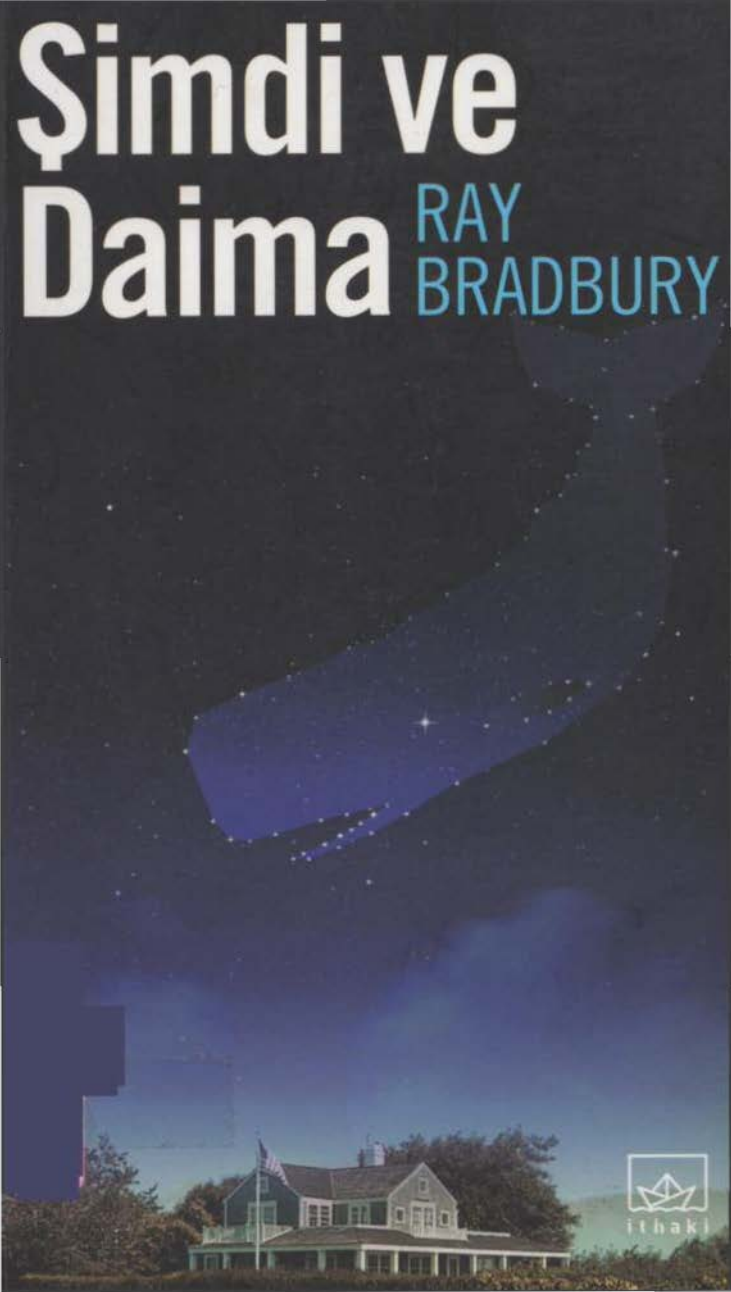
Şimdi ve Daima

RAY BRADBURY

ithaki

RAY BRADBURY, 1920'de Waukegan, Illinois'de doğdu. 1934'te ailesiyle Los Angeles'a taşındı. 1947'de Marguerite McClure'la evlendi. Şimdi yetişkin olan dört kızları var ve halen Los Angeles'ta yaşıyorlar.

Bugün Dünya'nın en büyük bilimkurgu ve fantezi yazarlarından biri olan Ray Bradbury, yirmi yaşındayken *Weird Tales*'de yayınlanan ilk öyküsünden bu yana, 500'e yakın öykü, roman, oyun ve şiir kaleme aldı. John Huston'un 1956 yapımı Moby Dick'inin televizyon senaryosunu yazdı. Sonraları, Alfred Hitchcock Şov ve Rod Sterling'in Alacakaranlık Kuşağı için senaryolar yazdı.

Apollo astronot grubundan biri Ay'a indiğinde, Bradbury'nin romanı *Dandelion Wine* onuruna, bir kratere Dandelion Crater adını verdiler. Bradbury'den, Tokyo yakınlarında bir 21. yüzyıl kentinin tasarımı konusunda yardımcı olması istendi. Fahrenheit 451 operası 1988 sonbaharında sergilendi. Film versiyonu da, 1966 yılında François Truffaut tarafından yönetilmişti.

Ray Bradbury
Şimdi ve Daima
Özgün Adı: *Now and Forever*

İthaki Yayınları - 704
Edebiyat - Bilimkurgu
ISBN 978-605-375-092-5

1. Baskı, İstanbul / Aralık 2010

© Ray Bradbury, 1953, yenilenmiş baskı 1981
© Türkçe Çeviri: Kemal Baran Özbek, 2010
© İthaki, 2010

Orijinal olarak İngilizce dilinde Ray Bradbury tarafından *Now and Forever* adıyla yayımlanmıştır.

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Ajansı aracılığıyla Don Congdon Associates, Inc., Authors' Agents'tan satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayına Hazırlayan: Selçuk Aylar
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01
Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. No:. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Ray Bradbury

ŞİMDİ VE DAİMA

Leviathan '99

Bir Yerlerde Bir Müzik Çalıyor

Çeviren

KEMAL BARAN ÖZBEK

İthaki

LEVIATHAN '99

"BİR RADYO RÜYASI"

1939 yılında, henüz ondokuz yaşındayken, Norman Corwin'in radyoda yayınlanmakta olan piyeslerine tutulmuştum.

Sonraları, yirmiyedi yaşına gelip de kendisiyle tanışma imkânı bulduğumda, Mars üzerine öyküler yazma konusunda beni yüreklendirecek, böylelikle *Mars Yıllıkları* adlı eserimin doğuşuna önayak olacaktı.

Aradan geçen yıllar süresince başlıca hayalim, kendi yazdığım radyo oyunlarından birini günü gelip de Norman Corwin'in yönetmesini sağlamaktı.

Johri Huston'un yönetmenliğini yaptığı *Moby Dick* filminin senaryosunu yazmak üzere İrlanda'da geçirdiğim bir yılın ardından ülkeme geri döndüğümde, halen Herman Melville'in ve onun yarattığı dev balinanın derin etkisi altındaydım. Diğer yandan, ilk kez lise yıllarında yaşantıma giren Shakespeare'in üzerimdeki büyüsü de sürmekteydi.

İrlanda'dan eve dönüşümün üzerinden çok geçmemişti ki, Melville'in efsanevi eserini uzaya, gezegenlerarası ortama taşıma fikrini ciddi anlamda değerlendirmeye başladım.

Tam o sıralar NBC, Norman Corwin ile benden, radyoda yayınlanacak bir saatlik bir piyes hazırlamamızı istemişti. Açık denizlerde seyreden gemilerin yerini uzay gemilerinin, bir denizden diğerine durmaksızın seyahat eden kaptanların yerini uzayın sonsuzluğunda sürüklenen çılgın astronot kaptanların, büyük beyaz balinanın yerini ise kör edici beyazlıkta bir kuyruklu yıldızın aldığı *Leviathan '99* adlı öykümün ilk bölümünü yazmayı bitirdiğimde Norman'ın beğenisine sundum, o da metni NBC'ye gönderdi.

O dönemde yaygınlaşan televizyon, radyonun popülaritesini azaltıyordu ve belki de bunun etkisiyle NBC benim taslak metnime "Yayın sürecini uzatmamız açısından bunu üçer dakikalık küçük bölümlere ayırabilir misiniz?" şeklinde bir teklifle karşılık vermişti.

Norman ile ben sersemlemiş bir halde metni geri çektik ve bir kez de Londra'daki BBC Radyosu ile şansımızı denemeye karar verdik. Bunun karşılığında BBC Radyosu pi-

yesimizin yapımcılığını üstlendi, üstelik *Cetus* adlı uzay gemisinin çatlak kaptanını Christopher Lee seslendiriyordu.

Radyo yayını başarıyla gerçekleştirildi; fakat tabii bu durum, Corwin'in yapımcılığı ve yönetmenliği altında bir eserimin radyoda yayınlanmasına yönelik hayalimin hayata geçirilmiş olduğu anlamına gelmiyordu. "Shakespeare sanrıları" şeklinde niteleyebileceğim bir kendi kendini aldatma sürecinin etkisiyle, *Leviathan '99* adlı eserimin uzunluğunu ikiye katlamaya giriştim ve sonuç olarak 1972 ilkbaharında Samuel Goldwyn canlı yayın stüdyolarından birinde sahnelenmesini sağladım. Ne var ki asıl metne yapmış olduğum kırk sayfalık eklenti, eseri ilk kaleme alırkenki amacımdan sapmama yol açmıştı. Öyküde anlatılmak istenen esas böylelikle yitip gitmişti. Haliyle eleştirmenler de iğneleyici yorumlarını ağızbirliği etmişçesine üzerime yağdırdı.

İzleyen yıllarda, metne sonradan eklenmiş olan unsurları azar azar yontmak suretiyle, öyküyü vaktiyle radyo için hazırlamış olduğum bir saatlik orijinal haline olabildiğince yakın bir noktaya getirmeye çalışarak *Leviathan '99*'u şurada burada yeniden yayınlattım.

Aradan otuz yıl geçtikten sonra beğeninize sunduğum bu kısa roman, Norman Corwin'in yönetiminde radyoda yayınlanacak bir piyes yaratma hayaliyle yola çıkarak yazdığım eserin kimi noktaları üzerine yeniden odaklanıp, günümüz beklentilerine göre hareketlilik kazandırmaya çalıştığım, son bir çabanın ürünüdür. Eserin bu yeniden canlandırmayı hak edip etmediği ise sizin kararınıza kalmış.

Sonsuz bir hayranlık duyduğum büyük yazar
Herman Melville'e ithaf edilmiştir.

1

Bana Ishmael deyin.

Ishmael mi? Daha önce benzeri görülmemiş yeni gemilerin, bırakın yıldızlara doğru yolculuk etmeyi, bilinen yıldızların da ötesine yol aldığı, onlardan korkmaktansa üzerlerine saldırdığı, içinde bulunduğumuz şu 2099 yılında hem de? Ishmael gibi bir isim, öyle mi?

Evet, aynen öyle.

Ebeveynlerim Mars'a doğru yola çıkan o ilk cesur grubun içindeymiş. Yolun sonunda ise cesaretlerinden eser kalmamış bir halde, Dünya özlemiyle yanıp tutuşarak eve dönmüşler. İşte ben bu dönüş yolculuğu sırasında, uzayda doğmuşum.

Babam hiç yanından ayırmadığı İncil'de yazılı olan şeyleri gayet iyi bilirdi; İsa'nın doğumundan çok önceleri, ölü denizlerde gezinen bir diğer sürgünün hikâyesini de bu sayede hatırlıyordu.

Tam da o dönemde, uzayda doğup beden

bulmuş tek çocuk ben olduğumdan, babamın bana koyduğundan daha uygun bir isim düşünülebilir miydi?

O da bana aynen bu ismi vermişti... Ishmael.

Bundan birkaç yıl önce, dünyamızı saran o rüzgar denizlerinin hepsini gezebileceğimi sanırdım. Tüm o rutubeti ve yağışlarıyla kasım ayı geldi mi, gökyüzüne bir kez daha meydan okuma zamanının geldiği hissine kapılırdım ruhumun derinliklerinde.

2099 yılı yaz mevsiminin sonunda, yine böylesi bir günde, kendi jet motorumun gücüne dayanarak, kuş çığlıkları, rengarenk uçurtmalar ve yığın yığın fırtına bulutu arasından süzülüp göğe yükseldim. Artık çok eskilerde kalmış olan Leonardo da Vinci'nin, uçmayı mümkün kılacak cihazlar tasarlama hayaliyle yaptığı çizimlerin içinden fışkırmış bir kuş misali, giderek yükselip uzaklaşarak, Cape Kennedy Uzay Üssü'ne doğru bu çılgınca yolculuğu sürdürdüm. Beni taşıyan kocaman çelik kuşun gücüyle adeta ısınıyordum, alabildiğine uzanıp giden o sonsuz evrenin bent kapaklarının, beni davet edercesine ruhumun önünde açıldığını hissettim.

Belli bir mesafeden şok edici sarsıntılar du-

yuluyordu: Alev alev yanan kuleler gibi çevreye yayılmış olan binlerce roketiyle Kennedy üssünden etrafa feci bir ısı dalgası yayılıyordu. Alevler nihayet söndüğünde, geriye sadece rüzgarın fısıltısı kaldı.

Ardından, içimde hareketli bir kaldırım misali üzerinde yürüme isteği uyandıran bir nehir manzarası eşliğinde, çabuk ama sakince kente doğru inişe geçtim.

Kendine has mimari özellikler taşıyan kemerlerin ve kapıların içinden kayarcasına geçerken etrafımda gölgeler titreşiyordu. Peki nereye gidiyordum? Yorgun uzayadamları için hazırlanmış soğuk metalden yapılma bir kışlaya değil, kendi mekanik düzeninde durgunca işlemekte olan güzelim bir cennete yönelmiştim sanki. Hedefini ve detaylarını benim de o an için pek bilmediğim, bilindik yıldızların ötesine yapılacak büyük bir yolculuğa hazırlanan astronotların eğitileceği bir akademiye katılacağım söylenmişti.

Böylesi bir yer, arada kalmış bir dünya gibidir: İnsan zihninde fikirlerin at koşturmasına imkân verecek bir çayırlık, aynı zamanda bedenlerimiz için bir jimnastik salonu, bir din okulu, fikir paylaşımı yapıldıkça bilginin en

üst seviyelere yükseleceği bir dünya. Hem uzay devasa bir katedrali andırmıyor muydu?

Devamlı yer değiştiriyormuş gibi görünen gölgelerin içinden öylece süzülerek ilerledim ve okul yatakhanesinin giriş salonuna ulaştım. Terlemiş avucumdaki çizgileri modern bir falcı gibi okuyan ve hemen akabinde, önümüzdeki günlerde beni beklemekte olan bu eğitim misyonu süresince aynı odayı paylaşacağım arkadaşımı tayin eden kimlik tanıma panelinden elimi geçirerek kaydımı da yaptırmış oldum.

Bunu sırasıyla bir vızıltı, bir uğultu, bir çınlama ve nihayet bir insan sesi izledi; yukarılardan bir yerden gelen mekanik, ıslığı andıran bir kadın sesi işitildi: "Ishmael Hunnicut Jones, yirmidokuz yaşında, boy 1 metre 78 santim, gözler mavi, saç kahverengi, kemik yapısı ince. Oda koordinatları: Birinci kat, dokuz numaralı oda. Tek göz kabinde oda arkadaşı Quell."

Kendi kendime tekrarladım, "Quell."

"Quell mi?" diye seslendi arkamdan bir ses. "Aman Tanrım, bu çok feci."

Bir diğer ses ekledi: "Tanrı yardımcınız olsun, Bay Jones."

Seslerin geldiği yöne döndüğümde, her birinin yaşça benden büyük olduğu kuşku gö-

türmeyen, birbirinden farklı boy ve dış görünüşe sahip üç astronotun, ellerinde içki kadehleriyle bana baktığını gördüm. Söz konusu kadehlerden biri bana doğru uzatılmıştı.

"Lütfen buyurun, Ishmael Jones," dedi bana en yakın duran, uzun boylu ve zayıf astronot kadehi uzatırken. "O canavarla karşılaşmak üzere üst kata çıkmadan önce buna ihtiyacınız olacak. Hattâ bence fondip yapın."

"Ama ondan önce," diye araya girdi ikinci astronot, kadehi almak üzere uzanmamı engellercesine elini kolumun üzerine koyarak, "şunu sormama izin verin: Nasıl uçmayı tercih edersiniz? Sığ yerlerde mi derinlerde mi?"

"Derin bölgeleri tercih ederim sanırım," dedim. "Uzayın en ücra kısımlarını."

"Bildiğimiz anlamda naçizane kilometre hesabıyla mı, yoksa ışık yılı esasında mı?"

"Şey... Işık yılı," diye karşılık verdim bir an düşündükten sonra.

"Öyleyse bizimle içebilirsiniz."

O ana dek sessizliğini koruyan üçüncü adamdı bu kez söz alan: "İsmim John Redleigh. Şu gördüğünüz arkadaş Sam Small," diyerek, uzun boylu astronotu işaret etti. Ardından, geriye kalan son adamı göstererek tanışma faslını

tamamladı: "Oradaki ise Jim Downs."

Bunun üzerine kadehlerimizi tokuşturduk. "Bizimle aynı ortamı paylaşma izni veriyoruz sana," diye açıkladı Small, "tabii önce Tanrı'nın iznini alarak. Bir kuyrukluyıldızın sırrını çözeceksin, öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Daha önce kuyrukluyıldızlar üzerine araştırma yaptın mı hiç?"

"Bu ilk olacak."

"Peki öyleyse. Şuraya bakın bakalım."

Üçü aynı anda dönerek, resepsiyon salonunun karşı duvarında bulunan devasa bir ekranı işaret ettiler. Dikkatimizi üzerine yönelttiğimizin farkına varmışçasına birden aydınlanan ekranda, kuyruğunun bıraktığı yaldızlı ize gezegenleri takıp sürükleyen, kör edici beyazlıkta bir kuyrukluyıldızın resmi belirdi.

"İşte evrenimizin güzeller güzeli yok edicisi," dedi Small. "Güneş yiyen."

"Kuyrukluyıldızlar bunu yapabilir mi?" diye sordum.

"Bunu ve çok daha fazlasını yapabilirler. *Özellikle* de bu ekranda gördüğün."

"Tanrı kendisini gözler önüne sermek istese, bir kuyrukluyıldız şekline bürünürdü," di-

ye atıldı Downs. "Böylesine yüce bir varlığın ağzından içeri kendini atmaya cüret edebilir misin evlat, veya sonsuza dek kaybolmayı göze alıp o parlaklığın içinde dans eder misin?"

"Galiba bunu göze alabilirim," dedim isteksizce, "tabii eğer kaçınılmazsa."

"Madem öyle, bu cesur dostumuzun şerefine içelim, ne dersiniz beyler? Genç Ishmael Hunnicut Jones'un şerefine."

Tam o sırada, yakınlarda bir yerlerden gelen ve nabız atışını andıran bir ses eşliğinde belli belirsiz duyulan elektronik bir vızıltı işittim. Kulak kabartınca, bu nabız atışıyla birlikte, vızıltının sanki giderek yaklaşıyormuş gibi şiddetlendiğini fark ettim.

"Bu..." dedim biraz da tekleyerek, "bu da nedir?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Redleigh. "Havada uçuşan bir çekirge sürüsünü andıran şu ses mi?"

Evet dercesine başımla onayladım.

"Çekirge sürüsü mü? Kaptanımızı tanımlamak için oldukça ilginç bir yol doğrusu," dedi Small.

"Kaptan mı?" dedim duyunca. "Kaptanımız kim?"

"Sohbetimiz şimdilik buraya kadar, Bay Jones," dedi Redleigh. "İyisi mi siz artık odanıza çıkıp Quell'le tanışın. Vay canına, doğru ya, daha Quell'le tanışacaksınız."

"Büyük Andromeda Nebulası'nın da ötesinden geliyor kendisi," dedi Downs gizli bir bilgi verircesine sesini alçaltarak. "Uzun boylu, geniş yapılı, kocaman bir..."

"Bir örümcek," diye araya girdi ikinci kaptan.

"Evet doğru," diye sözlerine devam etti Downs. "Kocaman, upuzun, yeşil renkli devasa bir örümcek."

"Fakat..." dedi Small arkadaşlarına biraz da kaş çatarak, "aynı zamanda çok da iyiliksever. Ondan hoşlanacağınıza şüphem yok Bay Jones."

"Gerçekten mi?" demekten alamadım kendimi.

Konuşmayı sonlandırma işi bir kez daha Redleigh'e düşmüştü: "Artık odanıza gidin. Daha sonra tekrar buluşuruz. Oda arkadaşınız olacak şu örümcekle bir an önce tanışmak istersiniz herhalde. Bol şans!"

Kalan son yudumu da içmek üzere kadehi kafama diktim. Sonra arkamı döndüm ve gözlerimi sımsıkı yumarak "Şans mı?" dedim

içimden. "Bir de bana sorun."

Hemen orada bulunan bir kapının yanındaki düğmeye basmamla birlikte iki yana açılan kapıdan geçtim ve loş bir koridor boyunca yürüyerek dokuz numaralı odanın önüne vardım. Kimlik okuyucu ekrana elimle dokundum ve kapı ardına dek açıldı.

Ansızın "Bekle," diye bir uyarı çınladı beynimde. "Bu halde içeri giremem. Şu ellerime bak. Hey Tanrım, nasıl da titriyorlar!"

Kaskatı kesilmiş şekilde kapının önünde durdum. Oda arkadaşım içerideydi, bundan emindim. Çok uzak bir gezegenden gelmiş dev bir örümcekti o, daha doğrusu bana öyle tarif etmişlerdi. Sonra "Her neyse," diyerek eşikten içeri adımımı atıverdim.

Odanın içinde üç adım ilerlemiştim ki olduğum yerde donakaldım.

Tek göz odacığın karşı köşesinde devasa bir gölge vardı. Orada bir şey vardı, ama belki de yoktu.

"Olamaz," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu imkânsız."

"Bir örümcek ha?" şeklinde başka bir fısıltı geldi odanın karşı köşesinden.

Tam o anda dev gölge hareketlendi.

Ben de kendimi gerisingeri koridora attım.

"Bir de örümceğin gölgesi, hepsi bu, öyle mi?" diye devam etti fısıltı. "Dur, gitme. Olduğun yerde kal."

Ben verilen komuta uyarak hareket etmeksizin olduğum yerde beklerken oda yavaş yavaş aydınlandı ve gölgelerin silikleşmeye başlamasıyla, kendimi yerden yüksekliği iki metrenin üzerinde ve yeşilin en az görülen tonlarıyla bezenmiş devasa bir yaratığın karşısında buldum.

"Şimdi yorumlarını tekrar alalım bakalım," diye fısıldadı yeniden.

"Ne söylememi bekliyorsun?" diye karşılık verdim, sesimin titremesine olabildiğince engel olmaya çalışarak.

"Her ne olursa," dedi fısıltı.

"Bir keresinde," diye başladım bu sefer, "Michelangelo'nun *Davud* heykelini görmeye gitmiştim. Çok uzundu. Çevresinde birkaç tur atmıştım."

"Yani?"

"Senin cüssen de o muhteşem eserinki kadar heybetli diyebilirim."

Öne doğru yürüyüp, etrafında daireler çizmeye başladığımda, yaratık hiç kıpırdamıyordu. Ne var ki yine de titriyordum.

Bu esnada odanın içindeki gölgeler tamamen ortadan kalkmış ve yaratığın biçimi giderek daha belirgin halde gözlerimin önüne serilmişti.

"Quell," diye yeniden söze başladı fısıltı. "Benim adım bu. Çok uzun bir yoldan geldim, onaltı milyon kilometre ve beş ışık yılı uzaklığında bir mesafeyi aştım. Boyutlarınıza bakılırsa burada, yani sizin dünyanızda, tanrınız işlerini yarı aralık bir gözle görüyor. Bizim dünyamızda ise Tanrı bir yaratma coşkusuyla şahlanmıştır; benim boyutlarım karşında işte."

Yaratık sözlerini bitirdiğinde öncekinden daha da uzun ve heybetli görünüyordu sanki.

Gözlerimi yüzünden ayırmaksızın şöyle dedim: "Konuşurken ağzın hiç kımıldamıyor gibi."

"Ama benim düşüncelerim de tıpkı seninkiler gibi hareket halinde," diye yanıtladı Quell adındaki yaratık. "Peki, söyle bakalım Jack, karşında duran bu devi öldürebilir misin?"

"Ben..." diye kekeleyebildim sadece.

"Zihninden geçenleri okuyabiliyorum."

"Kahretsin!" diye bağırdım. "Affet beni, telepatik güçleri olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

"Seni bu acınası durumdan kurtarmama izin ver öyleyse," dedi oda arkadaşım. "Tekrar söylemek gerekirse; benim adım Quell. Ya seninki?"

"Benim adımı zaten biliyorsun," dedim. "Karşındakinin zihnini okuma becerin var ne de olsa."

"Yine de," diye cevapladı Quell, "nezaket gereği öyle değilmiş gibi hareket ediyorum."

Dev yaratık hafifçe eğilerek uzantılarından birini bana doğru uzattı. Ben de elimi uzatıp ona dokundum ve böylece tokalaşmış olduk.

"Ishmael Hunnicut Jones," dedim.

"Şu işe bak," dedi Quell. "Bu isim sizin İncil'den yola çıkarak taa içinde bulunduğumuz şu uzay çağına dek gelebilmiş."

"Tıpkı senin çok uzaklardan geldiğin gibi," diye karşılık verdim.

"Benim katettiğim yol beş ışık yılıyla ölçülüyor," dedi Quell. "Beş yıl boyunca, ölümün kendisi kadar soğuk bir derin dondurucuda kaldım. Bu süre zarfında hep uyudum. Şu an ise tekrar uyanmış olmaktan mutluyum. Sence çok değil miyim?"

"Tabii ki de hayır," dedim.

"Tabii ki de evet," dedi Quell kıkırdamayı andıran bir sesle. "Birileri bir şeyler düşünme-

yegörsün, o düşünceleri ben adeta havada yakalarım. Bu sana çok garip geliyor olmalı. Pek çok gözüm, bir sürü kulağım, sayısız parmağım, yeşil bir derim var. Bu da kesinlikle garip geliyordur sana. Bense sana baktığımda sadece iki gözün, iki küçük kulağın ve sadece iki tanecik olan ellerinin her birinde beşer parmağın olduğunu görüyorum. Öyle anlaşılıyor ki, her ikimiz de oldukça hayret verici ve eğlenceli varlıklarız... bize bir bak hele. Ve sonuç olarak her ikimizin de... insancıl yönleri var."

"Haklısın," diye onayladım, sözlerinin ardında yatan gerçeği görerek. "El sıkışmamız bile bunun göstergesi."

Aramızdaki görüş alışverişi Quell'in mizah anlayışını kamçılamış olsa gerek ki, "Madem öyle, Ishmael, söyle bakalım," dedi, "şimdi kemiklerini kırıp seni bir güzel mideme mi indireyim, yoksa arkadaş mı olalım?"

Bu ürkütücü sözler karşısında tam koridora kaçmaya hazırlanıyordum ki, kendimi tuttum ve bir kahkaha koyuverdim: "Sanırım arkadaş olsak daha iyi."

"Arkadaşız öyleyse," diye dileğimi tekrarladı Quell.

Bir süre sonra odamızdan ayrılıp içinde bulunduğumuz devasa akademinin alt katlarını keşfe çıktık.

Ateşböceğininkini andıran ışık huzmeleri içinde silüetleri belli belirsiz seçilecek şekilde oturan ve artık çok eskilerde kalmış bazı dillerde bir şeyler anlatan filozof robotların bulunduğu bölmeye gelince durduk.

"Eflatun," dedim robotlardan birine. "Aristo," diye ekledim hemen onun yanındakine dönerek. "Bize bir bakın bakalım, ne göreceksiniz?"

"Tabiatın aynı zamanda hem korkunç hem sevecen, hem çirkin hem de güzel iki çocuğunu," dedi Eflatun.

"Öyle mi, peki neymiş bu tabiat?" diye sordu Quell.

Bu sorunun yanıtı, etrafa kıvılcımlar saçarak konuşan Sokrates'ten geldi: "Tanrı'nın tuhaf bedensel mucizeler ortaya koyarak kendi kendisini şaşkınlığa düşürmesidir."

Oldukça garip, ufak bir plastik robot olan Aristo sözü aldı bundan sonra: "Onlarınkinin daha garip veya mucizevi bir yanı yok öyleyse."

Bu noktada Quell halı püskülü gibi tüyleri olan o uzun bacaklarından birini uzatıp alnı-

ma dokundu. "Bu gördüğünüz, Ishmael."

Ben de yeni arkadaşımın yumuşacık tüylerle kaplı göğsüne dokunarak içtenlikle karşılık verdim. "Bu da Quell; kendisi büyük Andromeda Nebulası'nın en uzak adalarından geliyor. Quell."

"Burada birlikte eğitim alacağız," diye belirtti Quell.

"Birlikte dinleyecek, birlikte öğrenecek, birlikte araştıracağız," diye ekledim ben de.

Gerçekten de, bunu izleyen günler, haftalar ve aylara yayılan eğitimimiz süresince, filozof robot eğitmenlerimizin, hepsi birbirinden tuhaf pek çok farklı dilde anlattıklarına kulak verdik. Tüm bu süre zarfında, hedefimizin ne olduğu, bizden ne beklendiği ve sonunda ne yapmamız isteneceği ya da ucu bucağı olmayan bu bilgi ve öğrenim mağarasında daha ne kadar Arz'a bağlı kalacağımız konusunda kimse bir şey söylemedi.

Günün birinde robot eğitmenlerimizin çene çalmaları ve mırıltıları azalıp son buldu. Bir sabah derslerin verildiği salona girdiğimizde içeride kimsenin olmadığını gördük. Duvardaki ekranda isimlerimiz ve yanıbaşında şu sözler okunuyordu: "Talimatları öğrenmek üzere odanıza dönünüz."

"Görünen o ki eğitimimizin sonuna geldik," diye yorumladı Quell bu durumu.

"Desene yaşantımız asıl şimdi başlıyor," dedim ben de. "Haydi roketimizi bulalım."

Odamıza döndüğümüzde talimatların bizi beklemekte olduğunu gördük. Giysilerimizi ve bazı diğer eşyalarımızı sırt çantalarımıza doldurduktan sonra, bizim için hazırlanmış olan gemiye binip göğe yükseldik. Bulut kümelerini ve kuş sürülerini yarıp geçerek ilerledik ve çok geçmeden muazzam Cape Kennedy üssüne ulaştık. Gökdelen boyutlarına ulaşan fırlatma kuleleriyle, pırıl pırıl ışıklarını etrafa saçan roketlerle, üssün her yanında yoğun bir faaliyet olduğunu gösteren, hani şu hiç dinmeyen mekanik vızıltılarla çevriliydik.

Etrafıma bakındığımda ortamın akılalmaz heybeti karşısında hayrete kapıldım.

"Bak Quell, şuraya bak! Roketler! En azından iki düzine var. İsimlerini görüyor musun? *Apollo 149, Merkür 77, Jüpiter 215* ve şuradaki de..."

Cümleyi benim yerime Quell tamamladı: "*Cetus 7*."

Diğer bütün araçlardan yüksek olan, ışıl ışıl parlayan bu silindire takılmıştı bakışlarım.

"Şu ana dek yapılmış en büyük yıldızlararası seyahat gemisi," dedim hayranlıkla.

"Merak ediyorum," dedi Quell büyülenmiş gibi derinden gelen bir sesle, "şu senin Bach ve Beethoven hiç buna benzer gemiler hayal etmişler midir?"

Tam o anda bir ses düşüncelerimizi böldü: "Tabii ki hayal etmişlerdir, hem de nasıl!"

Sesin geldiği yöne döndüğümüzde, solmuş astronot giysileri içindeki yaşlı bir adamın, yakındaki bir lumbar ağzının gölgeleri içinden çıkıp bize doğru ilerlediğini gördük. Adam büyük bir sadelikle "Merhaba dostlar," dedi.

Adamın zihninden geçenleri okumuş olacak ki, "Biz nereden senin dostun oluyormuşuz?" diye karşılık verdi Quell.

Bunun üzerine donuk bir şekilde gülerek devam etti adam. "Beni yargılamakta biraz acele ediyorsun telepati uzmanı. Ama daha çabuk ol. *Cetus 7* sizin geminiz mi?"

"Evet öyle," diye cevap verdim.

İniltiyi andıran bir sesle "Bilinen uzayın sınırlarını zorlayacak, dibi olmayan uzay boşluklarının kenarında gezineceksiniz," dedi adam. "Henüz vakit varken vazgeçin bence, kendi iyiliğiniz için."

Adamın bu sözleri karşısında çok uzaklardaki anavatanına has, bizim anlamadığımız bir küfür savuran Quell dirseğimden tutup beni geri çekti. "Haydi Ishmael, işimize bakalım. Bu asap bozucu uyarıları dinlemek yersiz."

Gel gör ki ihtiyarın peşimizi bırakmaya niyeti yoktu. "Hey, genç adam! Bu geminin kaptanı hakkında bilginiz var mı?"

Her nedense tuhaf bir şüpheye kapılarak durdum ve ona doğru dönerek, "Henüz yüz yüze tanışma imkânı bulamadık," dedim.

"Yüz yüze mi? İşte en kritik noktaya değindin. Onunla karşılaştığınızda yüzüne, özellikle de gözlerine bakmamaya dikkat edin. Haberiniz olsun... çünkü onun gözü yoktur."

"Yok mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kör mü yani?"

"Göremeyecek ölçüde yaralanmış demek daha doğru; birkaç yıl önce uzayın derinliklerinde yaptığı bir yolculuk sırasında yanmış gözleri. Hem *sen* zaten biliyorsun bunu," dedi yaşlı adam bakışlarını Quell'e çevirerek.

"Hayır, bilmiyordum," dedi Quell bir yandan kolumu tekrar çekiştirirken. "Ayrıca seni daha fazla dinleyecek değiliz."

Fakat yaşlı adam bir türlü susmak bilmiyor-

du. "Gayet iyi biliyordun dostum, çünkü az önce zihnimden geçen her şeyi okudun... ve gördün. Şimdi öğrendiklerini genç arkadaşına aktar bakalım. Gerçekleri o da bilsin."

Kolumu silkip Quell'in elinden kurtularak olduğum yerde dikildim.

Bunun üzerine yaşlı astronot bize daha da yaklaştı ve öncekinden daha açık seçik bir dille konuşmaya başladı: "Kaptanın gözlerini yakan neydi? Nerede, ne zaman ve nasıl meydana geldi bu olay? Tüm bunları merak ediyorsunuz. Tanrı'nın gizemini çözmek için onun peşine takılmış bir uzay rahibi miydi? Tanrı kaçmaya son verip aniden dönerek tek bir hamlede onu karanlığa mı hapsetmişti? Kaptanınız olacak kişinin bedeni öteden beri tek parça mı, yoksa vücudunun kimi yerlerindeki çarpık izler o parçaların tekrardan dikilmek durumunda kaldığına mı işaret ediyor? Benliğini kaplamış olan karanlık, doktorların bir türlü kapayamadığı deliklerden dışarı mı sızıyor? O doğuştan albino mu, yoksa yaşadığı dehşetin etkisiyle mi kireç gibi beyazlamış?"

Bu sözler karşısında ne gibi bir tepki vereceğini gözlemlemek için Quell'e baktığımda, o kocaman gövdesiyle güneş ışığının altında tit-

remekte olduğunu gördüm.

Yaşlı astronot zafer kazanmış bir edayla bize bir adım daha yaklaştı.

"Şimdi söyleyeceklerime iyi kulak verin. O gemiye binip uzayın derinliklerine doğru yol aldıktan sonra bir gezegene ulaşacaksınız... uzay ufkunda aniden belirecek bir gezegen... yer ve zaman kavramının olmadığı bir ortam, eski çağların krallarının yeniden ete kemiğe büründüğü ve tekrar taç giydiği bir yer. Ve sonra geminiz kaptanı ve tüm mürettebatıyla beraber mahvolacak! Herkes ölecek... tek bir kişi hariç."

Onu dinlerken ellerimi yumruk yapmıştım. Öfkeyle öne atılıp yaşlı adamın üzerine yürüdüm ama lafını bitirebilmek için geri adım attı.

"İnanın bana. *Cetus* 7 güzel bir gemi değil. Kaptanı ile tekvücut olmuş bir gemi... o kaptan ise sonsuza dek yitmiş biri." Söyleyecekleri sona ermiş olacak ki, arkasını dönüp uzaklaştı.

"Bekle!" diye seslendim ardından. "Gitme. İsmin nedir senin?"

Yanıt ararcasına bir süre durakladı yaşlı adam.

"Elijah. İsmim Elijah. Size iyi günler dilerim arkadaşlar, hoşçakalın."

Kollarını iki yana açtı ve bir an sonra, az önce durduğu yerde karanlıktan başka bir şey yoktu.

Quell ve ben afallamış şekilde olduğumuz yerde kalakalmışken, bir gölge giderek daha uzaktan duyulan "Hoşçakalın, hoşçakalın," şeklinde bir yankı bırakarak başımızın üzerinden hızla geçip gitti.

İkimizden biri bir şey söylemeye fırsat bulamadan, sekiz-on kilometre kadar uzaklıkta bulunan bir roket gökyüzünü kızıl ve beyaz tonlara bulayarak muazzam bir gürültü ve sarsıntı eşliğinde havalandı. Sesler dinerken çevremizi aniden saran hareketliliğin farkına vardık... Teknisyenlerin, robotların ve astronotların o olağan koşturmacası, alıcılar ve diğer elektronik aygıtların mekanik vızıltısı, evrenin derinliklerine doğru yükselmeye hazırlanan roketlerin seyyar fırlatma kulelerine kenetlenirken çıkardığı sesler.

"Gitme vakti," diyerek aramızdaki sessizliği bozdu Quell. "Gemimiz bizi bekliyor. Kendini topla artık Ishmael, gemiye binmeliyiz."

Böylece *Cetus* 7'ye doğru ilerlemeyi sürdürdük.

2

Uzay gemilerine özgü şu lojistik işleri yok mu! Bilgisayar ekranında tanımlanan milyarlarca karar ve komut. Uzayda doğacak bebeklere verilmek üzere tasarlanan, bağdaşık hale getirilmiş lapa gibi bir besinle dolu onbinlerce biberon. Cam bölmeler içine hapsedilmiş botanik bahçelerinde üretilen temiz hava. Damıtma cihazlarından geçirilip içme suyu haline getirilen ter.

Hep birden çalan alarm zilleri. Yanan ışıklar, çevreyi dolduran motor gürültüsü. Devamlı bir koşturmaca halindeki erkek ve kadınlar.

Quell ve ben rampanın yanında dev gemiyi seyrettik. Elijah'la aramızda gerçekleşen garip karşılaşmanın üzerinden bir hafta geçmişti; artık bizim de mensubu olduğumuz *Cetus 7* mürettebatının, gemiyi yolculuğa hazır hale getirmek için hiç durmaksızın çalışarak geçirdiği yedi gün.

"Quell," diye başladım söze, "bunca telaş

ve yoğun çalışma ile geride bıraktığımız şu son hafta süresince geminin içinde veya etrafında –kör olsun olmasın– efsanevi kaptanımızın izine hiç rastlamadık."

Gözlerini sımsıkı yuman Quell başını eğdikten sonra "Onu hissediyorum," diye fısıltıyla cevap verdi.

"Ne?" dedim heyecanla. "Ne görüyorsun?"

"Yakınımızda," diye mırıldanan Quell rampayı işaret etti. Yavaşça yükselmekte olan asansör kabininde, yalnız, karanlık bir figür seçiliyordu.

"İşte kaptanımız orada," dedi Quell.

Uzayadamlarına hizmet veren dua odası. Ertesi sabah gerçekleşecek olan kalkış öncesi dua etmek üzere buraya gelmiştim. Herhangi bir tanrıya dua ediyorduysa bile hangisine olduğunu kestiremediğim Quell de bana eşlik ediyordu. Fırlatma rampasının kör edici aydınlığından sonra bu odanın loşluğu gözlerimizi dinlendirmişti. Mabedin sükuneti içinde başımızı kaldırıp bakınca, uzayda çoktandır kaybolup gitmiş erkek ve kadınların şeffaf görüntülerinin, odanın panoramik biçimde kıvrılarak yükselen tavanında uçuşmakta olduğunu gördük. Sayısız ruhun aynı anda fısıldaması

sonucu ortaya çıkan yumuşak bir mırıltı yayılıyordu odaya.

"Peki ya bunlar? Neden oradalar?" diye sordu Quell.

Uçuşan şekilleri bir süre daha izledikten sonra cevap verdim: "Ölüp sonsuza dek uzayın derinliklerine gömülmüş olanların görüntüleri, geride bıraktıkları hatıralar ve sesler bunlar. Mabedin içinde oluşan huşu ortamında, her gündoğumu ve günbatımında, bu ruhlar yeniden ortaya çıkıp seslerini duyurma, anılarını bize aktarma imkânı buluyorlar."

Quell ile birlikte kulak kabartıp seyretmeye devam ettik.

"David Smith, Mars yakınlarında kayboldu, Temmuz 2050," diye sıraladı ruhlardan biri.

Daha yüksek tonda fakat bir o kadar da yumuşak çıkan diğer bir ses ise şöyle diyordu: "Elizabeth Ball, Jüpiter yakınlarında akıntıya kapılıp sürüklendi, 2087."

Diğerlerinden daha gür bir ses durmadan tekrarlıyordu: "Robert Hinkston, meteor yağmuruna tutulup can verdi, 2063, bedeni uzayın sonsuzluğuna karıştı."

"Karanlığa gömüldü," diye fısıldıyordu bir diğeri.

"Yitip gitti," diyordu bir başka ses.

Tüm seslerin istisnasız tekrar ettiği sözcük ise şuydu: "Uzay, uzay, uzay."

Quell'i ön uzantılarının birinden tutup dua odasının baş kısmına çevirdim. "Orada," dedim bir yandan parmağımla kürsüyü işaret ederek, "yüz yıl kadar önce ölmüş birinin belirdiğini görmemiz an meselesi. Öyle kayda değer bir kimseymiş ki onun ruhunu bilgisayar yoluyla yeniden hayata geçirmişler, ses dalgalarının izini sürüp bulmuşlar, verdiği en ufak bir soluğu bile yeniden devreye almışlar."

Açıklamamı tam bitirmiştim ki, birtakım ışık huzmelerinin bir araya gelip kürsünün hemen başında bir şekil oluşturduğunu gördük.

"Peder Ellery Colworth," diye mırıldandım.

"Bir robot mu o?" diye sordu Quell, sesinin fazla yüksek çıkmamasına dikkat ederek.

"Evet," dedim, "ama aslında çok daha fazlası. Karşımızda duran bu şey, bir insan ruhunun *yeniden* beden bulmuş hali."

Peder Ellery Colworth'un akla durgunluk veren üç boyutlu ruhu konuşmaya başlarken, çevresini saran ışık huzmeleri de sönüp gitti.

"Tanrı öldü mü?" dediğini duyduk önce.

"Çok çok eskilerden beri sorulan, alışılageldik bir sorudur bu. Bu soruyu ilk işittiğimde kahkahalar atmış ve şöyle demiştim: Ölmedi, sadece siz can sıkıcı gevezeler susana dek uyumayı tercih ediyor!"

Birden çevremizi hafif kahkahalar doldurdu ve Peder Colworth ancak bu ses dinince konuşmasını sürdürdü.

"Buna verilecek en iyi cevap bir diğer soruda yatıyor: Yoksa asıl ölen siz misiniz? Damarlarınızdaki kan sakin durmuyor ve sizin ürününüz olan metalden yapılma gemiler uzayı fethetmek üzere harekete geçiyor. Ruhunuz çılgınca bir göç etme itkisiyle sürekli kamçılanıyor. Tüm bunlar sizin yaşadığınızı gösterir. Demek ki Tanrı da yaşıyor. Yerküre'nin duyarsızlığı karşısında alınganlığa kapılan yaşamı temsil ediyorsunuz siz, uzayın ücra köşelerini keşfetmeye yönelik, giderek daha büyük bir açlık hisseden Tanrı'nın çocuklarısınız. Ne denli büyük bir enerjinin uyku halinde olduğunu idrak edemezsiniz bile. Gezegenlerin ve galaksilerin özünü oluşturan maddeler bile kendi özlerinde taşıdıkları gücün *bilincinde değiller*. Ama artık Tanrı içinde bulunduğu uykudan uyanma emareleri göstermeye başladı; uykusunda kı-

pırdanıyor. İşte bu kıpırdanma sizsiniz. Tanrı uyanıyor ve bu uyanma sizinle vücut bulacak. Tanrı yıldızlara uzanırken siz onun eli olacaksınız. O size hedefi gösteriyor ve siz o yönde arayışa çıkıyorsunuz. Onunla beraber siz de harekete geçiyorsunuz. Yol boyunca temasa geçeceğiniz her şey de haliyle kutsanmış oluyor. Çok uzaktaki dünyalarda kendi türünüzden varlıklarla, her ne kadar dehşet verici ve tuhaf da olsalar, türdeşlerinizle karşılaşacaksınız. Onlara iyi davranmaya bakın. Ne de olsa temelde aynı tanrıya tapıyorsunuz.

"Son teknoloji ürünü metal bir balinanın karnında yolculuk edecek olan siz yeni nesil Yunus Peygamber'ler, uzayın en uzak ve en derin denizlerinde yüzecek olanlar, kendinizi ya da yıldızlar arasında yolculuk ederken karşılaşacağınız korkutucu türdeşlerinizi utandıracak günahlar işlemeyin; aksine, sonsuzluğun tavan aralarında unutulup gitmiş odalarda doğan ve adlarına Yer, Zaman ve Yaşam denen mucizeleri kavrayabilmek için tanrınıza yakarın. Vah size, yaşamın yüceliğini her yönüyle kavrayamayanlar; vah size, benliğini Tanrı'ya sunması gerektiğinde 'Yüce Tanrım, uyandır beni' diyemeyenler. İşte o zaman

ölümsüzlüğe kavuşacağız ve kendisine 'sonsuzluk' diyen yeni günde beraberce ilerleyip uzayın derinliklerini arşınlayacağız..."

Dua odasını doldurmuş olan –gerek yukarıda süzülen gerekse aşağıda oturan– topluluk usulca aynı sözü tekrarladı: "Daima, daima."

Yukarılarda bir yerden hafif bir müzik sesi dalga dalga yayılırken Peder Ellery Colworth'un vaazı sona erdi ve bir yandan kararan bir yandan kürsünün ardında giderek alçalan görüntüsü çok geçmeden gözden kayboldu.

Sonrasında, üzerimize çöken uzun sessizlik boyunca ben ağladım.

Aynı gece *Cetus* 7'de, bize ayrılmış olan kamaradaki yatağımda uyanık şekilde uzanıyordum.

Quell uyuyalı çok olmuştu. Uykuya dalmayı kolaylaştıracağı fikriyle geliştirilen, simülasyon ürünü yağmur damlaları hem yüzümüze hem de duvara düşüyordu.

Saatin usulcacık sesi duyuldu o sırada: "Ding dong, saat iki... Ding dong, saat iki!"

Sonunda kendimde konuşacak güç bulabilmiştim.

"Quell, uyanık mısın?"

Odanın karşı duvarındaki yatağından cevap olarak bana ulaşan şey, arkadaşımın sesi değil, telepati yoluyla zihnime ilettiği sözlerdi.

"Zihnim kısmen uyanık, geri kalanıysa çoktan dalıp gitti. Bize uyarıda bulunan şu yaşlı adamı görüyordum rüyamda."

"Elijah mı? Onun söylediklerine inanıyor musun, kaptanımızın kör olduğuna?"

"Evet. Bu herkesçe bilinen bir gerçek zaten."

"Peki ya onun deli olduğu hakkında söyledikleri?"

"Sanırım orasını kendimiz öğrenmemiz gerekecek."

"Peki ya işin aslını öğrenene dek çok geç kalmış olursak, Quell?"

İnsana huzur veren yağmur damlaları yanaklarıma ve odamızın duvarlarına düşmeyi sürdürüyordu. Çok daha ötelerden ise gerçek bir fırtınanın zorlukla duyulan gümbürtüsü geliyordu kulaklara.

"Quell? Ne yani, tüm benliğinle uykuya mı daldın şimdi? Sohbetine doyum olmuyor; uyu bakalım. Asla gidip de göremeyeceğim bir gezegene has garip renklerle kaplı vücudunla yat orada. Kanın soğuk fakat kalbin sıcacık;

ağzından gık çıkmıyor ama uykudayken bile zihnin dostlukla soluyor."

Beynimin içinde Quell'in uykulu mırıltısını duydum o an: "Ishmael."

"Biliyor musun Quell, önümüzdeki günlerde yanımda olmanı sağladığı için Tanrı'ya şükrediyorum."

Quell'in sesi dört yanımda yankılandı: "Ishmael... Ishmael."

3

Gür bir ses hoparlörlerden yayılarak geminin her yanını çınlatıyordu: "Kaptan komuta merkezine geçti, geri sayım için hazırlanın."

Bunun üzerine hızla görev yerlerine koşan mürettebat, gerekli elbiseleri üzerlerine geçip kemerlerini bağlayarak beklemeye koyuldu. Geminin devasa kapıları kapanıp kilitlendi, fırlatma kuleleri önceden kenetlendiği noktalardan geri çekildi ve motorlar ateşlendi.

"Geri sayım başlasın."

Motorları tam güç çalıştırılan roketin büyük bir alev rüzgarı eşliğinde bizi kavrayıp göğe doğru fırlatmasını bekledik.

Ve beklediğimiz oldu.

Yüce Tanrım, diye geçirdim aklımdan, izin ver haykırayım: "Yükseliyoruz, yükseliyoruz!"

Ne var ki, konuşmaya tövbe etmiş papazlar misali, sessizlik hepimizi kıskacına almıştı bir kere.

Yeryüzünden koptuğu ana dek müthiş bir

gürültü çıkaran roket yavaş yavaş göğe yükselirken, uzayın haşmeti karşısında adeta nutku tutularak bu defa sessizliğe bürünmüştü; bu haliyle yıldızları ayaklarının altında ses çıkarmaksızın eziyor gibiydi.

Özgürüz, diye düşündüm. Yerçekimi yok. Yerçekiminden kurtulduk artık! Özgürüz. Ah, Quell, o kadar hoşuma gitti ki... bu denli canlı olmak.

Gemi güvenli bir şekilde yörüngeye oturup da tüm kısıtlamalardan kurtulduğumuzda çevremdekilere sordum: "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Ne olacak, bilgi toplayacağız tabii," dedi mürettebattan biri.

"Takımyıldızlar üzerinde toplama çıkarma oynayacağız," diye karşılık verdi bir diğeri.

"Kuyrukluyıldızların resmini çekeceğiz," dedi bir üçüncüsü. "Diğer bir deyişle, Tanrı'nın röntgenini çekip iskeletini inceleyeceğiz."

"Ben bir keresinde hızla geçip giden bir kuyrukluyıldızın anlık bir görüntüsünü yakalamayı başarmıştım," dedi mürettebattan biri. "Güneşin hayaleti olarak nitelenebilecek böylesine büyük bir enerji kaynağından, gemimizi hareket ettirmeye yetecek ölçüde güç elde

emiştik. Her ne kadar benim uğraşım simya olsa da, kanımı asıl harekete geçiren eğlencenin ta kendisidir. Etrafımızdaki her şey ölü gibi fakat Ölüm'ün kendisini bile işte bu yüzümde gördüğünüz sırıtışla karşılamaya hazırım."

Bunları söyleyen İkinci Kaptan John Redlegh'ti. Yakındaki bir ekrana dokununca bilgisayarın ikinci kaptanımızın ismini fısıldadığını duydum ve onun yolculuğumuzun ilk saatlerine dair tutmuş olduğu seyir defterini gördüm: *22 Ağustos 2099. Gezegenimiz görüş alanımızdan çıkmış bulunuyor; evet, bize huzur veren gezegenimizi, üzerinde kendimize yakın saydığımız herkesle beraber geride bıraktık. Tüm o suratlar, isimler, ruhlar ve hatıralar, sokaklar, evler ve kentler, çayırlar ve denizler... hepsi geride kaldı artık. Enlemleri, boylamları ve meridyenleri, saatleri, geceleri ve gündüzleri, zamana dair bildiğimiz her şeyi, hattâ zamanın kendisini ardımızda bıraktık. Tanrım sen ruhlarımızı koru. Ne kadar da yalnızız.*

Öte yandan Quell aklından geçenleri benimle paylaşıyordu: "Bak dostum, ben zihinleri okuyorum okumasına, ancak geleceği göremem. Uzay uçsuz bucaksız bir yer. Olduğu

yerde sürekli döndüğünü söyleyenler bile var. Belki de sonumuz aynı zamanda başlangıcımızdır. Nereye mi gidiyoruz? Uzağa, çok uzağa; bir takımyıldızda birbirinden gizemli üç kuyrukluyıldız bulacağız. İzledikleri yörüngeyi tespit edecek, rotalarının haritasını çizecek ve ısılarını ölçeceğiz."

"Yolculuğumuz ne kadar sürecek?" diye sordum.

"On yıl," şeklinde geldi cevap.

"Vay canına, desene çok sıkıcı bir seyahat olacak," dedim bunun üzerine.

"Hiç de değil," dedi Quell, "göreceksin, Tanrınız canımız sıkılmasın diye göktaşları salacak üzerimize."

Quell tam lafını bitirmişti ki "Meteor yağmuru!" diye bir çığlık duyuldu. "Yedi numaralı güverte. Herkes yardıma koşsun!"

Hep beraber hareketlendik. Alarm zillerinin sesini izleyerek bahsedilen güverteye ulaştık ve geminin gövdesinde oluşan hasarı gidermek için çalışmaya koyulduk.

Onarım sona erip de güvenli bölmeye geçtiğimizde, tüm diğer ekip arkadaşlarım gibi ben de başlığımı çıkarıp derin bir nefes aldım.

Böylece sürüp gitti... Gemimiz günbegün

...ay boşluğunda hızla ilerlerken, her birimiz bize yüklenmiş olan görevlerle iştigal ediyorduk; kimimiz ölçüyor, kimimiz taramalar yapıyor, kimimiz hesaplıyor, kimimiz de parçalanıp etrafa dağılmış yıldızlar arasında güvenli bir rota saptamaya çalışıyordu.

Ve halen, tüm bunlar olup biterken, yolculuğun başlamasının üzerinden kırk gün geçmişken bile, kaptanımızı bir kez olsun görmemiştik. Dediklerine göre kamarasına kapanmış, dışarı çıkmıyordu. Fakat bazı geceler, genellikle saat üç sularında, asansörün derin bir iç geçirmeyi andıran sesini duyuyor ve kaptanımızın geminin iç kısmındaki yaşam alanları ve çalışma bölmelerinden geçerek, güvertenin en dış katmanlarına doğru gittiğini anlıyordum. Buraya giriş hakkı sadece hayalet kaptanımıza aitti

Hepimiz dinler ve işitirdik.

Baş başa kaldığımız bir an, "Orada ne yapıyor?" dedi Downs. "Giyindiğini duyuyorum, sonra kamarasından çıkıyor, üstelik gemiye tek bir halatla bağlı vaziyette."

"Amma da aptalsın," dedi bir diğeri. "Kaptan göktaşlarıyla oyun oynuyor; yakalamak istercesine ellerini uzatıyor, oysa onların geldiğini görmesine bile imkân yok."

"Bizim radar ekranlarına güvenmiyor, "diye ekledi Quell. "Körken bile insan gözünün erişemeyeceği derinlikleri çok daha net görebileceğini sanıyor."

"Peki öyleyse ne görüyor?" diye sordum. "Quell, sen onun aklından geçen düşünceleri okuyabilirsin. Ne görüyor?"

Bir süre suskun kalan Quell sonra şöyle devam etti: "Zihnim işitiyor, ama siz bunları kaptanın ağzından duymalısınız. Benim söyleyebileceğim şeyler değil bunlar. Aradığı şeyi bulunca, kendisi o bilgiyi bizimle paylaşacaktır zaten. O..."

Demeye kalmadan Quell tuhaf ellerini yüzüne götürdü ve kaptanın iç hatlar diyafonundan gelen çığlığını işittik.

"Hayır, hayır!" diye haykıran Quell dizlerinin üstüne çöktü. Ayaklarımızın dibinde iki büklüm vaziyette kıvranırken gözlerini sımsıkı yummuş, uzantılarından birini ise yumruk haline gelecek biçimde sıkmıştı.

Sonra o yumruğu görünmeyen yıldızlara doğru salladı, adeta başka bir varlık tarafından ele geçirilmiş, kendinden geçmişti: "Aah! Daha fazlasına katlanamam, yeter artık!"

Sonra aniden, ortalığa yine derin bir sessiz-

:k çöktü. Diyafondan gelen sesin kesilmesiyle beraber Quell'in havaya kaldırdığı kolu da düştü. Çok geçmeden, yattığı yerden bitkince doğrulan Quell, bu hayret verici olayın sarsıntısını yaşıyordu belli ki.

Hemen arkadaşımın yanına koştum. "Quell, az önce ne oldu, anlat. O sen değildin, değil mi? Kaptanın kendisiydi. Kaptanın zihnini okudun ve onun yaptıklarını yaptın değil mi?"

"Hayır," dedi Quell zayıf bir sesle.

"Tabii ki evet," diye üsteledim. "Yıldızlara lanet yağdırman için bir sebep yok. Tüm evrene meydan okurcasına yumruğunu havaya kaldıran bizzat kaptanımız."

Karşılık vermeyi reddeden Quell, bakışlarını yukarı çevirmekle yetindi.

İkinci Kaptan John Redleigh'in seyir defterinden: *Yola çıkışımızın bugün ellinci günü. Düzeltme: Dünya'dan ayrılışımızın üzerinden 1200 saat geçti. Öğrenci, hesaplarını yap. Bilgisayar, sen de elektropsikoanalizimi yap. Parmağını şu sokete sok bakalım İkinci Kaptan Redleigh, ne bulacaksın? John Redleigh, doğumu 2050, Reedwater, Wisconsin. Dıştan motor yapımıyla geçimini sağlayan bir baba ile fırından ekmek çıkarır gibi çocuk yapan bir annenin bir düzine ço-*

cuğu içinde en gösterişsizi, bizim yaşlı John Redleigh. Yaşlı derken abartmıyorum. Daha on yaşındayken yaşlanma belirtileri göstermeye başlamış, on üçüne geldiğinde ise çoktan bunamıştı. Yirmi iki yaşındayken kendisi gibi sade bir kadınla evlendi; yirmi beşinde evlerindeki çocuk odası dolup taşıyordu. Ara sıra kitap okur, güncel meselelere nadiren kafa yorar. Tanrı aşkına, Redleigh, başka bir şeye sahip değil misin? Bu denli yavan, renksiz, bakir ve hareketsiz misin gerçekten? Ruhunun derinliklerinde kâbuslara, faili meçhul cinayetlere, uyuşturucu veya alkole yer yok mu hiç? Kalbin tükenmiş mi, nabzın atmıyor mu artık? Henüz otuz yaşındayken hayattan elini eteğini çektin mi, bayat bisküviden, kurumuş ekmekten ve tadı burulmuş şaraptan farkın olmamış mıydı hiç? Duygusal bir yanın var, fakat bu ihtiras derecesine ulaşamıyor asla. Sıradan bir koca, alışılageldik bir arkadaş, uzak ufukları keşfe çıkarken bile Tanrı'nın dahi fark edemeyeceği bir sessizlik içinde öylesine gelip geçen biri misin? Öldüğün zaman, Redleigh, şerefine tek bir boru öttürülecek mi acaba? Senin ardından tek bir el üzüntüyle titreyecek, tek bir ruh ağlayacak, tek bir gözyaşı damlayacak, tek bir kapı hiddetle çarpılacak mı? Evet öğrenci, nasıl bir toplama ulaş-

...n? Sonuç ortada: Sıfır. Bu şifreleri gizli benliğim mi koydu buraya? Sıfıra sıfır eklesen sıfır. Hepsi bundan ibaret, John Redleigh.

"Hey sen, oradaki!" diye seslendi Redleigh, kaptanın kamarasının önünden geçtiğim sırada.

"Emredin efendim," diye esas duruşa geçtim.

"Zıplama öyle hemen. Ne işin var burada? Niç güvertede olman gerekmiyor mu?"

"Şey, efendim," diye söze başlarken kaptanın kamarasını işaret ettim başımla. "Altı gün oldu. Kaptanın içeride kapalı kalması için fazla uzun değil mi bu süre? Merakımı yenemedim... Acaba kaptanımızın durumu iyi mi? Kapısını bir tıklatacaktım."

Beni bir süreliğine süzen Redleigh, "Peki öyleyse, devam et," dedi.

Sessiz adımlarla kapıya yanaşıp parmağımla hafifçe tıklattım.

"Yo, öyle değil," dedi Redleigh. "Dur göstereyim."

Sonra kapıyı yumrukladı.

Bir an durduktan sonra tekrar vurdu.

"Öyle anlaşılıyor ki, hiç cevap vermiyor," dedim.

"Tanrı'nın bizzat buraya geldiğine emin ol-

sa, bir iki laf etmek için kapıyı açma zahmetine katlanırdı. Ama senin veya benim için? Hiç sanmıyorum."

Tam o sırada bir zil sesi işitildi ve peşi sıra, diyafondan şu duyuru geldi kulaklarımıza: "Mürettebatın dikkatine! Kaptan içtima alacak. Herkes ana güverteye. Herkes içtimaya!"

Bunun üzerine hemen koştuk.

Çok geçmeden beşyüz kişilik mürettebat eksiksiz olarak ana güvertede toplanmıştı.

"Hizaya!" diye komut verdi Redleigh sıranın başından. "Kaptan geliyor. Dik-kaat!"

Uçuşan bir böcek sürüsünün çıkardığı sese benzeyen elektriksel bir vızıltı duyuldu önce.

Sonra ana güverteye bakan kapı iki yana açıldı ve işte kaptanımız oradaydı. Gayet sakin, ağır ağır üç adım attıktan sonra durdu.

Uzun boyluydu, vücut hatları düzgün görünüyordu, üniforması tamamen beyazdı. Aralarda yer yer gri kısımlar seçilmekle beraber, oldukça kabarık olan saçları da büyük ölçüde beyazdı.

Camlarının içinde ateşböceği misali parlayan küçücük elektrik kıvılcımları gezinen, tıpkı bir radar gibi çevresini algılayan, ışık geçirmez bir çift gözlük takıyordu.

Hepimiz nefesimizi tutmuştuk.

En nihayet konuştu.

"Rahat."

Hep beraber, tuttuğumuz nefesi verdik.

"Redleigh," diye seslendi kaptan.

"Bölük eksiksiz şekilde içtimaya hazır, efendim."

Kaptan ellerini havada şöyle bir gezdirdi. "Evet, herkesin burada olduğu belli. Baksanıza, ısı on derece arttı."

Kıtanın ön sırası boyunca yürüdü ve tam benim önüme geldiğinde ansızın durup bir anlık yüzüme doğru kaldırarak şöyle dedi: "Hah, işte gençliğin verdiği ateşle yanan biri. Adın nedir senin?"

"Ishmael Hunnicut Jones, efendim!" diye karşılık verdim.

"Söylesene Redleigh," dedi kaptan, "Blue Ridge Dağları'nın o el değmemiş doğasının ya da Kudüs'ü çevreleyen çorak kızıl tepelerin sesi gibi gelmedi mi sana da bu?"

Sonra yanıt beklemeksizin devam etti, "Pekala, Ishmael. Benim göremediğim ne görüyorsun?"

Gözlerimi ondan ayırmaksızın başımı hafçe geriye attım ve zihnimin derinliklerinde,

telaşla arkadaşıma fısıldadım: "Quell?"

Ve aniden, kaptanın karanlık camlarında elektrik titreşimleri dolaşan mekanik gözlüğünü çekip çıkardığım takdirde, açık gümüşi bir tonda, bilinmedik bir balık türünün pullarının renginde gözler bulacağımın bilincine vardım. Beyaz. Tanrım, bu adam beyazdı, tamamıyla beyaz.

O sırada Quell'in sesi, havada süzülen bir gölge gibi zihnimde yankılandı: "Bundan birkaç yıl önce evrende ışık yılı uzunluğunda bir flaş patladı. Tanrı bir nevi göz kırptı ve kaptanı uykusuzluk ve dehşet ifade eden bu renge mahkum etti."

"Ne gördüğünü söyle bana," diye sordu kaptan biraz da sabırsızca, fikir alışverişi yaptığımızı hissetmişçesine.

"Hiçbir şey, efendim," diye yalan söyledim. "Gördüklerim içinde sizin göremediğiniz hiçbir şey yok."

Buna ne karşılık vereceğini bekledim ama nafile. Onun yerine, geriye dönüp tekrar kıtanın başına yürüdü ve tekrar konuşmaya başladı. "Sizce bir uzaygemisi nasıl idare edilir?"

Mürettebat içinde birtakım mırıldanmalar oldu ve nihayet birisi cevap verdi: "Her an te-

...kte olup oksijen giysilerimizi hazırda tuta-...k, efendim."

"Çok doğru," diye devam etti kaptan. "Pe-... bir göktaşı ile karşılaşıldığında ne yapmak ...erektiğini hanginiz söyleyecek?"

Bu defa yanıtlayan ben olmuştum. "Yedi ...niyelik bir ışın, tehdidi ortadan kaldırıp her-...si kurtarmaya yetecektir, efendim."

Bu yanıt karşısında bir süre duraklayan ...aptan, ciddi bir edayla yeniden sordu: "Ya ...lev alev yanan bir göktaşının hakkından na-... gelirsiniz, çocuklar?"

Sessizlik.

"Buna verecek cevabı olan kimse yok mu ...inizde?" diye gürledi kaptan.

Cevabı telepati gücüyle görünmeyen söz-...ükler misali havaya asan bu kez Quell olmuş-... "Tarif ettiğiniz türden göktaşlarına henüz ...astlanmış değil, efendim."

"Rastlanmadı demek?" dedi kaptan. "Oysa ...una benzer varlıklar mevcut. Göster onlara, ...edleigh."

Redleigh'in bir ekran üzerinde birkaç tuşa ...asmasıyla, kocaman bir yıldız haritası tavan-...an inerek hepimizin görebileceği bir noktada ...urdu. Üç boyutlu bir sanat eseriydi bu, yara-

tıcısının evren üzerine kurduğu hayalleri yansıtan bir çizelge.

Kaptanımız elini tabloya doğru uzatarak şöyle dedi: "İşte karşınızda, evrenin küçültülmüş bir tablosu."

Yıldız haritası ışıldadı.

Kaptan konuşmasına devam etti. "Benim çoktan ölmüş olan gözlerimin yapamadığını sizinkiler başarabilecek mi? Atbaşı Nebulası'nın uzak bölgelerindeki sayısız ateşin içinde hepsinden daha özel bir ışık yanmakta. Şu kör halimle bile onun varlığını açıkça hissedebiliyorum."

Ekranın ortasına dokunmasıyla beraber, alabildiğine uzayıp giden, devasa bir kuyrukluyıldız göründü.

"Girdaba dokunabildim mi, Redleigh?" diye sordu kaptan.

İkinci kaptan "Evet efendim," diye cevap verirken, bu devasa güzellik karşısında müretteb atın hayranlık dolu mırıldanmaları etrafı sarmıştı.

"Daha yakına al. Parlaklığı da arttır," diye emretti kaptan.

Parlaklığı arttırılan kuyrukluyıldız bu görüntüsüyle dev bir hayaleti andırıyordu.

"Evet," dedi kaptan. "Bu gördüğünüz ne bir güneş, ne ay, ne de bir gezegen. Ona ne isim verildiğini kim söyleyecek?"

"Efendim," dedi Redleigh biraz da çekinerek. "Bu bildiğimiz anlamda bir kuyrukluyıldız sadece."

"Hayır!" diye bağırdı kaptan. "Bu hiç de *bildiğiniz* bir kuyrukluyıldız değil. Huzuru kaçmış şekilde kendisinin yolunu gözleyen damadın yatağına dönen, duvağı uçuştukça solgun yüzü açığa çıkan bir gelin bu. Sizce de çok güzel değil mi çocuklar... Aynı zamanda da dehşetengiz?"

Çıt çıkarmadan bekledik.

"Bundan otuz yıl önce ilk kez olarak Dünyanın yakınından geçen kuyrukluyıldız değil mi bu, Kaptan?" diye sordu Redleigh ekrana biraz daha yaklaşarak.

Tanı bu sırada ben, adını hayal meyal anımsayarak "Leviathan," diye atıldım.

"Ta kendisi!" dedi kaptan. "Tekrar söyle, nedir adı?"

"Leviathan," diye tekrarladım, bu konuşmanın nereye varacağını kestirmeye çalışarak. "Tarihte görülmüş en büyük kuyrukluyıldız."

Yüzünü yıldız haritasından hızla çeviren kaptan, görmeyen bakışlarını tekrar bize yö-

neltmişti şimdi. "Peşine takıldığı her şeyi ışık huzmesi içindeki bir kâbus misali izleyen, evrenin mantıksız kimyası içinden doğan bir canavar: Leviathan!"

"Gözlerinizi kaybetmenize sebep olan şey de bu Leviathan değil miydi kaptan?" dedi Redleigh usulca.

Mürettebat arasındaki mırıltılar artmış, herkes ekrandaki muhteşem canavara daha bir dikkatle bakmaya başlamıştı.

"Ama aynı zamanda bana olağanüstü bir görüş yetisi kazandırdı!" dedi kaptan. "Evet! Leviathan! Onu yakından gördüm. Milyonlarca kilometre uzunluğundaki duvağının ucuna dokundum. Ve işte o anda, o el değmemiş beyazlığı benim ihtiras dolu bakışlarımdan ürkmüş olacak ki, görme yeteneğimi söküp aldı benden. Üzerinden otuz yıl geçti, otuz uzun yıl. Hâlâ her gece, gözkapaklarımın ardındaki karanlıkta seyrediyorum onu; Yerküre'nin kutup bölgelerinde rastladıklarınıza benzer akla hayale sığmayacak ışıklar saçarak, tanrısal bir yağmur bulutu gibi hızla ilerliyor. Ona doğru atıldım. Ateşler içinde yanan ruhumu sundum ona. O ise bu ateşi bir nefeste *söndürüverdi*! Sonra beni oracıkta bırakıp uzaklaştı.

...u iş henüz bitmedi, şuraya bakın!"

...boyutlu ekrana tekrar dokunmasıyla ...er görüntü daha bir parlaklaşıp büyüdü.

"Leviathan geri dönüyor," diye yeniden söze başladı kaptan. "Bitmek bilmeyen otuz yıl ...ca sabırla beklediğim o an nihayet gel... aktiyle beni felakete sürükleyen korkunç ... şimdi kendi felaketini bulmak üzere geri ...erken, onunla yüzleşeceğim sırada bu yıl... gemisinde benimle beraber bulunmanız ... sizi seçtim, çocuklar. Çok yakında ona ... darbeyi indirmek üzere ellerimi –*sizin* el...– kaldıracağım."

Mürettebat heyecanla kıpırdansa da kimse ...şmadı.

"Ne o?" diye sordu kaptan. "Neden sessiz ...orsunuz?"

"Efendim," diye söz aldı Redleigh, "bunun ... verilmiş olan görevle, rotamızla bir ilgisi ... Ya Dünya'da bıraktığımız ailelerimiz ne ol–"

"Başarımızın yankıları onlara dek uzana... Canavarın kanını döküp onu Kömür Çu... Nebulası'ndaki mezarlığa gömdüğümüz... ...ı tebrik edecekler."

"Ama bizden hesap soranlar da olacak," ... Redleigh.

"Yanıt veremeyeceğimiz bir soru olmayacak. Hem asıl görevimizi tamamlayacağız. Leviathan ile işimizi gördükten *sonra* tabii. Ama önce, karşımızdaki bu yıkıcı gücü yakından tanımalıyız. Leviathan'a bakın! Nedir bu? Tanrı uykusunda karanlık düşler kurduğu sırada, onun boğazından söküp atılan dehşetengiz bir varlık mı? Zaman içinde habisleşen ve yaratmaktan usanan Tanrı, kemiklerini kırarcasına, aklını oynatırcasına ciğerlerini içine çekip sonra tiksintiyle öksürerek bu canavarı benliğinin dışına mı savurmuş? Bunu kim bilebilir veya tahmin edebilir ki? Emin olduğum tek şey, kanlı yaralarıyla o eski lanetin şimdi yeniden uzaya dehşet saçtığı ve bizi avlamak için ensemizde olduğu.

Hep beraber Tanrı'ya yakaralım. Tanrı her neredeyse, oraya bahar gelir ve tatlı meltemler eser. Leviathan ise geçtiği yerlere kan ve ölüm getirir. Yüce Tanrım, sana hep ibadet ettim. Sense o eski düşmanımı, beni oradan oraya fırlatmak, kemiklerimi kırıp etrafa dağıtmak ve kör gözlerimi korkunç bir ışıkla aydınlatmak üzere geri gönderiyorsun. Onunla yüzleşeceğim son gece için, öfkem bana güç verecek. Çılgınlığımın pençeleri çok uzaklara erişecek. Leviathan'ı bir kere kapana kıstırıp öl-

...ünce gerisingeri Tanrı'ma döneceğim."

Büyülenmişçesine olduğumuz yerde duru...duk.

Ağzını açmaya cesaret edebilen ilk kişi yi...e Redleigh olmuştu: "Bahsettiğiniz bu cana... gerçekten de cehennemden mi geliyor?"

"Eski hesapları görmek için bizzat Ölüm'ün ...nyamıza geldiğini hiç duymadınız mı?" dedi ...aptan. "Yerküre üzerinde dört milyar insa...oğlu Tanrı'ya inanıyor. Bu yaratık ise kurul...uş olanı yıkacak güce sahip. Hızı ancak ışık ...iyla ölçülebilen bu canavar, bir aya kalma...an Pasifik Okyanusu'nun ortasına inip Dün... üzerindeki herkesi öldürebilir."

"Ama bilim adamlarımız diyor ki..." diye ...aşlayacak oldu Redleigh.

"Onların hepsi kör!" diye bir çığlık kopar...: kaptan. "Hattâ daha da beter! Çünkü ben ...le kör olduğum halde bazı gerçekleri görebi...yorum. Diğer geçişleri sırasında Leviathan'ın ...ünyamızı bir milyon kilometre farkla kaçır...ığı oldu."

"Hesaplamalar gösteriyor ki," diye üsteledi Redleigh, "bir sonraki geçişinde yine Dünya'yı ...uramayacak, üstelik bu defa aradaki mesafe farkı öncekinin *altı katı* olacak."

"Sizin bilge kabul ettiğiniz adamlar hayatta kalınacağını söylüyorsa, ben de Ölüm diyorum," diye gürledi kaptan. "Cenazemiz giderek yaklaşıyor. Değişen, görüşümüzün çok ötesindeki karanlık dünyalarda yeni güçler toplayan, yeni fesat unsurlarıyla donanan Leviathan sonumuzu getirmek üzere yönünü bize çevirdi. Bunu *hiç kimse* göremiyor veya umursamıyor mu?"

Huzursuzca birbirimize baktık. Kaptanımızın ağzından çıkanlar düpedüz delilikti, yine de tavırları öyle kendinden emin, konuşması öyle güçlüydü ki...

"Eğer bu dediklerinizi doğruysa," dedi Redleigh nihayet, "dikkatli olmamız gerekecek."

"İşte bu doğru!" diye bağırdık hep bir ağızdan.

"İstediğiniz kanıtı şimdi size sunacağım, Redleigh," dedi kaptan. "Yaptığım hesaplamalar işte burada." Ceketinin iç cebinden uzun ince bir disk çıkararak, Redleigh'in sesinin geldiği yöne uzattı. "Bunları bilgisayar ekranına hemen geçin ki siz ve tüm mürettebat sözlerimin haklılığına şahit olsun."

"Nasıl emrederseniz, efendim," dedi Redleigh ciddi bir edayla.

"Ama çabuk," diye ısrar etti kaptan. "İçindeki bilgileri ekranlara yansıtın, üzerinde çalışın ve gerçeği bir an önce *görün*."

Redleigh diski ellerinde çevirdi.

"Çünkü orada ölümü ve mahvoluşu göreceksiniz," diye devam etti kaptan. "Eğer kıyamet yerine, yemyeşil bir cennet bahçesinde huzur içinde yapılacak bir uzay yolculuğu bulursanız, o zaman diyeceğim yok! İncelemeniz olumlu sonuçlanırsa, sizin tezinizi kabul edecek ve gemimizin rotasını yeniden kısrak ve aygırların neşeyle oynaştığı çayırlara çevireceğim; sözüm söz."

"Öyleyse anlaştık, efendim."

"Elini ver bana!" dedi kaptan elini havaya uzatarak.

"Buyurun, efendim."

Redleigh'in uzattığı eli sıkan kaptan bize dönüp şöyle seslendi: "Şimdi söyleyeceklerime kulak verin, çocuklar. Gördüğünüz gibi, içinizden biriyle tokalaşıp bir anlaşma yaptık. Bunu geri kalanınızın da kalben ve ruhen verdiği bir söz olarak kabul edebilir miyim?"

"Evet!" diye bağırdık hep birlikte.

"Oldu bilin!" diye ekledim coşkunluğa kapılarak.

"Anlaşma yapıldı!" diye haykırdı pek çok ses.

Redleigh'in sımsıkı kavradığı elini bırakmaksızın son bir yeminde bulundu kaptan: "İsa'nın yaraları tüm kuyrukluyıldızları yutsun! Bana duyduğunuz güvene minnettarım çocuklar! Kutsal bir görev üstlenmiş bulunuyoruz. Yaratılış'ın başladığı yerden Kentaur Takımyıldızı'na dek uzanan dev bir kum saati zamanı göstermeye devam ettikçe, insanlık tarihinde çıktığımız bu seferden daha görkemlisine ve yücesine asla rastlanmayacak. Dünya'mızın kurtarıcıları olacağız! Teknisyenler, dikkat kesilin! Onu bir görseniz çocuklar! Leviathan uzayın gövdesine açılmış, hiç iyileşmeyen, upuzun, beyaz bir yara gibidir, diğer tüm ışıkları söndüren uğursuz bir ışık. Bu yarayı sonsuza dek kapatmayı temenni edelim. Tüm alarm sistemlerini aktif hale getirin. Onu ilk gören, yolculuğun geri kalanı boyunca çifte maaş alacak! Bölük, dağıl. Herkes görevinin başına!"

Hepimiz bir anda görev yerlerimize doğru koşturmaya başlamıştık ki, Quell'in yanımda olmadığını fark ederek durakladım. Dönüp baktığımda, arkadaşımın korku dolu bir ifa-

deyle, bakışlarını kaptanın üzerinden ayırmaksızın dikilmekte olduğunu gördüm. Quell'in bu durumu, kaptanın yanındaki yerini halen sessizce korumakta olan Redleigh'in de dikkatinden kaçmamıştı.

Havadaki sessiz gerginliği hisseden kaptan "İçtima sona erdi, Redleigh, sen de artık gidebilirsin," dedi.

"Emredersiniz, efendim," karşılığını veren Redleigh birkaç adım uzaklaştıysa da sonra yeniden durdu.

Sonra birden "Ishmael?" diyerek benden yana döndü kaptan. "Dağılın dediğimi duymadın mı?"

O görmeyen gözler karşısında "Emredersiniz!" diye selam verdikten sonra oradan ayrılmak üzere arkamı döndüm, fakat Quell ve kaptana son bir bakış atmak için durdum.

Kaptan, Quell'in kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu sezmişe benziyordu. Ama Quell'in bakışları artık onun üzerinde değildi. Kaptan, Quell'in o garip yeşil suratının hemen önüne doğru uzattı elini ve sanki aleve değmişçesine sakınarak geri çekti. Sonra ana güvertenin çıkış kapısına yöneldi ve çok geçmeden kapı yine bir ıslık sesi eşliğinde kapandı.

Bunu izleyen sessizlikte Quell'in yüzü kendi geleceğiyle gölgelendi. Buna tanık olmaya katlanamıyordum.

Ardından, birer birer mürettebatın sesleri duyuldu.

"Franciscus 12 Kuyrukluyıldızı."

"Halley Kuyrukluyıldızı."

"Papa Üçüncü Innocent Kuyrukluyıldızı."

"88 yılında görülen Büyük Hindistan Kuyrukluyıldızı."

"Alcibiades Kuyrukluyıldızı."

Bildik bilmedik pek çok kuyrukluyıldız, göktaşı ve yıldız kümesinin görüntüsünün, halen önümüzde asılı duran büyük ekrana yansıdığını fark ettik.

"Kuyrukluyıldız denen şey aslında nedir?" diye sordum bilinçaltıma. Cevabı da başka bir soru yoluyla zihnimde yine kendim vermiştim: "Onların gizemini çözebilmiş biri var mı acaba? Evrene yayılmış bir tür buhar mı, yoksa yaratıcımızın çektiği hazımsızlığın bir ürünü mü? Sen ne dersin, Quell?"

Quell'in düşünceleri benimkilerle buluştu.

"Benim geldiğim dünyada bu tür kuyrukluyıldızlar, göçmen ziyaretçiler, uzak dünyalara seyahat eden huzursuz ruhlar, bayram

kutlamalarına musallat olan hortlaklar olarak bilinir. Görüyorsun ya, bizim tarihimiz de tıpkı sizinki gibi romantik saçmalıklarla dolu."

"Tamam öyleyse," dedim, "bu kuyrukluyıldızı bulma konusunda kaptanın da bizim de kendimize göre nedenlerimiz var. Ortada anlaşılmayacak bir bilmece görmüyorum ben."

"Muamma," dedi Quell. "Geceleyin uykumuzda buna kafa yoralım. Belki de rüya görürüz ve o rüyada bir cevap buluruz. Muamma. Muamma."

Gerçekten de, o gecenin ilerleyen saatlerinde uykudayken, bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Quell. Telepatik güçleriyle zihnime girdiğini hissettim ve nihayet sesini duydum: "Şimdi söyleyeceklerime iyi kulak verin."

O anda sadece zihin gücüyle değil, aynı zamanda çıplak sesle, "Elijah" ismini oluşturan heceleri sıraladı Quell.

"Quell," diye fısıldadım uykuyla karışık bir sesle.

Sonrasında yaşananlar daha da tuhaftı; çünkü duyduğum ses artık Quell'inki değil, arkadaşımın zihninde yankılanan bir diğer kişinin sesiydi. Bunun *Elijah*'ın sesi olduğunu anımsadım.

"Dinleyin! O gemiye binip uzayın derinliklerine doğru bilinmedik bir süre yol aldıktan sonra," diyordu, Dünya'da duymuş olduğum ses, "bir gezegene ulaşacaksınız... uzay ufkunda aniden belirecek bir gezegen... yer ve zaman kavramının olmadığı bir ortam, eski çağların krallarının yeniden ete kemiğe büründüğü ve tekrar taç giydiği bir yer."

Koridorun devamındaki odaların birinden "Bu da nedir?" diye seslendi birisi.

"Söyleyin şuna sussun, kapatın çenesini," diye bağırdı mürettebattan bir diğeri.

"Hayır, bekleyin, henüz değil," diye fısıldadım.

Quell, Elijah'ın sesiyle konuşmaya devam etti: "Ve sonra... Ve sonra geminiz, kaptanı ve tüm mürettebatıyla beraber mahvolacak! Herkes ölecek... tek bir kişi hariç."

"Herkes mi?" diye sordu birisi.

"Bir kişi hariç," dedi başka biri.

"Herkes mahvolacak," dedi Quell, Elijah'ın sesiyle.

Ve yeniden sessizliğe bürünüp uykuya daldı.

Bense gecenin geri kalanı boyunca yattığım yerde bir o yana bir bu yana dönüp durdum, koridor boyunca her iki yönde yer alan kama-

ralarındaki diğer arkadaşlarımın da sabaha dek uyumadığını hissettim.

Odalarımızda bulunan çalar saatlerin saat başı ötüp insan sesiyle bize duyuruda bulunduğu, güneş doğmayan bu gecenin sonuna doğru, hayalet gibi aniden ortaya çıkan bir kuyrukluyıldızın, kaptanın ranzasının üstüne duman gibi çöktüğünü ve kaptanın uykusunda kendi ölümünün yasını tuttuğunu hayal ettik.

İkinci Kaptan John Redleigh'in seyir defterinden: *Milattan önce 400 yılına dair kayıtları inceledik. Söylentiye göre, Persephone Kuyrukluyıldızı'nın görülmesi Büyük İskender'in ölümünü kehanet etmiş. Palestrina adlı kuyrukluyıldızın Dünya yakınından geçmesi ise M.S. 1 yılına rastlıyor; İsa'nın doğumunu müjdeleyen Beytüllahim Yıldızı bu olabilir pek tabii. Benzer bulgular ve ilişkiler de ortaya konabilir fakat bütün bunlar tahminden öteye gidemiyor. Kuyrukluyıldızı oluşturan ana maddeyle ilgili olaraksa şimdilik metan gazı ve buzdan başka bir şeyden bahsedilemiyor.*

Uykusuz geçen bir diğer gecenin ortasında ranzamdan kalkmış ve merakıma engel olamayarak, adeta bilinmeyen bir gücün itkisiyle kendimi kaptanın kamarasının önünde bulmuştum.

Kilitli kapının ardından, kaptanın kâbuslarını işitebiliyordum. "Hayır," diye inlediğini duydum. "Yeter diyorum sana. Rahat bırak beni, çekil git!"

O sırada koridorun ucundan birinin bana doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm: Redleigh'ti gelen. İkinci kaptan kapıyı vururken, gölgelerin arasına çekildim.

"Kaptan?"

İçeriden kaptanın sesi duyuldu. "Ne? Ne var?"

"Sanırım kâbus görüyordunuz, efendim," dedi Redleigh.

Az sonra kapı açıldı ve kaptan beyaz saçları darmadağın bir halde eşikte belirdi. "Yüce Tanrım, rüyamda düştüğümü gördüm; uzay boşluğunda sonsuza dek düşüyordum. Tanrım, sen aklıma mukayyet ol."

"Seyir defterini imzalamalısınız, efendim," diye belirtti Redleigh.

"Sabahın dördünde mi? Aslında bu iyi fikir, Redleigh, kâbuslarımdan sıyrılmama yardımcı olur. Seninle komuta odasına geleceğim. Bilgisayarlardaki çalışmalar nasıl gidiyor?"

"Onlar yandı, efendim... aşırı kullanımdan dolayı."

"Haksız olduğumu ispatlamak için acele ediyorsun."

"Haklı olduğunuzu söylemiştiniz efendim," dedi Redleigh. "En azından bunu ispatlayabilirim."

Kaptan kamarasından dışarı çıktı ve ben, her ne kadar beni görmesine imkân olmadığını bilsem de, gölgelerin içine daha bir sokuldum. Koridorun ana güverteye açılan kapısına doğru yürürlerken, arada belli bir mesafe bırakarak onları gizlice takip ettim.

"Seni iyi tanıyorum, Redleigh. Bu takibe gönülsüz katılıyorsun, doğru mu?"

"'Takip' derken kastettiğiniz şey, asıl görevimizi teşkil eden, yıldızların tablosunu çıkarıp yeni dünyalar keşfetmekse..."

"Hayır değil! Gel de açıklayayım!" diyerek yıldız ekranını işaret etti kaptan, bu saatte tamamen boşalmış olan ana güverteye çıktıkları sırada. Üç boyutlu görüntü güvertenin orta yerinde, havada asılı duruyordu.

"Karanlık gezegenlerin ve göz kamaştıran kuyrukluyıldızların uzayda izlediği seyir hakkında ne derece bilgi sahibisin?"

"Sanırım beni bu konuda eğitmeniz gerek, efendim," dedi Redleigh.

"Hay hay," dedi kaptan. "Ekranda her biri ayrı ayrı işaretlenmiş binlerce yıldızın rotasını görüyorsun. Bu engin uzay denizinde gezdir hele elini. Halley Kuyrukluyıldızı'nı ifade eden şu upuzun ize dokun; Alliostro Minor Kuyrukluyıldızı'ndan yayılan ısıyı hisset. Burada, Tanrı'nın uzay boşluğunun zifiri karanlığında yaptığı sonsuz gezilerin ardından çizdiği, kimi zaman tutarsızlaşan planları bulacaksın. Tanrı mutluluk ve neşe hayal ettiğinde yemyeşil dünyamız ve benzeri gezegenler ortaya çıktı. Tanrı bazen de azap içindedir... Böylesi zamanların birinde ise Leviathan, Tanrı'nın o olağanüstü genişlikteki gözleri ile ağzından vücut bulup dışarı fırladı. Ve dosdoğru üzerimize ilerliyor! Leviathan Dünya'yı yok etmeden altı ay önce, tam karşısına çıkıp önünü kesmemizi sağlayacak hızlı bir yol biliyorum. Ancak, onu gafil avlamak istiyorsak elimizi çabuk tutmalıyız."

"Gafil avlamak mı?" diyerek bakışlarını ekrandan ayırdı Redleigh. "Bir kuyrukluyıldız *gafil avlanamaz*, efendim. Çünkü o ya zaten yaşamıyordur ya da bizim sürprizimizi umursamayacak kadar güçlüdür."

"Ama *ben* yaşıyorum ve de umursuyorum," dedi kaptan.

Redleigh omuz silkti. "O yüzden de bilgilerinizin külfetini uzayda gezinen büyük ve afacan bir çocuğun, ininden sonsuza dek kopmuş, dünyalar arasında sinsice gezinen bir canavarın omuzlarına yıkıyorsunuz. Eğer..."

"Susma, devam et," diye üsteledi kaptan.

"Efendim, eğer Peder Colworth'un dediği gibi biz dahil bütün uzay aynı kökenden geliyorsa, tüm gezegenler, güneşler ve yaratıklar her şeyi kuşatan tek bir iradenin ürünüyse, sıkça bahsettiğiniz şu hayalet, yani çevresine dehşet saçarak ilerleyen şu devasa kuyruklu yıldız da bizzat Tanrı'nın isteği ve bilgisi dahilinde ortaya çıkmış demektir. Yaratıcımızın içinde duyduğu bir rahatsızlığın veya kapıldığı umutsuzluğun ürünü değil, geçenin sonsuz karanlığını ışık gibi aydınlatan iradesinin bir sonucu. Böylesi bir kudretin karşısında duracak gücünüz var mı?"

"Evet var, sırf tüm benliğimi çarpıtıp gözlerimi kör ettiğini düşündükçe, bu gücü buluyorum kendimde! Şu dakika bile dışarıda, uzaklarda bir yerlerde çıkardığı sesi duyabiliyorum."

Kaptanın elini uzatıp yakındaki başka bir ekrana dokunmasıyla beraber, aniden beliren

bir enerji gemiye bir baştan bir başa muazzam sesler yaydı.

Sözlerinin haklılığını vurgularcasına başını sallayan kaptan, konuşmasına devam etti. "Az önce bahsettiğin kudret bu olsa gerek. Belli ki soğuk bir şey. Sanki tarihte yer almış tüm mezarlıklar bir şekilde uzaya taşınmış ve bitmek bilmeyen ışık yılları süresince üzerleri örtülü kalan milyarlarca ve milyarlarca insanın kayıp ruhları gömülü oldukları yerden çıkarılıp salıverilmek için ağlaşıp sızlanıyor. İşte biz... onları kurtarmaya gidiyoruz!"

"Bu sadece bir ses, yıldızların çekme kuvvetine kapılıp bir o yana bir bu yana süzülen, kaostan doğan anlamsız bir ses. Onu dindirmeye çalışmak kendi kalp atışınızı durdurmaya çalışmaktan farksız."

"Ya her ikisi aynı anda durursa?" diye sordu kaptan. "Benim o canavarı alt ederek kazanacağım zafer, vaktiyle onun beni yenerek kazandığı zafer kadar görkemli sayılmaz mı? Düşün bir kere: Küçücük bir ademoğlu ile evrende hiç durmaksızın seyahat eden dev bir canavar... Ölümün terazisinde her ikisi de eşit ağırlıkta."

"Ama o canavarı parçalayıp yok etmekle,"

dedi Redleigh, sesi çaresizlik içinde alçalarak, "Tanrı'dan ödünç almış olduğunuz kendi bedeninizi de yok etmiş olmayacak mısınız, kaptan?"

"Bu beden canımı sıkıyor!" diye haykırdı kaptan. "Eğer her şey birse, Tanrı kendisini madenlerde, ışıkta, cisimlerin hareketinde, karanlıkta, insanların bilincinde... her yerde belli ediyorsa, o kuyrukluyıldız, Eyüp Peygamber gibi sabırlı olan beni sınamak üzere yanıma sokulup dürten bir kardeş varlıksa, ilkin o bana saldırarak günah işlemiş olmuyor mu? Eğer ben Tanrı'nın etinden yaratılmışsam, nasıl oldu da bu canavarla giriştiğim mücadelede yenik düşüp kör oldum? Yo, hayır! O, tamamıyla kaybolmuş, şeytani bir şey. O kocaman suratı uzayın dipsiz uçurumlarından bizi izliyor. Şuursuz bakışlarının ardında, kâbuslar yaratan çarkları yağlayan kanı hissedebiliyorum. İster cehennem ateşinden kopan bir zebani, ister ağzının kenarından kanlar sızarak yüzen bir köpekbalığı, ister insanları korkutup kemiklerinin ve ruhlarının kaldıramayacağı işlere itmek için yıldızların arasına sarkıtılan kocaman beyaz bir hortlak maskesi olsun, tek çarem saldırıya geçmek. Sakın bana

günahtan bahsetmeyin bayım. O canavar *beni* kahvaltı niyetine yemeye kalktı. Bense çok yakın bir tarihte, akşam yemeği niyetine onu *mideye indireceğim*."

"Tanrım," diye fısıldadı Redleigh, "Tanrım sen bize yardım et."

"*Edecektir*," diye karşılık verdi kaptan. "Eğer biz O'na aitsek, O'nun kolundaki kaslar olacağız ve ileri atılıp ışık yılı hızıyla hareket eden o iblise darbeyi indireceğiz. Şimdiye dek görülmüş bu en kutsal ava katılma fırsatını gerçekten kaçıracakmısın?"

Redleigh, "Ben bilgisayarlardaki verileri taramayı tercih ederim, efendim," diye mırıldandı.

Bunları söyledikten sonra, oradan ayrılmak üzere arkasını dönen Redleigh, kaptanın seslenişiyle olduğu yerde donakaldı. "Demek ki sen de en az benim kadar çılgınsın. Hattâ benden de çılgın. Çünkü ben 'gerçeklik' diye nitelenen şeye ve onun anası olacak bu aptal evrene asla güvenmem; sense mutlu sona erişeceğimiz masallarıyla bizi yanılgıya sürükleyen, hata yapması kaçınılmaz birtakım cihazlara emanet ediyorsun masumiyetini. Makinelerle yatarsan, hadım edilmiş şekilde uyanır-

sın. Sesin de öyle tizleşir ki, hey Tanrım, bu gidişle Papa'nın kilise korosuna bile girersin. Saflığın içimi paralıyor doğrusu."

"Efendim," diyerek nihai görüşünü bildirdi Redleigh: "Sizinle zıt fikirdeyim. Fakat benden korkmanıza gerek yok. Geminin kaptanı olarak çekinmeniz gereken tek kişi, yine sizsiniz... efendim."

Bir kez daha sırtını dönen Redleigh bu defa durmaksızın oradan uzaklaştı.

4

Kamarama döndüğümde feci bir sıkıntıya kapıldım. Gecenin geri kalanı boyunca bir türlü uyuyamayıp yattığım yerde dönüp dururken Quell kimbilir ne tuhaf düşler kurarak sakince uzanıyordu.

İlk zil sesiyle kalkıp haberleşme odasının yolunu tuttum. Oraya vardığımda, sorumlusu olduğu cihaza doğru başını eğmiş oturan Tayfa Small'u buldum.

"Roketlerin uzayda kendi kendilerini beslediğini biliyor muydun?" diye sordu beni görünce.

"Beslemek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Güneşlerden kaynaklanan titreşimler, yıldızlararası radyasyon ışınları ve kozmik ışınların akıntısına kapılmış koca bir balık gibi çırpınıp duruyorlar," diye sözlerine açıklık getirdi Small. "Her daim aç olan bizler –yani bu gemi– sarhoş olup çılgınca bağırabileceğimiz ziyafet ve şölenler arıyoruz. Bu esnada ben her

gün tam burada, alıcının başında oturmuş, bizi çevreleyen uzayın sonsuz boşluğunda dalgalanan binbir ezgiye kulak veriyorum. Çoğu zaman tek duyabildiğim, anlamsız bazı sesler oluyor... uğultular, madeni sesler ve titreşimler. Kazara başka sesler duyduğum da oluyor... Dinle!"

Elinin altındaki bağlantı düğmesine basınca cihazdan bazı sesler gelmeye başladı... Belirgin biçimde duyulabilen çeşitli insan sesleriydi bunlar. Yüzünü bana çevirdiğinde, bakışlarında tuhaf bir parıltı vardı.

Bundan iki yüzyıl önce dünya üzerinde radyo yayınları kanalıyla geniş kitlelere duyurulmuş olan söylevler geliyordu kulağımıza; Churchill anlatıyor, Hitler gürlüyor, Roosevelt akıllardaki sorulara açıklık getiriyor ve kitleler bağırıp alkış tutuyor. Çoktan unutulup gitmiş bir dönemin alışkanlığı olan öğleden sonralarının Amerikan futbolu ve beyzbol maç yayınlarını da dinledik yerimizden kıpırdamaksızın. Tüm bu sesler okyanus dalgaları gibi yükselip alçalıyor, ileri geri hareket ediyordu.

"Bir ses bir defa çıkarıldı mı bir daha asla kaybolmaz," diye açıkladı Small. "Hepsi elektrik bulutları halinde saklanmıştır, yerlerini

tespit edebilirsek, unutulup gitmiş savaşların gürültüsüne, uzun yaz mevsimlerinin insana miskinlik veren tınısına, tabiatın sonbaharın geldiğini haber veren o hüzünlü sesine bir dokunuşla yeniden erişebiliriz."

"Bay Small," dedim, "geçmişe ait bu sesleri yakalamalı ve tekrar tekrar dinlemeliyiz. Başka var mı? Neler buldunuz?"

"Anlaşılan o ki, Dünya'nın daha genç olduğu zamanlardan kalma tınılar taşıyan bir ses pınarına rastlamış bulunuyoruz. Yüzyıllar öncesinden kalma sesler. Radyoda konuşmalar yapan tuhaf insanlar, birkaç hayalet bir araya gelmiş şakalaşıyormuşçasına uzaktan duyulan kahkahalar, saçmasapan siyasal nutuklar. Dinleyin."

Small'un cihazın kumanda paneliyle biraz daha oynamasıyla beraber, Hindenburg adlı zeplinin alevlere kapılışıyla ilgili haberler dinledik... ve daha başkalarını: Lindbergh isimli pilotun 1927'de hiç durmaksızın Atlantik Okyanusu'nu geçip Paris'e inişi, 1925 yılında Dempsey adında birinin Tunney adlı bir başkasıyla yaptığı boks maçı, kimi zaman korkuyla bağıran kimi zamansa sevinç ve coşkuyla alkış tutan kitlelerin sesi... Derken sesler silikleşmeye başladı.

"Artık onları geride bıraktık," dedi Small.

"Geri dön!" diye haykırdım. "O bizim tarihimiz."

Radyo alıcısından son bir ses duyuldu: "Bugün öğleden sonra, Downing Sokağı 10 Numara'daki konutunda Başbakan Churchill..."

Tam o anda kaptanın güverteye çıkmış, uzun adımlarla bize yaklaşmakta olduğunu gördük.

"Efendim," dedi Small, "Dünya'nın daha genç olduğu zamanlardan kalma tınılar taşıyan bir ses pınarına rastlamış bulunuyoruz. Yüzyıllar öncesinin seslerini bize taşıyor. Radyoda konuşmalar yapan tuhaf insanlar, uzaktan duyulan kahkahalar, saçmasapan siyasal nutuklar. Dinleyin siz de!"

Kederli bir "Evet, biliyorum," ile karşılık verdi kaptan ona. Sonra aniden "Small, Jones, boşverin şimdi bunları," dedi. "Kendi hallerine bırakın; biz ne onlarla oyun oynayabilir, ne onlarla beraber gülebilir ne de ağlamalarına eşlik edebiliriz. Onlar çoktan *ölmüş*. Bizimse halen yaşayan bir *gerçekle* randevumuz var."

Small tekrar alıcıya uzanırken bir beyzbol maçından geldiği anlaşılan son bir ses duyuldu:

"Çok sert bir vuruş... ve noktaya önce Mickey Mantle ulaştı!"

Sonra her şey yeniden sessizliğe gömüldü.

Gözyaşlarımı silmek için elimi yanağıma götürdüm. Beni ağlatan neydi? Hayret ettim. Duyduğumuz tüm o sesler ne benim yaşadığım çağa ne de tanıdığım insanlara aitti. Ama bir zamanlar onlar da yaşamıştı. Ruhları adeta havada uçuşan toz zerrecikleri gibi gözüme kaçmış, ben de gözyaşlarıma engel olamamıştım.

Merkezi diyafondan aniden yükselen bir ses tüm gemide çınladı: "Mavi alarm. Herkes tarama pozisyonlarına. Görüş panelinde cisim var. Yıldız Bölgesi CV7. Görüş panelinde cisim var. Mavi alarm!"

Quell ve ben tarayıcının yanında yan yana durmuş, ekranda gördüğümüz şeye hayretle bakıyorduk.

"Yüce Tanrım," dedim. "Bu da nedir?"

"Bir aya benziyor," dedi Quell.

"Öyle olmasına öyle," diye devam ettim, "ama ne ay! Çok yaşlı bir görünümü var. Üzerindeki kasabalara, kentlere, cengelden farkı kalmamış şu bahçelere bakılırsa bizimkinden çok daha yaşlı. Sence ne kadar zamandır uzayda böyle tek başına dönüp duruyordur?"

Quell önündeki panel üzerinde bazı ayarlar yaparak ekrandaki görüntüyü daha da yakınlaştırdı.

"On bin kere bir milyon yıldır," dedi Quell hesaplaması bitince. "Ne kadar güzel... Tepeleri göğü delip geçen şu kulelere, mücevher panjurlu pencerelere, terk edilmişlik içindeki şu tozlu, yapayalnız avlulara bak."

Birden Redleigh'in sesini işittik: "Herkes yerlerine! Hızı düşürüyoruz."

Kaptanın sesi girdi araya: "Bay Redleigh!"

"Efendim, şu aya bakın! Böylesine yaşlısını hiç görmemiştim. Görevimiz, araştırmak, bulmak ve rapor etmek."

"Evet, Redleigh, sesinden heyecanını anlayabiliyorum. Uzay boşluğunda yitip gitmiş, amaçsızca dolanan küçük bir dünyacık bu gerçekten de, kadim bir güzellik, ama yanından geçip gitmeliyiz. Rotadan sapmayın, yola devam."

Çok geçmeden diyafonda yeni bir emir duyuldu: "Mavi alarm iptal edildi. Tam hız yola devam."

Yolunu kaybetmiş bu ayın gemimizin içindeki tüm ekranlara yansıyıp bizi şaşkınlığa sürükleyen harikulade görüntüsü, yavaş yavaş silinip gitti.

"İşte şimdi tekrar yitip gitti," dedi Quell.

Ve bir kez daha gemimiz kapkaranlık uzayla çevrelendi.

5

Kilometrelerce uzaktan gelen sönük ve durağan bir ses, Small'un alıcısından bize ulaştı: "*Lightfall 1*'den *Cetus 7*'ye. *Lightfall* konuşuyor. Oniki yıllık bir aradan sonra limanımıza doğru dönüş yoluna geçmiş bulunuyoruz. *Cetus 7*, duyuyor musun?"

'Şu işe bak,' diye geçirdim içimden, 'başka bir uzaygemisi!'

Quell aklımı okuyuvermişti. "İmkansız. İçinde yüzdüğümüz milyarlarca kilometrelik bu uzay denizinde iki geminin karşılaşma şansı nedir ki?"

"Başka bir uzaygemisi mi?" diye bağırdım.

"*Lightfall 1* konuşuyor," diye tekrarladı ses. "Cevabınızı bekliyoruz, *Cetus 7*."

Mürettebat her yandan ana güverteye koşuyor, ekranların başına toplanıyordu.

"*Cetus 7*, size yaklaşıp kenetlenmek ve yüzüze görüşmek için izin istiyoruz."

"Evet!" diye bağırdı bizim mürettebat.

"Hayır!" diye gürledi kaptan.

"*Cetus* 7, lütfen karşılık verin."

Kaptan, Small'a diğer gemiyle bağlantı kurmayı sağlayacak bir frekans açmasını emretti. "*Lightfall 1*, Cetus 7 konuşuyor. İsteğiniz reddedildi."

"*Cetus* 7... Lütfen tekrar edin: İstek ret mi edildi dediniz? Doğru mu anladık?"

"Doğru anladınız," diye kesip attı kaptanımız.

"Fakat kaptan, karar vermeden önce şu sese bir kulak verin!"

Açılmış olan frekanstan, sadece birkaç kilometre ötemizdeki diğer gemi mürettebatının coşkulu çığlıkları geldi kulaklarımıza.

"Kreş oyunlarıyla meşgul ahmak sürüsü," dedi kaptan. "Böyle şeylere zamanımız yok. Kaybedecek zamanımız yok!"

"Zaman mı?!" dedi *Lightfall 1*'den gelen ses. "Tanrı aşkına, uzayda zamandan bol ne var ki? Hem ben yıllardan beri süregelen gezimiz sırasında topladığım, tuhaf yıldızlar ve korkunç kuyrukluyıldızlar hakkındaki öykülerimi biriyle paylaşma imkânını, bir daha kimbilir ne zaman bulurum?"

"Kuyrukluyıldızlar mı?" diye haykırdı kaptanımız.

"Evrende görüp görebileceklerinizin en büyüğü hem de!" diye vurguladı *Lightfall 1*'in komutanı.

"Madem öyle, kenetlenmeye hazır olun," dedi kaptan. "Bizim gemiye geliyorsunuz."

Lightfall 1'in gemimize yaklaşmasını ekranlardan pürdikkat izledik. Her iki gemiden uzanan mekanik kollar, dostça tokalaşır gibi uzayda birbirine temas etti. Kenetlenme işleminin tok bir gürültü eşliğinde tamamlanmasının üzerinden bir saat geçmemişti ki, *Lightfall 1*'in yöneticisi, *Cetus 7*'nin güvertesine açılan bağlantı koridorunun ağzında belirip kaptanımızı ve bizi selamladı.

"Jonas Enderby, *Lightfall 1*'in kumandanı."

Ara bölme işlevi gören hava geçirmez kabinin ağzından çıkıp güvertemize ayak basan misafir komutanı, Lightfall 1'in kadınlı erkekli bir düzine kadar mürettebatı izledi... Kimisi açık kimisi koyu tenli, kimisi uzun kimisi kısa boylu, kimi insan kimi yaratık... Şaşkın şaşkın etraflarına bakınarak, ana güverteye, aramıza geldiler. Bizse anlatacakları hikâyeleri dinlemek için sabırsızlanarak, yüzümüzde gülücüklerle onlara merhaba dedik.

Daha sonra, hepimiz geminin ana yemek salonundaki büyük masada toplanmışken, Kumandan Enderby koltuğundan kalkarak yanıbaşında oturmakta olan kaptanımızın şerefine kadeh kaldırdı: "Sağlığınıza, efendim. Ama ondan önce, *kendi sağlığıma* içiyorum izninizle. Şaka bir yana, adamakıllı bir şey içmeyeli dokuz ay oldu. Hamileden farkım yok! Karnımda taşıdığım bebek ise, susuzluğun ta kendisi!"

Sözlerini bitiren kumandan kadehi kafasına dikti.

"Biraz daha!" diye seslendi hemen ardından.

"Tabii, istediğiniz kadar için," dedi kaptanımız. "Sonra da anlatın."

"Kuyrukluyıldızlardan bahsetmemi ister misiniz?" diye sordu *Lightfall 1*'in kumandanı Enderby.

"Beni sadece onlar ilgilendiriyor zaten," diye yanıtladı kaptanımız, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla.

Resmiyet elverdiğince onlara yaklaşıp dinlemeye koyulduk.

"Tanrı midesinde ne varsa yüzüme kusmuş olmalı," diye başladı Enderby, "kendimi halen

temizleyemedim. Uzayda görülmüş en büyük, en uzun, en parlak–"

"Leviathan?!" diye bağırarak araya girdi kaptanımız.

Hayretle yutkundu Enderby. "Onu biliyor musunuz?"

"Demek siz de onun izini sürdünüz?"

"Evet, lanet olsun. Onun gazabından canımızı zor kurtardık."

"Ah!" diye haykırdı kaptanımız. "Duyuyor musun Redleigh?"

Enderby devam etti. "Şaka bir yana, bizi az kalsın yok ediyordu. İnanır mısınız, gemim ve tüm mürettebatımla beraber tek ve devasa bir lokmada yuttu beni. Bir süre Leviathan'ın içinde kaldık!"

"İçinde diyor, Redleigh, duyuyor musun? İçinde!"

Lightfall 1'in kumandanı bir an durakladı. "Verdiğiniz tepkilere bakılırsa anlattıklarım size çok gülünç geliyor, bayım."

Herkes çıt çıkarmadan onun vereceği cevabı beklerken, kaptanımız sakince şöyle dedi: "Sizi gücendirmek istememiştim. Herkesten iyi bili–"

Enderby devam etti: "Hakikaten gülünçtü

de! Dev bir kuyrukluyıldızın midesini boylamış olanlar başka ne yapabilir ki? Düşünsenize bir; Leviathan'ın midesinde dans ediyorduk!"

"Ama işte... Şu an *buradasınız*!"

"Bizi hazmedemedi azizim! Kahkahalarımızla onu zehirledik. Gövdesinin içinde defalarca düşüp kalktığımız halde, kaderin cilvesine bakın ki, hayatta kalmayı başardık. Kahkahalarımızı top mermisi gibi kalbine savurduk!"

Kaptanımız omuz silkmekle yetindi. "Güldünüz ve dans ettiniz, öyle mi?" dedi inanmazcasına.

İşte o anda, *Lightfall 1* gemisinin kumandanı Enderby sağ gözüne dokundu. "Yine de, bizi boğazından aşağı itmeden önce gözlerimden birini alıp görüşümü sonsuza dek lekeledi. Yakından bakın hele, kızgın demirle dövülerek imal edilmiş İrlanda kristalinden. Saf cam! İnanmıyorsanız çıkarıp sizinle misket bile oynayabilirim."

"Yok yok, buna hiç gerek yok," dedi kaptanımız derin bir iç geçirerek. "Sözlerinizin doğruluğuna inancım tam."

"Peki o halde," diye sürdürdü Enderby. "Leviathan bahsettiğim karşılaşmamızda tek

gözümü kör etmekle işin ancak yarısını halledebilmişti. Eline fırsat geçse diğer gözümü de mahvederdi. Ama midesinin içinde öyle bir yaygara kopardık ki, Leviathan duyduğu rahatsızlığa daha fazla dayanamayıp bizi yıldızların arasına geri tükürdü!"

Enderby'nin kolunu sımsıkı kavradı kaptan. "*Nerede*?"

"Saturn'ün en dış halkasının on milyon kilometre açığında."

"Duydun mu, Redleigh?" diye bağırdı kaptanımız. "Hâla rotasını takip ediyor!"

"Rota mı?" diyerek güldü *Lightfall 1*'in kumandanı. "Ne rotasından bahsediyorsunuz? Yani sizce o ne yaptığının, nereye gittiğinin farkında mı? Nasıl olur da kaos planlanıp programlanır, bir rota haline getirilir? Birisi bana şu cin şişesini uzatsın, zira bir kadeh daha içmem lazım."

Redleigh şişeyi ona doğru uzatacak oldu ki, "Benim çizelgelerim asla şaşmaz," diyen kaptanımız, kapıldığı heyecanla Redleigh'in kolunu sarsıp şişeden birkaç damla dökülmesine neden oldu. "O hayaletle kapışmaya gideceğim!"

"Ben size rehberlik mi etmiş oldum şimdi?"

dedi Enderby şaşkınlıkla. "Söylediklerimden bu kadar kesin bir hükme nasıl vardınız? Ama, her neyse." Başını sallayarak tekrar kadeh kaldırdı. "Leviathan'a ve size içiyorum, kaptan. İçeriyi boyladığınızda safra kesesini iyi sıkmaya bakın, *belki* o zaman Tanrı'nın da yardımıyla sizi tükürür."

"Yolcu yolunda gerek," dedi kaptan kaşları ani bir terlemeyle pırıldayarak. "Herkes görev yerlerine!"

Bunun üzerine Enderby kırılgan bir sesle şöyle dedi: "Fakat Kaptan, bir süre daha kalamaz mıyız? Yeni yüzler görüp yeni arkadaşlıklar kurmak, en önemlisi de evde ne olup bittiğine dair haberler almak mürettebatıma çok iyi gelirdi. Yorgunuz ve boğazımız kurudu."

"Benim susuzluğum daha büyük," diye gürledi kaptan. "Artık yola çıkmalıyız."

İçkisini bir dikişte bitiren Enderby kadehi sertçe masaya vurdu. "Canınız cehenneme, bayım! Madem o kadar çok istiyorsunuz, gidin de bu ahmakça takibinizi sürdürün."

Enderby başının bir hareketiyle kendisini izlemelerini işaret etti adamlarına. Sonra hep birlikte iki gemiyi birbirine bağlayan koridorda yol alıp hava geçirmez kabine vardılar ve

orada gerekli giysileri üzerlerine geçirip gemilerine döndüler.

Lightfall 1 tüm mürettebatı ile beraber birkaç dakika içinde görüş alanımızı terk etmiş, sessiz uzayda bir kez daha kaybolmuştu.

6

Herkes derin bir uykuya dalmışken, kaptanımız kamaraların bulunduğu koridorda dolaşıyordu. Quell bir süre kaptanın zihnini taradıktan sonra, onun aklından geçenleri fısıltıyla aktardı: "Demek şimdi de uyuyor numarası yapıyorsunuz, öyle mi? Oyun oynamanıza engel olduğum için bana gücendiniz tabii. Şunu bilin ki, bizzat Tanrı'nın kendisi uzaya inse bile–"

"Tanrı değil, ama kayıp çobanlarından biri yakında bunu yapacak zaten," diye ekledi Quell, bu defa kendi sesiyle.

Ertesi sabah Redleigh, Quell ile beni Small'un haberleşme cihazının başına çağırdı. Oraya vardığımızda Tayfa Downs'la karşılaştık.

"Bu konuşma dün gece gerçekleşmiş," diyen Redleigh'in başıyla işaret etmesiyle, Small önündeki panelde bulunan bir düğmeye bastı. Uzay boşluğuna özgü durağan titreşimlerle

başlayan kayıt giderek berraklaştı ve nihayet bir insan sesi geldi kulaklarımıza.

"Burası uzaygemisi *Rachel*," diyordu uzaktan gelen bu ses. "Gezgin Pius'un misyoner gemisi *Rachel*, *Cetus* 7'ye sesleniyor. Cevap ver, *Cetus* 7."

Kaptanımız çok geçmeden karşılık verdi: "Burası *Cetus* 7, sizi dinliyoruz."

Pius'un hüzünlü sesi havayı doldurdu. "Başıboş dolaşan küçük bir rokete rastladınız mı acaba? Bir uzay fırtınası onu koparıp götürdü. Roketin içinde birbirinden değerli rahipler vardı, şu kuyrukluyıldızın peşindeydiler..."

"Leviathan mı?!" diye sordu kaptan.

"Ta kendisi!" diye cevapladı *Rachel*'in kaptanı. "Tanrı'nın hizmetinden hiç ayrılmayan biricik çocuğum da o roketteydi. Keşfetme aşkıyla yanıp tutuşan, korkusuz bir çocuktur o. 'Büyük Beyaz Gelin' diye adlandırıyordu peşine düştükleri kuyrukluyıldızı. İki rahiple beraber bir süredir onun izini sürmekteydiler. Şimdiyse ben onu arıyorum. Bana yardım edecek misin?"

"Buna zamanım yok, bayım," dedi kaptanımız.

"Zaman?!" diye bir çığlık koyuverdi *Rac-*

hel'in kaptanı. "Ben tüm *yaşantımı* yitirdim. Bana yardım etmelisiniz."

"Uzaklaşın lütfen!" dedi kaptan. "Canavarı sizden önce bulursam, oğlunuzun kaybını ona ödetirim. Tanrı yardımcınız olsun, Kaptan."

Sesi git gide silikleşen *Rachel*'in kaptanının son olarak şunları söylediğini duyduk: "Tanrı sizi *bağışlasın*, *Cetus* 7'nin efendisi."

Sonra bağlantı tamamen kesildi. İki kaptan arasında geçen bu konuşmanın etkisiyle beşimiz birbirimize bakakalmıştık. "Kayıp çocuklarının ardından ağlayan Rachel'in yardım çağrısını da geri çevirmişiz," dedim ben nihayet. "Peki ya nereye gidiyoruz? Kendi mahvoluşumuza mı?"

Arkadaşlarımın huzursuz bakışları çok uzaklara dalıp gitmişti.

"Bizi ne için çağırmıştınız, Bay Redleigh?"

Uzaktaki bir kapının açıldığını ve görüş alanımızın dışında, yukarıda bir yerlerde kaptanın o tuhaf, manyetik adım seslerini duyar gibi olduk.

Başını kaldırıp kulak kabartan Downs, "Kaptanımızla mı ilgili yoksa?" dedi.

"Onunla ve daha fazlasıyla," dedi Redleigh. "Üzerinde inceleme yapmadan geçip gitmesi-

ne izin verdiğimiz, geçmişten sesler taşıyan şu bulutlar, yıllar süren yolculukları sonucu yıpranmış, yalnızlık çeken şu diğer geminin mürettebatı, yardım çağrısını geri çevirdiğimiz rahip gemisi ve tamamlayamadığımız daha pek çok işle ilgisi var sizi çağırmamın."

Downs araya girdi. "Ama efendim, kaptan *asıl işimizin* bu kuyrukluyıldız olduğunu söylüyor."

"Farz edelim ki öyle," diyerek açıklamaya girişti Redleigh, "kaptanın incelememiz için bize vermiş olduğu çizelgeleri tekrar açalım önümüze. Buna göre Leviathan Dünya'ya çarpacak, doğru mu?"

"Evet," diye onayladık hep bir ağızdan. "Tabii ki öyle."

"Dünya burada," dedi Redleigh çizelge üzerinde bir noktayı göstererek. "Dünya'yı simgeleyen noktayı ışıklandırır mısın lütfen Downs? Çok güzel. Şimdi de Leviathan'ı aydınlat. Dünya ile canavarın izlediği yönleri ayrı ayrı gösterecek hatlar çizelim. Bilgisayar gerekli hesaplamaları yapıyor ve verileri bize sunuyor... ve işte sonuç karşınızda!"

Büyük yıldız haritası ışıldamaya başladı. Gezegenimiz Dünya'yı gördük. Kuyrukluyıl-

dızı da. Dünya hareket etti. Kuyrukluyıldız da. Leviathan uzay boşluğunda hızla ilerlerken, Dünya güneşin etrafında dönmekteydi.

"Görüyor musunuz?" dedi Downs. "Çarpışmaya doğru gidiyorlar! Kuyrukluyıldız Dünya'yı *yok edecek*. Tıpkı kaptanın öngördüğü gibi."

"Hayır, yok etmeyecek," dedi Redleigh.

Ekrandaki canlandırmayı gözlerimizle izledik ve dev kuyrukluyıldızın Dünya'ya çarpmaksızın son sürat geçip gittiğini gördük.

"Buna ne diyorsunuz?" Redleigh'in sesi daha bir kendinden emindi şimdi. "Kuyrukluyıldız Dünya'ya değmeden yoluna devam etti."

Kuyrukluyıldızın sönükleştiğini gördük.

Redleigh ekranı kapattı.

"Bir kaptan mürettebatına yalan söylemez," dedi Downs.

"Evet söylemez," dedi Redleigh, "aklını yitirmemişse tabii. Bu durumda söylediği yalanlar ona gerçek gibi gelir. Haksız mıyım, Quell?"

Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanan Quell'e çevirdik bakışlarımızı.

"Quell biliyor," dedi Redleigh. "Quell, bu adamlar boğuluyor. Onlara biraz hava ver."

Sessizce gözlerini yuman Quell kendi ken-

dine mırıldandı. "Ey zamana hükmedenler, affedin beni." Sonra el yerine geçen uzantılarını sallayarak kendisine yaklaşmamızı işaret etti. "Sokulun bana. Sokulun ki zihinlerinizden geçenleri bir araya getireyim."

Ruhlarımızın kavrandığını hissettik. Başımızı kaldırıp baktık. Quell bizi çevresine toplamış ve kaptanın ruhu, aklı ve sesiyle bağlantı kurmamızı sağlamıştı.

Geminin en üst katındaki güverteden, yıldızların hemen altından, kaptanın haykırışı geliyordu kulaklarımıza: "Sanırım onu gördüm!"

Onu duyamayacağımız kadar uzakta olduğu halde ağzından çıkanları bu denli net işitmek hepimizin ruhunu sarsıyordu.

Quell başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp geri çekildi ve kaptanın sesi de gittikçe uzaklaştı.

"Quell," dedim ısrarcı bir sesle. "Lütfen devam et! Söylediklerini dinlememiz gerek."

Bunun üzerine Quell bizi tekrar sarmaladı. Gözlerine ve yeşil renkli o tuhaf yanaklarına tuhaf bir ışık yerleşmiş gibiydi. Quell'in telepati gücü sayesinde bize ulaşan kaptanın sesi bu kez daha gür çıkıyordu.

"Evet, sanırım bu kez gerçekten görüyorum.

Çoktan ölüp gitmiş uzak dünyalar, gözlerimde tekrar canlanıyor ve diyor ki: 'Biz yaşıyoruz! Hatırlayın bizi! Günahlarımızı bağışlayın! Etimiz, kanımız ve bunlardan kaynaklanan arzularımız, her sabah yeni bir güne uyanmamızı sağlayan ve adına ümit denen o çaresizlikle beraber çoktan yok oldu, geriye övünecek sadece erdemlerimiz kaldı. Hatırlayın bizi!'

"Her ne kadar sizi hiç tanımadıysam da, hatırlıyorum sizi. Artık çok eskilerde kalan sözleriniz halen bana ilham veriyor, gördüğünüz kâbuslar ise unutulmadı... Kendi kâbuslarımla beraber onları da saklıyorum; öfkenizin hayaleti benliğimde ete kemiğe bürünüyor; sizden yadigar kalan güçle canavara darbe indirmeye hazırlanıyorum; günışığında da gecenin zifiri karanlığında da sizin sözleriniz bana yol gösteriyor.

"Tıpkı sizin şu an bana kendinizi duyurduğunuz gibi, ben de bundan bir milyon yıl sonra başka dünyalara sesleneceğim; şu an söylediğimiz şeyler ve yaptığımız işler birer çiçek gibi önlerinde açacak, işte o zaman bizim kazanımlarımızı ve kayıplarımızı öğrenecekler, yaşamın uyanışı ve ölümün esneyişinin farkına varacaklar."

Sonra sessizce devam etti.

"Biz de kendimizden öncekiler gibi öleceğiz ve kimi zaman memnuniyetle buyur edilen kimi zamansa hoş karşılanmayan hayaletler haline gelip boyutlar arası kapılardan geçmeye çalışacak, sinsice etrafı gözetleyecek, yapıp ettiklerimizi anlatacak, eskiden kurduğumuz hayallerin hatırasıyla avunacağız. Yine de, etrafta tanıdık kimse kalmayana dek, birbirini izleyen ışık yılları boyunca sürecek koşumuz. Geleceğin insanları ve biz, arasında başka hiçbir şeyin bulunmadığı iki karşıt ekrana yansıyan gölge oyunları gibi, sonsuzluğun ortasında böylece sahne alacağız.

Bu gece belki öleceğim, belki de öldüreceğim. Ama gelecekte, ışık fırtınalarına kapılmış savrulurken bile, daha doğmamış sayılacağım.

O gün geldiğinde, Yüce Tanrım, yeni vaftiz edilmiş bir bebek misali tekrardan yola koyulacağım."

Gözlerini yumup kollarını iki yana düşüren Quell, bizi salıverdi.

"Aman Tanrım..." dedi oldukça etkilendiği belli olan Redleigh, kederli bir sesle

"Yeter," dedi Small. "Bu kadarı yeter Birisi buna dur demeli."

Quell derin bir nefes aldı ve kaptanın sesi yeniden duyuldu: "Senden sonsuz gündüzler diledim, Tanrım. Sense bana ödül olarak sonu gelmeyen geceler bahşettin. Sana sesleniyorum, dev beyaz şey! Solgun ve gezgin ihtirasım benim. Her şeye korku salan iğrenç ruh, duy sesimi! Senden çekinmiyorum artık. Kendime çizdiğim yol yerçekimlerinin ötesinde! Cayır cayır yanacağını bildiği halde güneşin yörüngesine giren bir gezegen gibi, benim ruhum da senin çekimine kapılmış durumda.

"Körlüğe mahkum ettiğin bedenim acılar içinde! Güneş tutulmalarından gölgeler öreceğim ki, beni karanlığa mahkum eden sen de karanlığa gömülesin. Duvağın aynı zamanda kefenin olacak. Seni ardında bıraktığın o incecik ağ ile boğacağım. Leviathan! Leviathan!"

Yakalamak, sımsıkı tutmak ve öldürmek için ellerini uzattığını hissettik.

"Seni yok ederek içimdeki yangını söndürebilecek miyim acaba?" diye sorarak bitirdi konuşmasını kaptan.

"Yangın," diye tekrarladı Quell bitkin bir sesle.

Bizse sessizce, olduğumuz yerde kalakaldık. Kaptan başka bir şey söylemedi.

7

"Evet?" diye sordu Redleigh uzun bir sessizliğin ardından.

Downs başını kaldırıp gözlerini ikinci kaptana dikerek şöyle dedi: "Ahlaksızca, üstelik yasadışı ve suç teşkil eden bir kulak misafirliğiydi bu yaptığımız. Böyle bir şeye hakkımız yok!"

"Hepimizin varlığına yöneltilmiş ahlaksızca *tehditler* karşısında, hakkımız var!"

"Kararınız isyan çıkarmak mı, efendim?" dedi Small.

Redleigh yüzünde korku dolu bir ifadeyle birkaç adım geriledi. "İsyan mı?!"

Quell araya girdi o an. "Geminin *idaresini ele geçirecek* sadece."

Ne tepki vereceğimizi bilemeden, suratımızda ürkek ifadeler, birbirimize bakakalmıştık.

"Kaptanın gönlünden geçenleri, yapmak istediklerini daha demin kendi kulaklarınızla duymadınız mı?" dedi Redleigh.

"Evet, duyduk," dedi Downs. "Ama kapta-

nın *ödünç aldığımız* o fikirleri... yani demek istediğim, bizimkilerden ne derece farklı ki? Her insan ruhunun derinliklerinde cinayet şiirleri yazar fakat açıktan okumaya utanır."

"Bizden *fikirleri* yargılamamızı mı istiyorsunuz?" dedi Small.

"Gerçekte yapılanları yargılayın o halde!" diye karşılık verdi Redleigh. "Leviathan gittikçe yaklaşıyor. Bizse onun yolunu kesmek için kendi rotamızdan sapıyoruz. Birisi bilgisayarı kurcalamış olmalı... Daha yirmidört saat önce başka veriler sunuyordu, şimdiyse başka dilden konuşuyor."

"Suç makinelerde öyleyse," dedi Downs. "Astronomik hesaplamalar düzgündür, ama et ve kandan oluşan insan bedeni en iyisidir. Akıl ve irade mükemmel işler. Bizim kaptanımızda tüm bunlar mevcut. Bilgisayar benim yaşayıp yaşamadığımın farkına varamaz. Oysa kaptan hemen anlar. O bakıyor, görüyor, yorumluyor ve bir karara varıyor. Bana nereye gitmem gerektiğini o söyler. O benim kaptanım olduğuna göre ben de onun emirlerine uyar ve gösterdiği yöne giderim."

"Yani dosdoğru cehennemin dibine," dedi Redleigh.

"Varsın cehennem olsun," diye omuz silkti Downs. "Ne de olsa kuyrukluyıldızın doğum yeri orası. Kaptan canavarı gözüne kestirmiş bir kere. Canavarlardan ben de nefret ederim. Kaptan canavarın karşısına dikilip '*Dur!*' diye haykıracak ve ben de onu örnek alacağım."

"Ben de!" diyerek onu destekledi Small.

"Peki ya sen, Quell?" dedi Redleigh yeşil yaratığa dönerek.

"Ben fazlaca konuştum," dedi Quell. "Her ne kadar size aktardıklarım aslında kaptanın sözleriydiyse de."

"Ishmael?" dedi Redleigh.

"Ben... korkuyorum."

Downs ve Small kenara çekildiler. "Şimdi bize hak verdiniz mi, Bay Redleigh?"

"Hayır!" diye bağırdı Redleigh. "Yüce Tanrım, o çılgın adam sizi de kör etmiş. *Gerçekleri görmeniz* için başka ne yapmalıyım?"

"Sanırım bugünlük buna pek vakit kalmadı, Redleigh," dedi Small.

"Er geç göreceksiniz, kahrolasılar! Kaptana gidiyorum. Hemen şimdi. *Yanımda* yer almasanız bile *arkamda* durun. Çılgınlığını kendi ağzından dinlemiş olursunuz."

"Bu bir emir mi, efendim?"

"Evet, bir emir."

"O zaman," dedi Small, "emredersiniz efendim."

"Şu halde bana da emredersiniz demek düşüyor," dedi Downs.

Üçü önümüz sıra yürürken, Quell ve ben, kaptanın hem çok yakınımızdan hem de çok uzaktan gelen elektronik nabız atışlarını dinleyerek onları takip ettik.

8

"Görüyorum ki isyan çıkarma kararındasınız, Bay Redleigh."

Bizi odasına buyur eden kaptan karşımızda dikilirken, o tuhaf beyaz gözleri içimize işliyordu sanki. "Efendim," diye söze girdi Redleigh. "Ortada çok basit bir gerçek var ve–"

Kaptan onun sözünü kesti. "Basit mi? Güneşin ısısı 20.000 derece. Dünya'yı yakıp kül etmeye yeter. Bu da basit bir gerçek, değil mi? Ortada bunca gerçek varken karşıma geçip felaket tellallığı yapanlara güvenemem. Şimdi beni iyi dinle, Redleigh. Bu geminin komutasını sana devredeceğim."

"Kaptan!" diye hayret dolu bir çığlık kopardı Redleigh.

"Bundan böyle geminin kaptanı ben değilim. Bizi bekleyen kader senden bilinecek."

"Bunun peşinde değilim," dedi Redleigh.

"Bir kez öğrendin mi, daha fazlasını isteyeceksin. Gerçekleri dile getirmek için odama

gelmiştiniz değil mi? Şimdi *daha da fazlasıyla* yanımdan ayrılacaksınız. Aranızda bir kuyrukluyıldızı yakından gören var mı?"

"Yok, efendim, siz hariç tabii."

"Peki bir kuyrukluyıldıza dokunabilen oldu mu?"

"Aynı şekilde, sizden başka bunu yapabilen birini tanımıyoruz."

"Onu yakalamak istiyorsak, kuyrukluyıldıza hangi taraftan yaklaşmalıyız?"

"Dosdoğru karşıdan yaklaşmalıyız."

"Evet, tam karşıdan! Ellerinde ağlarla yola çıkmış balıkçılar gibi. Benzersiz güzellikte, nadide mücevherlerle dolu bir madene inen madenciler gibi. Leviathan denilen bu balık sürüsü, hiç kuşkusuz tüm zamanların en büyük hazinesi. Ağımızı dibe daldırıp öyle balıklar tutacağız ki, onlardan yayılan enerji Celile'de yaratılan mucizeleri bile gölgede bırakacak. Bir kere o hazineyi ele geçirdik mi, ondan alabildiğine faydalanacağız. On milyon maden yerine geçecek bir define olacak bu, parıltısı gözlerinizi kamaştıracak. Uzayın derinliklerinden kopan siyah pırlantalar ömrümüzün her gecesi tepemize yağdı da biz fark edemediğimiz için amaçsızca kayıp gittiler. Ama bu

yağmuru yakalayacağız. İçinden ayıkladığımız en parlak mücevherleri ise, en sıradan pazarlarda en olağanüstü fiyatlara satmak üzere bir kenara ayıracağız. Buna kim hayır diyebilir?"

"Ben demem, şimdilik," dedi Redleigh temkinli bir şekilde.

"Öyleyse o dev hayaletin nefesini üzerinizden silkip atın. Onun hidrojen ve yanıcı gazlardan oluşan nefesi, torunlarımızın torunlarının nesline dek uygarlığımızı aydınlatmaya yetecek kadar ışık barındırır. Böylesi bir enerjinin dizginlenip bir araya toplanması, istendiğinde saklanıp istendiğinde serbest bırakılabilmesi, insan ırkı için harika bir aşama teşkil edecek ve kaşiflerine getireceği mükafat da aynı ölçüde harika olacaktır. Hepimizi erkenden emekli edip deliliğe sürükleyecek, benzersiz kabarıklıkta meblağlar içeren banka hesapları canlanıyor gözümün önünde."

"Delilik mi?"

"Zevk ve sefa içinde yaşamanın getireceği delilik. Onu bir kez ele geçirdik mi, Leviathan'ın nefesi ve bedeni, nakite ve krediye çevrilmek üzere emrinize amade olacak. Bana gelince, tek bir şey istiyorum: Onun ruhunu bana ayırın. Anlaştık mı?"

"Uzaydan dediğiniz gibi bir yağmur yağacaksa," dedi Downs, "ben o yağmura tutulmaya can atıyorum."

"Evet! Tıpkı küçük çocukların bahar yağmurunda ıslanmak için koşmaları gibi!"

Kabul etmem gerek ki, gerçekler değilse de, kaptanın şairane konuşması benim de gönlümü çelmişti.

Quell'e dönerek şöyle dedi kaptan: "Sevgili Quell, aklımdan geçenleri oku bakalım. Orada temiz bir hava, tatlı bir yağmur ve yemyeşil bir çayıra yayılmış çil çil gümüş para görmüyor musun?"

Quell cevap vermedi.

"Redleigh?"

"Lanet olsun size, efendim."

"Lanete uğramadan önce kutsanacağım gibi geliyor bana," diye cevapladı kaptan. "İlahi kurtuluş bana sesleniyor. Small, Downs, söylesenize, onun çağrısını siz de duyuyor musunuz?"

"Evet efendim!" diye çığlık attı ikisi beraber.

"Peki ya siz, Quell ve Ishmael?" Bu soruyu sessizlik izledi. "Suskunluğunuz onayladığınızı gösteriyor." Sonra Redleigh'e dönüp devam

etti: "İsyan girişiminizin akıbeti için ne diyorsun?"

"Onları *satın aldınız*, efendim!" diye haykırdı Redleigh.

"Fiyat teklifini arttır ve sen satın al o zaman," şeklindeydi kaptanın cevabı.

Daha sonra, odamın mahremiyetine sığındığım bir sıra, kendi günlüğüme şunları girdim: *Geçmişten sesler taşıyan radyo frekanslarının yanından geçip gittik, üzerinde terk edilmiş kentler bulunan kayıp aylardan kendimizi sakındık, yalnızlık çeken uzayadamlarını bizimle kadeh tokuşturup neşeli sohbetler paylaşma zevkinden mahrum bıraktık, yitik oğullarını arayan umutsuz rahiplerden yardım elimizi esirgedik... İşlediğimiz günahların listesi her geçen gün biraz daha uzuyor. Ah Tanrım! Uzayın derinliklerinde, farkında olmadan işleyeceğimiz daha ne kadar suç gizli kimbilir?*

Günlüğü bir kenara bırakıp elimi uzatarak odamızda bulunan radyoyu çalıştırdım. Önce durağan bir hışırtıdan başka bir şey duyulmazken, bir zaman sonra o ana dek rastladığım en garip melodi odayı doldurdu.

Radyonun sesini yükseltip gözlerimi yumarak kendimi müziğe verdim.

Müzik Quell'in uykusunda kıpırdanmasına neden olmuştu. Bunu fark edince radyoyu kapadım ve o anda Quell'in yatmakta olduğu yerden bir ses yükseldi:

"Tekrar aç, çabuk."

Düğmeye yeniden basmamla aynı müzik sesi bir kez daha odaya yayıldı. Çok tuhaf bir ezgiydi bu; henüz ölmemiş kişilere yas tutuluyormuş, ağıt yakılıyormuş gibi bir his uyandırıyordu dinleyende.

Zihnimde yankılanan sesinin tonu, Quell'in de bu müzikten fazlasıyla etkilendiğini ele veriyordu.

"Dinle," diye fısıldadı. "Duyuyor musun? Çok uzaklardaki ülkemin bir şarkısı bu."

"Senin ülkenin mi?" dedim şaşırarak. "Milyarlarca kilometre uzakta bulunan ülkenden mi geliyor? Şu işe bak!"

"Gerçekten hayret verici," dedi Quell. "Bu müzik benim galaksimden... hattâ daha da ötelerden buraya dek uzayda seyahat etmiş. Babamın babasının çektiği çileyi ve bunu izleyen ölümünü konu alıyor."

Kasvetli bir cenaze havasında sürüp gidiyordu müzik.

Quell anlatmaya devam ederken, gözlerimin dolduğunu fark ettim. "Dedemin kendi

cenazesi için bestelemiş olduğu bir ağıt, bir matem havası bu."

"Niçin onu dinledikçe kendi kendimin yasını tutuyormuş gibi bir hisse kapılıyorum?" diye aklımdaki soruyu dile döktüm.

Ani bir kararla, Quell gözle görülmeyen telepatik dalgalar yollayarak Downs'a ulaştı. "Elindeki işi bir süreliğine bırakıp benim için özel bir uzay giysisi hazırlayabilir misin Downs?"

"Nasıl bir şey istediğinizi tam olarak tarif ederseniz, neden olmasın?" oldu Downs'un yanıtı.

"Taslağını çizip sana vereceğim," dedi Quell. "Şimdi lütfen kamarama gel."

"Quell!" diye seslendim heyecanla. "Tüm bunlar ne demek oluyor?"

Ben ayağa kalkana kadar, Quell kamaramızdaki çalışma masasına oturup önündeki ekran üzerinde bazı şekiller çizmeye koyulmuştu bile.

"İşte oldu," dedi bitirince. "Kayıp gezegenime özgü sembollerle bezenmiş en uygun giysi bu."

"Anladığım kadarıyla, bunu kendiniz için tabut niyetine tasarladınız, öyle mi?" dedi

Downs, odamıza girip Quell'in ekrana çizdiği şekli inceleyince.

"Kullanım amacı ve şekilleri farklılık gösterse de, uzay giysisi giymekle her varlık gelecekteki tabutuna bürünmüş oluyor bir bakıma. Fakat benimki daha karanlık bir giysi olacak. Kumaşı geceden olsun ve dikişleri gölgelerle at."

"Peki ama neden?" diye sordu Downs. "Bu ölümü elbisesini niçin hazırlatıyorsunuz?"

"Şunu dinle," dedim. Başka dünyalardan gelen müziği açtım. Bir süre dinledikten sonra onun da gözleri dolup elleri titremeye başlamıştı.

"Tanrım, parmaklarıma bak, Ishmael. Sanki kendi iradeleri varmış gibi istemdışı hareket ediyorlar. Şu ağıt sebep oluyor buna. Ah Quell, Quell, sanırım istediğiniz elbiseyi hazırlamaktan başka çarem yok."

"Quell," diye girdim araya, "bu müzik evrenin diğer ucundan buraya gelmek için niye tam da içinde bulunduğumuz *şu anı* seçmiş?"

"Çünkü en uygun zaman bu."

"Quell!"

Gözlerini hiçliğe dikmiş, cevap vermeksizin ekranın başında öylece oturuyordu.

"Quell," diye üsteledim daha bir sakince. "Lütfen beni dinle."

Downs elini omzuma koydu. "Seni duyamaz."

"Ama ne düşündüğümü hissedebilir!" diye cevapladım.

"Hayır," dedi Downs yatıştırıcı bir sesle. "Buna benzer bir şey daha önce de görmüştüm. Dünya'nın ırak denizlerindeki yerliler arasında geçirdiğim günlerde mi, yoksa başka bir zamanda uzayın bir diğer ucunda mı, hatırlamıyorum; nerede gördüğümün önemi yok zaten. Söyleyeceğim şu ki, *ölüm* şu an onunla konuşuyor."

Bunu duyunca "Dinleme onu, Quell!" diye bağırarak ellerimle Quell'in kulaklarını tıkamaya yeltendim, ancak Downs'un da hemen sonrasında açıkladığı gibi, nafile bir çabaydı bu. "Tüm benliğiyle dinliyor. Buna nasıl engel olabilirsin ki?"

"Böyle!" diye haykırdım. "İşte *böyle*!"

Kollarımı Quell'in bedenine dolayıp sımsıkı sardım onu.

"Boşuna uğraşma," dedi Downs sakince. "Beyaz mermerden bir mezar taşı canlansın diye beklemekten farksız bu."

"Bırakmayacağım!" dedim. "Quell, benim, dostun Ishmael! Kahretsin, Quell, senden rica ediyorum, hattâ... sana *emrediyorum*: Kendine gel! Hemen vaz-geç bu işten! Böyle devam edersen sana çok kızarım. Bir daha seninle konuşmam! Ben, ben..." Nefesim kesildiğinden cümlemi zorlukla tamamlayabildim. "Ben ağlayacağım şimdi."

Kendi gözyaşlarım karşısında hayrete kapılarak Quell'i bırakıp birkaç adım geriledim. Gözyaşlarımı ellerimde hissettim ve Quell'in de görmesi için ellerimi ona doğru uzattım.

"Bak Quell, lütfen bak," diye yalvardım.

Ama arkadaşımın donuk bakışları gösterdiğim şeyi görmekten çok uzaktı.

Bir süre durup ne yapabileceğime karar vermeye çalıştım.

Sonra aniden radyo aygıtına yönelip tek hamlede ses yayınını kestim. Çok uzaklardan gelen cenaze havası da böylece son bulmuştu.

Bakışlarımı Quell'e çevirip beklemeye koyuldum. Müziğin sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"O halen duyuyor," dedi Downs.

Tam o sırada, tiz bir siren ve peşinden bir duyuru, sessizliği delip geçti: "Kırmızı alarm!

Bütün mürettebat görev yerlerine! Kırmızı alarm!"

Hemen kamaradan çıkıp, ana güverteye açılan koridor boyunca Downs'un ardı sıra koşmaya başladım.

Görev yerime ulaşıp önümdeki çok boyutlu ekranı açınca, içinde kum tanelerine benzer atom parçaları uçuşan rengarenk bir ışık huzmesi sardı ekranımı.

"Bu da nedir?" diye sordum kendi kendime.

"Sakın Leviathan olmasın?" Omuz başımda dikilen Redleigh'ti bu soruyu ortaya atan.

Kalp atışını andıran o her zamanki elektronik sesler eşliğinde kaptan yanımıza yaklaştı.

"Hayır. Dev kuyrukluyıldız ile aramızda hâlâ biraz mesafe var. Yolundan çekilmemiz için bizi uyarmak üzere önden habercisini göndermiş. Yerçekimi fırtınaları, atom enerjisinden oluşan hortumlar, göktaşı yağmurları, güneş patlamaları ve evrende eşine rastlanan daha ne kadar felaket varsa salacak üstümüze. Yine de gözünüz korkmasın. Leviathan'la kıyaslandığında toz zerresi sayılır bu."

Ekranımdaki alıcıların ayarlarıyla biraz oynayınca, kaptanın dediklerinde haklı olduğu-

nu fark ettim. Şimdilik görüş alanımızın dışında olmakla beraber, çok da uzak olmayan bir yerden, hayal bile edilemeyecek büyüklükte ve güçte bir dev, hızla bize yaklaşıyordu.

Uzaygemimiz şiddetle sarsılmaya başladı.

9

Sarsıntının şiddeti arttıkça ekrandaki ışığın görüntüsü de değişkenlik göstermeye başlamıştı. Gürültü bu haliyle bile dayanılmaz boyutlara ulaştığına göre, Leviathan gemimize ulaştığında karşılaşacağımız sesi tahmin etmek dahi istemiyorduk.

"Kaptan," dedi Redleigh. "Geminin yönünü çevirmek için izin istiyorum. Yoksa mahvolacağız."

"Şu anki istikamette ilerlemeye devam, Bay Redleigh," dedi kaptan. "Bizi sınıyor sadece."

Ekrandaki fırtınalar bir yükselip bir alçalıyordu. Sonra aniden, ortalığa derin bir sessizlik çöktü.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Redleigh.

"Gerçekten, neler oluyor?" diye haykırdı kaptan.

"Gitti," dedim, inanmayan gözlerle ekranımı tekrar kontrol ettikten sonra. "Kuyruklu-

yıldızın önü sıra bize saldıran fırtına çekildi. Peki ya Leviathan?"

Düşman bir cisim saptamaya çalışarak, gemiyi çevreleyen alanı her yönden peş peşe taradım. Kuyrukluyıldız, gitmiş! Alıcılar onun da ortadan kaybolduğunu işaret ediyor."

"Olamaz!" dedi kaptan.

"Ama öyle," dedim. "Verilere bakılırsa etrafımız bomboş."

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi Redleigh, bizden çok kendi kendiyle konuşur gibi.

"Hayır! Olamaz diyorum size!" diye bağırdı kaptan. "Gözlerim görmüyor belki, ama... oralarda bir yerde olduğuna *eminim*. Elimi uzatsam ona dokunacağım neredeyse. Öyle yakında ki, onu *hissedebiliyorum*. O–"

"Çekip gitti," diyerek araya girdi tanıdık bir ses. Önündeki bilgisayar ekranına yansıyan uzayın sonsuz boşluğuna gözlerini dikmiş, usulca tekrarladı: "Gitti."

"Quell!" diye haykırdım. "Kendine geldin demek! Şükürler olsun."

Quell hiçbir karşılık vermedi.

"Anlat bize," dedim, "neler oldu?"

Cevap vermeden önce hafifçe öne eğildi. "Matem müziği... sona erdi. Aynı şekilde, bi-

zimle beraber uzayda seyahat eden mezarlık da yanımızdan ayrılmış oldu. Kuyrukluyıldız, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen o kâbus... artık hepsi sona erdi."

"Evet," dedim. "Ama nasıl?"

Yine sessiz kaldı Quell.

"Konuşsana be adam!" diye bağırdı kaptan.

Bakışlarını nihayet ekrandan ayıran Quell bize dönerek konuşmaya başladı: "Az önceki fırtına, Zaman'da bir gedik açtı. Biz de farkında olmadan Sonsuzluğun ortasındaki bir dönemeci döndük. O uçurum, o sonsuz boşluk tersine döndü... Atomlar ve moleküller yer değiştirdi... Hislerim *böyle* olduğunu söylüyor."

Bu konuşmanın ardından, Quell aklını kaçırmışçasına, el yerine geçen uzuvlarından birini ileri uzattı.

"Bu imkânsız!" kelimeleri çıktı ağzımdan, farkında olmayarak.

"Bence de!" dedi kaptan, olan bitene bir türlü inanamıyordu.

"Ama uzay aksini söylüyor," diye açıklamaya girişti Quell sakince. "Fırtına bizi kavrayıp zaman içinde ikibin yıl geriye attı. Geçmiş bir anda bizim bugünümüz oluverdi."

"Eğer şimdi geçmişteysek," dedi Redleigh, "hangi senedeyiz peki?"

Yanıt vermeden önce bir süre fikir yordu Quell. "Kolomb öncesi dönemde miyiz? Evet, orası kesin. İsa'nın doğumundan da mı eskiye geldik yoksa? Büyük olasılıkla. Sizin şu büyük Sezar'ınızın Britanya koruluklarında Roma'ya has ihtişamlı yollar inşa edişinden, Eflatun'un anlatıp Aristo'nun dinlediği zamanlardan da önceye mi geldik acaba? Belki. Size bir şey diyeyim mi; dev bir yıldız gibi parlayan o canavar, bize acıyor."

"Acımak mı?" dedi kaptan. "Bize acıdığını da nereden çıkardın?"

Quell gözleri ve zihniyle uzayı tarıyordu sanki. "Bizimle dövüşmeye yanaşmıyor. Onun yerine gemimizi, bizimle savaşmak zorunda kalmayacağı, uzayın daha derin bölgelerine çekiyor. O fırınayı çıkararak bize bir şans tanımış oldu, yolundan çekilip onu rahat bırakmamız için bir fırsat. Sizce bu, efendim, *acıma* değil de nedir?"

"Onun merhametine ihtiyacım yok!" dedi kaptan.

"Elijah," diye fısıldadım.

"Ne?" İrkilen kaptan, yüzünü sesimin geldiği yöne çevirdi.

"Elijah. Gemimiz Dünya'dan hareket etmeden bir gün önce, bu kehanette bulunmuştu Elijah..."

"*Neydi* kehaneti?" diye sabırsızca sordu kaptan.

"Uzayın derinliklerine doğru bilinmedik bir süre yol aldıktan sonra bir gezegene ulaşacaksınız... uzay ufkunda aniden belirecek bir gezegen... yer ve zaman kavramının olmadığı bir ortam, eski çağların krallarının yeniden ete kemiğe büründüğü ve tekrar taç giydiği bir yer..."

"Oraya ulaştık mı yani?" diye sordu Redleigh.

"Evet, o an geldi çattı. Şimdi hepiniz bakın... ve *hissedin*."

Elijah'ın kehanetinin son kısmı bilinçaltımda yankılandı: '...ve sonra geminiz kaptanı ve tüm mürettebatıyla beraber mahvolacak! Herkes ölecek... *tek bir kişi* hariç.'

Ben 'tek bir kişi,' diye içimden tekrarlarken, kaptan öfkeden köpürüyordu: "Aptallar! Sizi lanet olasıca aptallar! Kendimizi ansızın içinde bulduğumuz bu geçmiş değil bizim hedefimiz, buraya hapsolmayı kabullenemeyiz! Doğal afetlerden korkup piramitlere sığınmak, çekir-

ge istilalarıyla boğuşmak, İsa'nın eteklerine dalkavukça sürtünmek mi sizin istediğiniz? Asla, biz kendi yolumuza gitmeliyiz."

Arkasını dönüp kendisini geminin en üst katına çıkaracak asansöre doğru yürüdü. "Oksijen kabinini açın ve sakın önüme çıkmaya yeltenmeyin! Kör bile olsam, o canavarı bulup icabına bakacağım!"

10

Gemiden yalnız başına ayrılmış olan kaptanın yerini tespit etme umuduyla, zihniyle bizi çevreleyen uzayı araştırıyordu Quell.

Onun gibi göremesem de, kaptanın son sözlerini her nasılsa ben de duyabiliyordum: "Nasıl yani? Hiçbir şey yok mu? Her şey tükenmiş, sessizliğe mi gömülmüş gerçekten? Kovalamacanın sonuna mı geldik? Buraya kadar mıymış? Avımız, amacımız elimizden kaçıp gitti mi? Beni en çok dehşete düşüren de bu: Amaçsız kalmış olmak! Bundan böyle kaptana ne gerek var öyleyse? Koşullar ve zaman, tüm dağları un ufak edip, sonsuzluğa uzayıp giden dümdüz ovalara, bir parça ekmekle biraz çayın dahi renklendiremediği uzun ve kasvetli bir kış ikindisine çevirdiyse, kaptan ne işe yarar ki?

Ah Tanrım, aylak aylak dolaşarak geçirilen ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen günlerin, bayat çay yapraklarıyla dolu fincanlar yudumlanır-

ken, kan ve cinayet ve dolayısıyla yaşam içermeyen sohbetlere dalmanın düşüncesi... kemiklerimi sızlatan işte *bu*. Bir kitaptan çevrilecek her bir sayfanın sesi omuriliğimi takırdatıyor. Üzerine güneş ışığı vuran bir ocakta yanacak bir toz zerresi ruhumu boğmaya yetiyor. Hayatın boğuşmacasından uzak tertemiz salonlara sığınan, özenle toplanmış yataklara uzanıp yüzlerinde ahmakça gülümsemelerle etrafa bakınan tüm bu basitlikler... benden uzak olsun. Böylesi bir huzurun ruhumu ezecek bir üzüm cenderesinden farkı yok bana göre.

Yine de... Tanrım, evrenin içimi anlatılmaz bir coşkuyla doldurduğunu *hissediyorum* şu an. Gözümle göremediğim ateşlerin biri söner sönmez bir diğeri yanıyor. Yüreğimi zifiri karanlık kaplamış ama terk edilip de sonra tekrar bulunmuş bir güneş, bana bundan bir milyon yıl sonra bir oğlan çocuğunun soğuk ve ıslak bir sabah vakti yatağından çıkacağını hatırlatıyor; çeşit çeşit hayvanı, flaması ve birbirinden parlak ışıklarıyla, şehrin eteklerine yeni gelen bir sirk misali tekrardan başlıyor hayat. Peki ya ben, çocuğun sirki izleme hakkını elinden alır ve bu coşkuya katılmasına engel olur muydum? Evet, *engel olurdum*!

Fakat hayır, Tanrım, bunu yapmama imkân yok. Onun yaşlandıkça bir yandan da terk edilip sahipsiz bırakıldığını düşünmek içimi paralıyor, gel gör ki sayfayı çevirmemesi ve bu sayede yeni bir hayata başlamaması konusunda onu uyarır mıydım?

Evet uyarırdım! Yaşantımız bizzat kendi varlığına karşı işlenmiş bir günah değil mi zaten?

Tüm bunlara rağmen yine de dilimi ısırıp onu oynadığı oyunlarla baş başa bırakırdım. Sana tavsiyem, uzak diyarlara gitmendir evlat. Yeni bir güne yelken aç, hapsedilmiş coşkularını yeniden serbest bırak. Ta içinde yaşa o coşkuyu. Beni düşünme. Ben burada, kendi gecemin karanlığında kalacağım."

Ansızın arkamda bitiveren Small elini omzumun üstünden uzatarak önümdeki ekranda birtakım ayarları değiştirdi. Bunun sonucunda ekranda bazı hareketlenmeler oldu ve nihayet, geminin gövdesine bir hortumla bağlı haldeki kaptan geldi görüntüye. Uzay boşluğunda gezinebilmek için benzer şekilde giyinmiş ve yine bir hortumla gemiye bağlı olan Redleigh ise kaptanın birkaç metre gerisindeydi. Redleigh'in elinde bir silah vardıysa da maskesinin

içinde zorlukla seçilebilen suratında kararsızlık okunuyordu. Bu arada, Quell'in arayış halindeki zihni bir süre sonra Redleigh'in aklından geçenleri okudu ve bunu beyin dalgaları yoluyla benim de duymamı sağladı: "Kaptanın niyetini öğrendiğimize göre, ben ne yapmalıyım? Onu yok etmeli miyim etmemeli miyim? Onun deliliği aydınlık ile karanlık arasında durmadan gidip gelirken, benim mantığım da değişkenlik gösteriyor. Bir an onu öldürmeye karar veriyorum. Hemen sonrasındaysa bunu yapamayacağım sonucuna varıyorum."

"Leviathan!" diye haykırdı kaptan uzayın sonsuz karanlığına doğru. "Çık karşıma! Orada *olduğunu* biliyorum!"

Hiç gelmeyecek bir cevabı beklerken, bu dipsiz boşluğun içinde kulak tırmalayıcı bir sesle soluk alıp verdiğini duyabiliyordum.

"Ah Tanrım," diye devam etti kaptan. "Gençliğimde sahip olduğum görme yetisinin milyonda birini bana geri versen ne olur? Bu uzun gecenin içinde, sadece bir anlığına, beraberinde ölüm taşıyan o dev beyazlığı görmemi ve böylelikle adaleti yerine getirip bu defteri kapamamı sağlayacak gücü bana bahşetsen? Yeniden görmemi sağla, senden naçizane bir

dilekte bulunuyorum, sana *yalvarıyorum*!"

Böyle yakardıktan sonra, söyledikleri kendisine çok ağır gelmiş de uzayın sıfır yerçekimli ortamında sanki düşecekmişçesine olduğu yerde savruldu.

"Yapmayın, kaptan!" diye bağırdı Redleigh. "Hayır!"

"Durun biraz, evet... yeniden *görebiliyorum*." Kaptan dengesini bulup doğrulmak için çabalıyordu. "Görüş yetime yeniden kavuştum! Evren gözümün önünde tekrar canlanıyor. Görebiliyorum! Yıldızlar! Tanrım, milyarlarca yıldız, yıldızları görüyorum!"

Bu durum karşısında kaptan gözyaşlarına hakim olamadı.

Bakışlarını aynı yıldızlara çeviren Redleigh, kendi kendine mırıldandı. "Yüce Tanrım, sana şükürler olsun, mucizelerinle bilincimizi aydınlatıp öğrenmemizi sağladığın için. Fakat merak ediyorum, acaba o da *öğrenebilecek* mi?"

"Kim o konuşan?" dedi kaptan. "Redleigh, sen misin? *Dostumun* yüzünü nihayet görebileceğim demek!"

Ellerini uzatıp ikinci kaptanın başlığının camına dokunacaktı neredeyse.

"Bu gördüğünüz, bir dostunuzun yüzü," di-

ye karşılık verdi Redleigh. "ve o sizden geri dönmenizi rica ediyor. Halen vaktimiz var. Geç kalmış değiliz. Hem artık siz yeniden görebiliyorsunuz. Şu an için daha ne isteyebilirsiniz ki? Bu bir işaret, bir mucize. Tanrı sizi ödüllendirdi, kaptan. Lütfen sizden *beklenen*i yapın."

"Yapacağım da," dedi kaptan. "Ama önce bunun tadını çıkarmama izin ver. Bırak çevreme bakayım. Ah Redleigh, dağların bağrından fışkıran en taze pınarlara yüzünü daldırmaktan farksız bu. Tekrardan görme yetisine kavuşmak, tıpkı o berrak sulardan içmek gibi serinletici bir duygu. Hey Tanrım, evren ne tuhaf mutluluklarla dolu. Otuz yıldır yeniden görme özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Susuzluğumun sonu yoktu sanki. Şimdi bırakın doya doya bakayım etrafıma. Gözlerimi olabildiğince açıp dikkat kesileyim."

Ansızın, önümüzdeki ekranda yeşilli sarılı ışıklar titreşmeye başladı, uzaktan gelen zil seslerini ve insan kitlelerinin uğultusunu andıran bir gürültü dalga dalga yayıldı.

Bir süre bu seslere kulak kabarttım.

"Quell," dedim sonra. "Nedir bu?"

"Zaman," dedi Quell, "bir kez daha yer değiştiriyor."

O esnada kaptanın "Bakın ve *hissedin*!" dediği duyuldu.

Quell hissettiklerini ve gördüklerini bize aktarmayı sürdürüyordu: "Düğüm çözülüyor... Zaman kendini serbest bırakıyor. Yıllar geriye doğru akmaya başlıyor. Onlarla birlikte biz de yer değiştiriyoruz. Leviathan bizi kendi zamanımıza geri gönderiyor. Yıl, yine 2099."

"2099," diye tekrar etti kaptan. "Redleigh, bunu sen de işittin mi?"

"Evet kaptan, evet!"

"Olmamız gereken zamandayız artık! İşte bir ödül daha, Redleigh. Hem kaybetmiş olduğum görme duyumu yeniden edindim, hem de yitirdiğimiz zamanımıza geri döndük."

"Tanrı cömertliğini bizden esirgemedi, kaptan. Size gözlerinizi geri vermekle kalmadı, takvimdeki gerçek yerimizi bulmamızı da sağladı."

"Keşke dediklerin *doğru* olsa."

"Ama, *öyle* gerçekten!"

"Hayır, sadece bize öyleymiş gibi *görünüyor*," dedi kaptan. "Bu ödülleri bize sunan Tanrı değil, o beyaz canavar. Karşısına dikilip onunla hesaplaşmam için bana bir nevi rüşvet

veriyor. Gözümü boyayıp beni gevşetmeyi, irademi kırıp beni gafil avlamayı tasarlıyor. Beni şımartmak için kurulmuş bir tuzak bu. Gerekirse gözlerimi dikerek tekrar kapatır veya çıplak ellerimle onları oyarım. Beni ayartmasına, kendi oyununa alet etmesine izin veremem. Elimize geçen bu değerli zamanı plan yapmaya harcamalıyız. Yeniden can bulan görme yeteneğimi ise düşmanıma mezar yeri beğenmekte kullanacağım. Beni duyuyor musun, Leviathan? Bize sunduğun ödülleri göğsüne saplanacak bir kılıç şeklinde sana iade edeceğiz!"

"Fakat kaptan, bize 'Kaçın!' diyor böylece."

"Kaçalım ama nereye? Farzet ki Dünya'ya dönmeye çalıştık ve yolda zaman tekrar tersyüz oldu. O zaman ne diye bütün çabamız? Kemiklerimiz Şarlman'ın kemiklerinin yanında çürüsün, veya kendi forumunda hunharca öldürülen Sezar'ınkiyle birlikte bizim cesetlerimiz de yere serilsin diye mi?"

"Tanrım! Şu tetiği çekmem için bana güç ver."

Redleigh'in elindeki silah dosdoğru kaptana çevrilmişti şimdi.

"Bunu yapmaya asla cesaret edemezsin."

"Peki ya yaparsam?" dedi Redleigh. "Gezegenimize dönüp ilkel mağara adamlarıyla beraber yaşam mücadelesi vermek, böylesine kâbuslardan çıkmışa benzemeyen bir ortamda kılıç-dişli kaplanlarla yan yana uzanmak... ve biraz *dinlenebilmek* ne güzel olurdu."

"Dinleneceğimiz yer, Bay Redleigh, kuyrukluyıldızın derinlikleri olacak."

"Anlıyorum," dedi Redleigh. "Artık *ölü* sayılırım. Bu silahı taşımama da gerek kalmadı. Az sonra Leviathan, evrenin yüzeyinden kemiklerimi kazımak için çıkagelir. Ne dersiniz, sizinle beraber ben de onu selamlayayım mı, Kaptan?"

Tam o anda, muazzam bir gürültü eşliğinde, göz kamaştırıcı ışıklar saçarak hızla ilerleyen, akıl almaz büyüklükte bir kütle kapladı uzay ufkunu.

Ve Quell, Redleigh'in sözlerini tekrarladı: "...kemiklerimi kazımak için."

11

"Efendim!"

Güvertede kendisine doğru ilerleyen Downs'un seslenişiyle dikkatini o yöne verdi Quell.

"Giysiniz hazır." Bu sözler eşliğinde, mühendis, siyah renkli katı bir malzemeden dokunmuş bir giysi uzattı ona.

"Teşekkür ederim," dedi Quell. "İyi iş çıkarmışsın."

Elbisenin metalden yapılma sert dokusuna parmağını tıklattı Downs. "Öyle imrendim ki, benim de ölünce bunu giyesim geldi."

"Az daha sık dişini," dedi Quell. "Dileğin yakında gerçekleşebilir."

"Quell!" diye bağırdım ayıplarcasına.

Savunmaya geçer gibi, olduğu yerde daha bir dikleşen Quell, bana döndü: "Kaptanın dediklerini hepiniz duydunuz."

"Kaptanın görme duyusu geri geldi gelmesine," diye görüşümü belirttim, "ama bana sorar-

sanız her zamankinden daha kör durumda."

"Bizden de, tıpkı kendisi gibi, gerçekleri görmekten kaçınmamızı bekliyor," dedi Quell. "Bakın!"

Quell'in gösterdiği yöndeki ekrana baktığımızda, devasa ışık fırtınasının giderek yaklaşmakta olduğunu fark ettik. Güvertede bulunan tüm ekranlardan aynı görüntü yansıyordu.

"Herkes yerine!" diye komut verdi kaptan. "Acil durum elbiselerini giyin! Cankurtaran mekiğini harekete hazır durumda bekletin! Redleigh, *içeri gir*! Herkes görev yerlerine! Çabuk!"

Birbirini gayrete getirmeye yönelik bağırışlar eşliğinde, görev yerlerine koşuştu mürettebat.

"Nihayet," dedim içimden. "Kuyrukluyıldız yaklaşıyor. Geçtiği yol üzerindeki tüm yıldızları yutarcasına, evreni o korkunç beyaz gövdesiyle kaplayarak *doğruca* üzerimize geliyor. Ya bizim mürettebatın haline ne demeli? Oyuncak bulup başına üşüşen çocuklar kadar heveslıler."

"Onların düşüncelerini dinle. Sana izin veriyorum," dedi Quell, geminin içinde telaşla koşturan arkadaşlarımızı işaret ederek. "Da-

marlarındaki kan delice bir hızla akmaya başlamış. Kendilerini bekleyen akıbetten *habersiz*, nasıl da safça atılıyorlar oradan oraya!"

Quell'in alnıma hafifçe dokunmasıyla, diğerlerinin aklından geçenler zihnime dolmaya başladı. Yokuş aşağı kendi sonlarına yuvarlanan adamların neşeli bağırışlarını ve coşku dolu çığlıklarını biraz da şaşırarak duydum ve de hissettim.

Herkes yerini aldıktan sonra, yüzlerde heyecanlı bir beklenti ifadesi, kaptana çevrildi tüm bakışlar.

"Böylesini daha önce hiç görmüş müydünüz?!" diye sordu kaptan ortaya. "Ah Tanrım, şu canavarın saçtığı ateşe bakın hele, on milyon güneşi toplasanız böyle bir parıltı elde edemezsiniz. Herkes yerini aldı mı?"

"Evet, kaptan!" diye bağırdı mürettebat hep bir ağızdan.

"Şimdi dikkatle dinleyin," dedi kaptan radyo anonsu yoluyla sesini geminin her yanında duyurarak. "Herkes içine yerleştiği mekiğin sahip olduğu yok etme gücünün bilincinde olsun. Bu canavarı yiyip bitirmek için benim açlığımdan nasiplenin... Kendi açlığınızmış gibi benimseyin onu! Her bir mekikte, şu ana

dek yapılmış herhangi bir lazerden çok daha güçlü bir ışın mevcut... Bilinen tüm lazerlerden daha geniş bir alana etki eden, çok daha uzaklara çok daha büyük bir hızla erişebilen ve hedefi şaşma olasılığı bulunmayan bir ışın gücü. Kullanın onu! Haydi şu canavarın canını sıkalım biraz! Bizimle uğraştığına pişman edelim! 1 numaralı mekiğin komutanı Tayfa Downs hazır mı?"

"Buradayım, kaptan," diye karşılık verdi Downs. "1 numaralı mekik ateşlemeye hazır!"

"Fırla!"

Bu komut üzerine Downs ve bir diğer gemiciyi taşıyan ilk mekik motorlarını ateşleyip gemiden ayrıldı.

"2 numaralı mekik!" diye seslendi kaptan. "Tayfa Small!"

"Small burada," diye yanıtladı bir ses. "2 numaralı mekik ateşlemeye hazır!"

"Fırla!"

Güçlü bir sarşıntının ardından, Small'un mekiği de içinde bir kişiyle daha gemiden kopup uzayın karanlığına karışmıştı.

"Bay Redleigh," dedi kaptan, ikinci kaptanına dönerek. "3 numaralı mekik sizin komutanızda. Onu iyi kullanmaya bakın."

"Emredersiniz efendim!" dedi Redleigh.

"Quell," dedi kaptan sonra. İşte o zaman, Quell'in siyah elbisesini üzerine geçirmiş olduğunun ilk defa farkına vardım. "Quell, sen Redleigh ile git. Ishmael benimle burada, ana gemide kalacak. 3 numaralı mekik harekete hazır olsun."

"Quell," dedi Redleigh, ikisi ana güverteden ayrılmak üzere mekiklerinde son kontrolleri yaparken. "Görüyorum ki ölüm elbiseni giymişsin."

"Vaktidir, Bay Redleigh."

"Öbür dünyaya giderken ben de faydalanabilecek miyim giysinden?"

"Ölümün tabuu büyüktür," dedi Quell. "Rahatlıkla sığacağımıza eminim."

"Pekala," dedi Redleigh bunun üzerine. "Gidelim o zaman."

Mekiğin motorlarını ateşlemeden önce Quell'in bakışları bir şey söylemek ister gibi benimkilerle buluştu.

"Quell," dedim, "bırak seninle geleyim. Kaptan? Sizden ricam–"

Fakat Quell sözümü bitirmeme fırsat vermemişti. "Hayır. Sen gemiden ayrılma. Ancak bu sayede hayatta kalabilirsin. Biliyor musun,

hayatta kalacaksın ve çok uzun bir ömür süreceksin. Geleceği görme yeteneğine sahip olan bu dostunun sözüne inan. Uzun bir ömür sür, Ishmael... ve mutlu ol. Elveda, sevgili dostum."

"Quell," dedim fısıltıyla, "izin ver de zihnin benimle kalsın. Böylelikle arkadaşlığımız sonsuza dek sürer."

Sesi kulaklarımı zonklatıp zihni beynimin içinde gezinirken, düşüncelerini son kez okudum.

"Zihnim senindir," dedi Quell ayrılırken. "Sadece senin."

Birkaç saniye sonra kaptanın emri havada yankılandı: "3 numaralı mekik, fırla!"

Diyafonda Redleigh'in sesi duyuldu hemen akabinde: "3 numaralı mekik harekete hazır!"

Öncekilere benzer bir sarsıntıyla beraber Quell ve Redleigh de evrenin sonsuzluğuna atılmıştı.

"Yakınımda dur, Ishmael," dedi kaptan.

"Emredersiniz efendim!" diye karşılık verdim.

"Gidiyorlar," dedi sonra. "İşte oradalar, gözünü onlardan ayırma."

Önümüzdeki bilgisayar ekranında, şimdi-

den gemiyle aralarına bayağı mesafe koymuş olan mekikleri takip ederek, Quell, Redleigh, Small ve Downs'un birbirine karışan seslerini ayırt etmeye çalışıyorduk. "Mekik 1 konuşuyor, tam hıza ulaştık. Mekik 2, tam hız. 3 numaralı mekik konuşuyor, hedefe kilitlendik."

"Şuna bak, Ishmael!" dedi kaptan heyecanla. "Şu devasa beyazlığa bak; Antarktika kıtası bulunduğu yerden kopmuş da görüşümüzü engellemek için uzaya savrulmuş sanki. Leviathan!"

"Işık çok yoğun!" diye bağırdım. "Hiçbir şey göremiyorum!"

"Varsın sizin gözlerinizi de yaksın, vaktiyle benimkileri yaktığı gibi," dedi kaptan. "Onun hakkından ellerimizle de geliriz biz."

"Quell!" diye haykırdım.

Tanıdık bir müzik sesi gelmeye başlamıştı kulağıma: Quell'in atalarının zamanından bir müzik; dedesinin kendi cenazesi için bestelemiş olduğu matem havası. Belli ki Quell'in zihninde çınlıyor ve bu sayede bana ulaşıyordu.

Kilometrelerce öteden Quell'in cevabı geldi: "Seni duyuyorum, genç dostum."

"Ah, Quell, yine o müzik!"

"Evet," dedi Quell. "Leviathan da o ezgiyi ezberlemiş... fena da çalmıyor hani."

O anda, müziğin beynimde yankılanmakla kalmayıp geminin tüm hoparlörlerinden duyulduğunu fark ettim... İç bunaltıcı dalgalar halinde, yüksek telden, her yere yayılıyordu ses.

"Bu müziği susturmak yine bana düşüyor!" diye bağırdı kaptan aniden. "Sonsuza dek keseceğim onun sesini! 1 ve 2 numaralı mekikler... ateş! Mekik 3... ateş! Siz de, Redleigh... Yok edin onu!"

Redleigh'in sesinin diğerlerininkiyle aynı anda karşılık verdiği duyuldu: "Ateş!"

Müziğin sesi, muazzam dalgalar yayarak giderek yükseliyor, zirve noktasına vardığında titreşiyor ve yeniden alçalıyordu.

"Ya yok edeceğiz ya da kendimiz yok olacağız," diye geçirdim içimden, geçmişte aramızda geçen konuşmaları hatırlayarak. Sonra kaptana dönüp şöyle dedim: "Efendim, bizim uzay mekikleri kuyrukluyıldızın yanında çok ufak kalıyor. Onları tek hamlede *yutacak*! Adamlarımızın kemiklerini röntgen cihazındaymış gibi seçebiliyorum. Yumruk gibi üzerlerine çökmek üzere olan bu dev ateş kütlesi karşısında bizim mekiklerin lazer ışınları kibrit çöpünden farksız."

Çok geçmeden, 1, 2 ve 3 numaralı mekikler gözümüzün önünde bir bir yok oldu.

"İşte," diye fısıldadım. "Görüşüm bulanıyor, güç bela görüyorum. Gönderdiğimiz mekiklerin derisi sıyrılıyor, metalden iskeletleri açığa çıkıyor, içindekiler radyasyon denizine dalıyor, uzay boşluğunda tek tek savruluyor. Ardında ateşten bir iz bırakarak kayan göktaşları misali... hepsi canavara yem oluyor... ve gözden kayboluyor."

"Hayır, sevgili Ishmael," dedi Quell zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla. "Gözden kaybolduğumuz doğru, fakat her birimiz zamanın içinde farklı bir boyuta geçtik."

"1 numaralı mekikteki adamların silahları sustu, nereye gittiler acaba?" diye sordum.

Quell'in fısıltısı devam etti, "Dostumuz Downs, aklını yitirmiş büyük kral Richard'ın yeşil çayırlarla çevrili mezarının yanıbaşındaki yerini almak üzere, ölüme sürüklendi."

"2 numaralı mekik bir süre daha çılgınca dönerek uzayda savrulmaya devam ettikten sonra umutsuz bir düşüşe geçti, ama nereye?"

"Illinois'te bir yerlere. Ne garip, değil mi?" dedi Quell sessiz kelimelerle.

"Illinois'te, Lincoln'ün gömülü olduğu ye-

rin hemen yakınına. Ya Redleigh? Söylesene Quell, ona ne oldu?"

"O halen burada, yanımda. Nereye gittiğimizi bilmeden sürükleniyoruz. Bizi kuyrukluyıldız bizzat yönlendiriyor sanki. *Zamanı*, silah niyetine kullanıyor!"

Kaptana döndüm. "Zaman," dedim. "Kuyrukluyıldız gemilerimizi zaman içinde farklı yerlere dağıttı. Quell onun Zaman'dan silah niyetine faydalandığını söylüyor."

"Tıpkı benim yapacağım gibi!" dedi kaptan hırsla. "Bütün mürettebatım dağıldı, silahlarım etkisiz hale geldi, geriye tek ve en büyük silahım kaldı... Zaman! İhtiyaç duyduğum tek şey de o zaten! Leviathan'ın yaptığına benzer şekilde, zamanı fırıldak gibi döndürecek bir motor mekanizması hazırlatmıştım. Şimdi bu müthiş silaha başvurarak canavarın gücünü kendisine karşı kullanacağız. Doğu'ya özgü bir yöntemle, kendi ağırlığını onun üstüne yığarak, düşerken katilimizi de yanımızda götüreceğiz. Bizi yutmak için açılan ağzı şaşkınlığa uğratıp tersine çevireceğiz. Leviathan'dan daha büyük ne var bu evrende? Sonsuzluk! Uzay boşluğu! Karanlık uçurum! Yıldızların arasındaki madde. İşte benim yardımıma koşacak

olan ağız bu. Motorum uzayda bir boşluk açacak ve Leviathan'ı bu boşluğa düşürecek."

Böyle söylerken, bir yandan da geminin ana komuta ekranında birtakım düğmelere basıyordu kaptan. Bunun sonucunda, motorların gürültüsü korkunç boyutlara vardı.

"Leviathan," diye haykırdı kaptan, "seni Leviathan'la tanıştırayım! Kendine felaket diyen şey, al sana gerçek felaket! Aynadaki yansımanla karşılaşmak nasıl bir şey, lanet kuyrukluyıldız? Mahvoluş, mahvoluşla *tanış*!"

Şimdi tüm evren zangırdıyordu sanki. Quell'in yıldızlar arasında silinip giden sesini son anda yakalayabildim: "Ah, Ishmael."

"Quell!"

Bu muazzam sarsıntının tam göbeğinde, kaptanın gür sesi duyuldu son bir kez : "Ne? Gemimi de mi kaybettim? Etleri parçalandı, kemikleri ortalığa mı saçıldı? Bir kez daha kör mü oldum? Bu kör halimle bile seni yakalayabilirim! Ölsem dahi yakanı bırakmam! Yüreğin yok mu senin? İşte, şimdi... Nefesini tıkayacağım. Kahrolası Leviathan, hesaplaşma saati *geldi*!"

O ana kadarkilerin hepsinden daha büyük, son bir patlama çınlattı ortalığı... Etrafa saçılan çelik parçaları, bir daha geri dönmemek

üzere uzayın derinliklerine savrulan insan vücutları, gözleri kör eden bir ışık... Akıllara durgunluk verecek bir taşkındı bu. Bense patlamanın etkisiyle yukarı fırladım ve göz açıp kapayana kadar enkaz haline gelen gemimizin hemen üzerinde, hayaller, rüyalar, atom zerrecikleri, gölgeler ve yıldızlar arasında, can yeleğim içinde süzülür buldum kendimi.

Bitti, evet hepsi bitti, diye düşündüm. Hiç durmayacakmış gibi devamlı hareket halinde olan bu şuursuz canavar, ardında keder ve umutsuzluk bırakarak süzülen duvağıyla, sanki kendi kendini tebrik ederek, evrenin ortasında açılan o uzun, kapkaranlık maden bacasının içine mi yuvarlanmıştı? Yoksa... diğer her şeyi de beraberinde mi götürmüştü? Tüm uzay gemilerimiz ve kimi aklıselim kimiyse çılgın, tüm mürettebat, deliliğin kıskacından bir türlü kurtulamayan kaptanlarıyla beraber, yok olup gitmişti. Az önce bahsettiği, devasa boyutlardaki şu tuhaf deliği açıp Leviathan'ı onun içine çekebilmiş miydi kaptan? Beraberce sonsuza dek yitip gitmişler miydi? Yoksa Leviathan dönecek miydi? Aradan otuz yıl da geçse, vaktiyle kendisini öldürmeye teşebbüs edenlerin hepsiyle beraber geri mi dönecekti acaba?

Bundan uzun yıllar sonra, canavar ve onu avlamaya çıkmış olan arkadaşlarım, uçurumun dibinden fışkırıp geri gelecek miydi? Avlanan ve avcılar, korkutan ve korkanlar, deliliğin kendisi ve onun sebep olduğu giderek yükselen delilik nöbetleri, sonsuza dek tek vücut olmuş vaziyette, henüz gelip çatmamış yüzyılların içinden belirebilir miydi? Leviathan, gemilerimiz, mürettebatımız ve kaptanımız... yaşlı dünyamızın önünden, üzerinde yaşayanların şaşkın bakışları altında, suskun bir kafile halinde geçecek miydi?

Yakınımda ağır hareketlerle dönerek süzülmekte olan karanlık cismin Quell'in cenaze elbisesi olduğunu çıkarmam uzun sürmemişti.

"Quell!"

Uzanıp elbiseyi tuttum. Çevirip baktığımda boş olduğunu gördüm. Ani bir duygu yoğunluğuna kapılarak hiçliğe doğru haykırdım: "Olamaz, bomboş. Dostum gitmiş. Ah, Quell!?

Giysiyi kollarımla sardığımda, Quell'in atalarının zamanın içinde yitip gitmiş cenaze müziği yeniden kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı.

Kuyrukluyıldızlar ve onların tanrılarının bulunduğu yere sürüklenen arkadaşım Quell'in

hatırası zihnimde canlanırken, uzayın dipsiz karanlığında yapayalnız süzüldüm. Gemisi batmış bir kazazedenin hayatta kalmak için sıkıca tutunduğu tahta parçası misali sımsıkı asıldığım siyah giysiyle beraber böyle amaçsızca sürüklenirken, uzay elbisemin içindeki oksijenin yakında tükeneceğinin farkındaydım. Daha ne kadar dayanır acaba, diye geçirdim aklımdan. Bir gün mü... yoksa iki mi? Ta ki...

Yukarılarda bir yerde bir ışık belirdi ve sonrasında, durağan bir ses bana ulaştı:

"Yıldız gemisi *Rachel*, yıldız gemisi *Rachel* konuşuyor..."

O an yakınlardan geçmekte olan ve hayatta kalan olup olmadığını araştırmak üzere enkaza yaklaşan bir gemi sonunda beni tespit etmişti. Kayıp çocuklarını aramak üzere çıktığı uzun yolculuğun bu evresinde, *Rachel* adlı misyoner gemisi, bir başka yetim bulmuştu. Tabut niyetine dikilmiş olan siyah giysiyi bıraktım. Onunla birlikte, Quell'in ruhunu da sayısız ışık yılı ötedeki mezarlığına uğurlamış oluyordum.

Kehanet gerçekleşmiş, dram sona ermişti. Tek bir kişi sağ kalmıştı. Sadece ben, Ishmael, bunları size anlatabilmek için burdayım.

"Yıldız gemisi *Rachel* konuşuyor. Seni görüyoruz. Bize doğru gel. Seni gemiye çekeceğiz."

BİR YERLERDE BİR MÜZİK ÇALIYOR

"BİR YERLERDE"

Bazı anlatıların –ister hikâye, ister kısa roman, ister roman olsun– tek ve belirgin bir dürtüyle yazıldığını hemen anlayabilirsiniz. Diğer bazıları ise, hayatının farklı evrelerinde kişinin bilinçaltında yer eden ve çok sonraları zihinde toparlanıp bir bütün haline getirilen olayların izlerini taşır.

Ben altı yaşındayken, içindeki seyahat sevdasına bir türlü hayır diyemeyen babam, ailemizi trenle Arizona eyaletinin Tucson kasabasına götürdü ve bir yıl süresince orada, yeni yeni gelişen bu küçük kentte yaşadık; benim için heyecan verici bir süreç olmuştu bu. Biz geldiğimizde kasaba halen küçük denebilecek bir yerleşim yeri olmakla beraber, gelişme emareleri gösteriyordu. Bana sorarsanız, kalkınan bir şehrin dönüşümüne tanıklık etmek ve hattâ bunun bir parçası olmak kadar ilginç bir şey yoktur. Orada kendimi özgür hissediyordum ve kısa süre içinde pek çok arkadaşlık kurmuştum.

Tucson'da bir sene geçirdikten sonra, doğduğum ve ömrümün ilk yıllarını geçirdiğim yer olan, Illinois eyaletinin Waukegan kasabasına geri döndük. Oniki yaşına geldiğimde ise yeniden Tucson'a taşındık; bu defa önceki sefere oranla daha heyecan verici bir süreç geçirdim, çünkü kentin eteklerindeki evimizden her gün yürüyerek okula gidiyor ve çölde yaptığım bu zoraki yürüyüşler sırasında başta kaktüsler olmak üzere çeşit çeşit bitki, kertenkele, örümcek ve zaman zaman da yılan görüp inceleme imkânı buluyordum. Yedinci sınıfa geçtiğim o sene, edebiyat hayatına başladığım seneydi aynı zamanda.

Çok sonraları, John Huston'un yönettiği *Moby Dick* filminin senaryosunu yazarak Irlanda'da geçirdiğim yaklaşık bir yıl süresince, Kanadalı mizah yazarı Stephen Leacock'un eserleriyle tanışma fırsatı yakaladım. İçlerinden biri, *Küçük Bir Kasabada Günışığında Çizilmiş Eskizler* isimli bir kitapçık özellikle ilgimi çekmişti.

Bu kitap beni öyle etkilemişti ki Metro Goldwyn Mayer firmasının bunu filme alması için bayağı uğraş verdim. Kitaptan kabataslak bazı bölümler derleyerek MGM stüdyolarına

bundan ne denli başarılı bir film çıkartılabileceği yönündeki öngörümü sundum. MGM yetkililerinin ilgisini çekmeyi başaramayınca, elimde gelişme arifesindeki küçük bir kasabayı andıran senaryo taslağıyla kalakalmıştım. Diğer yandan, gerek altı gerekse oniki yaşımdayken tanıyıp sevdiğim Tucson'u hatırlamadan edemiyordum ve bu noktadan hareketle, konusu çölün ortasındaki küçük bir kasabada geçecek ve olur da ileride filme alınması gündeme geldiği takdirde senaryo işlevi görecek bir kısa öykü yazmaya koyuldum.

Aynı dönemde, gerek bizzat rastlaştığım gerekse beyaz ekranda oyunculuğunu beğeniyle takip ettiğim Katharine Hepburn'ün, geçen yıllara rağmen hiç bozulmayan genç ve hayat dolu görüntüsü bende hayranlık uyandırıyordu.

Hepburn 1959 yılı içinde, kırklı yaşlarının sonlarına geldiğinde, *Venedik Tatili (Summertime)* adlı filmi çevirdi. Bu filmi izledikten sonra, henüz isimlendirmediğim bir öykümde onu başrole kondurma fikri bende iyice yerleşti; *Bir Yerlerde Bir Müzik Çalıyor* adlı kısa romanım yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı.

Bundan otuz yıl önce, başrolünde Sean

Connery'nin oynadığı ve Jerry Goldsmith'in enfes müziklerinin yer aldığı, *Rüzgar ve Aslan* adlı bir film seyrettim. Müziğin etkisinden kurtulamamış olmalıyım ki, büyülenmişçesine tekrar tekrar çaldığım bu ezgiden aldığım ilhamla uzun bir şiir yazdım.

Konusunu ve gidişatını zihnimde henüz tam olarak şekillendirmediğim öykümün ilk bölümlerini yazarken yaşantıma giren bu müzik, *Bir Yerlerde Bir Müzik Çalıyor*'un ana unsurlarından biri oluvermişti. Öyküyü yazarken ihtiyaç duyacağım öğeler nihayet bir araya geliyor gibiydi: Önce altı, sonra oniki yaşındayken Tucson'da geçirdiğim birer sene, Katharine Hepburn'le karşılaşmalarımız ve özellikle *Venedik Tatili* filmindeki rolüyle üzerimde bıraktığı etki, *Rüzgar ve Aslan* filminin müziğinden ilham alarak yazdığım uzun şiir. Hepsi üst üste konunca, peşinden gelecek olan kısa roman için uzunca bir giriş yazacak malzemeyi edindiğim kanısına vardım.

Bugün dönüp de geçmişe baktığımda, böylesi unsurları bir araya toplayıp elde bulundurmakla ve sonrasında *Bir Yerlerde Bir Müzik Çalıyor* adlı eserimi oluştururken bunlara başvurmakla ne denli şanslı olduğumun daha iyi

farkına varıyorum. Bu kitabı yazmamda bana yardımları dokunan bazı dostlarımdan bahsetmeden geçemeyeceğim. Bunlardan biri, söz konusu kısa romanın yayınlanması için çaba sarf ettiğim geride kalan son birkaç yıl boyunca beni hep cesaretlendirmiş olan sevgili dostum Anne Hardin'dir. Bu kitaba en az benim kadar kendini adamış olduğuna şüphe yok.

Pek tabii ki tüm bu süre zarfında, yaşı ne kadar da ilerlese, ister tiyatro sahnesinde isterse film stüdyosunda başrolü büyük bir başarıyla canlandıracağına emin olduğum Katharine Hepburn hayattayken eserimi yetiştirme umudu vardı hep içimde. Bu durumdan öteden beri haberdar olan Katie de aynı heyecan ve sabırla hikâyenin sonlanmasını beklediyse de, yıllar geçtikçe usanmış olacak ki, bu dünyadan ayrılmayı tercih etti. Kısa romanımın giriş sayfasına koymayı uygun gördüğüm ithaf cümlesinde onun adına yer vermekle kendimi biraz olsun affettirmeyi ümit ediyorum.

BİR YERLERDE BİR MÜZİK ÇALIYOR...

Anne Hardin ve Katharine Hepburn'ün anısına,
sevgiyle.

1

Rüzgar ve güneşin hükmettiği, çalılarla kaplı ovada, yabani çiçekler arasında büyüyen bir sessizlik vardı. Çok geçmeden, arazi boyunca uzayıp giden demiryolu sarsıldı.

Ateş ve buhar yüklü kara bir tren doğu yönünde belirip gürültüyle istasyona girdi ve oradan her geçen kondüktörün gelişigüzel havaya savurduğu kesilmiş bilet fişlerinin yığınla biriktiği perona yaklaşınca yavaşladı.

Takım elbisesi sıcaktan çamaşır bezi misali sırılsıklam olup üstüne yapışmış genç bir adam, trenin yavaşlamasını fırsat bilip önce bagajını savurmuş, sonra trenin hızına ayak uydurarak kendi de atlamıştı. Tren bu anlık olay hiç yaşanmamış gibi hızını tekrar arttırıp gürleyerek uzaklaştı; yere kapaklanmamak için birkaç adım koşan adam ise nihayet dengesini bularak durmuş ve çevresine şöyle bir bakınca, etrafını sarmış olan toz zerrelerinin içinden, belli bir mesafe ötedeki küçük evlerin

serabı andıran görüntüsünü seçebilmişti.

"Buna da minnet," diye fısıldadı. "Bu lanet yerde medeniyet namına bir şeyler varmış en azından."

Rüzgar havadaki toz bulutunu dağıttıkça daha çok çatı, kilise bacası ve ağaç serildi gözlerinin önüne.

"Neden?" diye kendi kendine fısıldadı tekrar. "Ne diye geldim ki buraya?"

Daha da az duyulur bir sesle soruyu yanıtlayan yine kendisi olmuştu: "Öyle gerekti işte."

2

Öyle gerekmişti.

Önceki gece uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken, gözkapaklarının içine bir şeyler yazılı olduğu hissine kapılmıştı.

Gözlerini açmaksızın, birbiri peşi sıra akıp giden dizeleri tekrarladı:

Bir yerlerde bir müzik çalıyor,
Olabilecek en tuhaf tonlarla
Ayçiçeği tohumlarından ve denizcilerden bahsederek,
Bir yerlerde bir trampetçi çocuk
Ümitsiz vakitlerin hissiyle titriyor,
Henüz doğmamış bir gelecekteki
Yaz günlerini hatırlayarak.

"Bekle biraz," sözcükleri çıktı dudaklarının arasından.

Gözlerini açmasıyla beraber yazılar aniden silinip gitti.

Başını yastıktan yarı kaldırdıysa da, fikir değiştirip gerisingeri yattı.

Gözlerini tekrar yummasıyla beraber göz-kapaklarının içinden geçmeye başlamıştı yine dizeler:

Tarihöncesinden fışkıran ve
Eski Mısır'ın tozlarıyla kaplı bir gelecek,
O mezar ve leylak kokusu
Şehvet mahsulü tohumlar
Ve kimsenin erişemeyeceği
Kadar yüksekte bir dalda duran şeftali,
Orası,
Istakozlar kadar güzel mumyaların
Yitip gitmiş gelecekleri anımsayıp ders verdiği bir yer.

Bir an için, dizeleri değiştirmek veya onlardan kurtulmak ister gibi, gözlerinin titrediğini hissetti ve onları daha da sıkı yumdu.

Sonra, başının içindeki alacakaranlıkta tekrar sözcükler şekillendi:

Ve çocuklar taş zemine oturup
Önlerindeki kuma kendi yaşamlarını çizdiler,
Uzak diyarlardaki kayıp geleceklerde
Hiç gerçekleşmeyecek ölümlerini hatırlayarak,

Bir yerlerde bir müzik çalıyor
Ayın hiç batmadığı bir gök altında,
Yazın kimsenin uyumadığı
Ve kimsenin düşüp ölmediği bir yerde;
Zaman sonsuza dek sürüp gider
Kalpler atmaya devam eder
Ay ışığı altında çalınan tamtamların sesine ayak uydurarak
Ve Sonsuzluğa doğru kayarak.

"Bu kadarı çok fazla," diye fısıldadı. "Artık dayanamıyorum. Şiir denen şey hep böyle mi yazılıyor acaba? Nereden çıktı bu şimdi? Ne zaman bitecek?" Sorular zihninde birbirini kovalıyordu.

Ne yapması gerektiğine karar veremeden, gözlerini yumup başını tekrar yastığına koydu ve bu defa şu mısraları okudu:

Bilinmedik bir diyarda eski insanlar dolaşır
Günışığına kapılmışçasına,
Ve uzaklardaki bir buğday tarlasında uyurlar
Ay yükseldiğinde çocuklar gibi şen uyanmak için;
Bu yaşlı çocuklar anlaşılmaz bir dilde konuşuyorlar
Ölü olmanın neye benzediğini biliyorlar

Sızlanmalarına ara verip kafa yoruyorlar
Yataklarının altına yığılmış belirsizlikleri
çözmek için;
Yaşamın kendilerine bir ziyafet sunduğu
Beceriksizin beceriye eriştiği
Ve çürüğün tazelendiği
Uzun yemek masasında yerlerini aldılar;
Bir yerlerde bir müzik çalıyor
Dinleyin, onun sesine kulak verin!
Çaldığı melodiyi ezberleyebilirseniz
Sonsuza dek dans edebilirsiniz
Haziran'da...
Ve bir diğer Haziran'da...
Ve daha nice Haziran ayında...
İşte o zaman ölüm zeki olmaktan çıkıp aptallaşacak
Ve ölüm ebedi bir sessizliğe gömülecek
Haziran'da, bir diğer Haziran'da ve her Haziran ayında.

Karanlık ortalığa tümüyle çökmüştü artık. Alacakaranlığın sessizliğini hiçbir şey bozmuyordu.

Gözlerini sonuna dek açıp, inanmaz bir ifadeyle bakışlarını tavana dikti. Ardından, yan tarafa dönüp uzandı ve yatağın başucundaki komodinde durmakta olan kartpostalı

eline alıp uzun uzun baktı.

En sonunda, yarı duyulur bir sesle "Ben mutlu muyum?" diye sordu.

Peşinden cevabı yapıştırdı: "Hiç de mutlu *değilim*."

Yavaş hareketlerle yataktan çıkıp üzerini giyinmiş, aşağı inip doğruca tren istasyonuna yürümüş, bir bilet satın almış ve batıya giden ilk trene atlamıştı.

3

Öyle gerekmişti.

Gözlerini raylardan ayırmaksızın, 'Aslına bakılırsa,' diye geçirdi içinden, 'bu yer haritada yoktu. Fakat tren yavaşlayınca atlayıverdim, çünkü...'

Arkasını dönünce, kum dalgaları altında kalıp her an gözden kaybolacakmış gibi duran bu dökünтüden farksız istasyonun rüzgarla aşınmış tabelasını gördü: SUMMERTON, ARIZONA.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, bayım?" dedi bir ses.

Gözlerini tabeladan ayırıp sesin geldiği yöne dönen yolcu, bu köhne istasyon binasının verandasına yerleştirdiği sandalyede güneşten korunmak için geriye doğru kaykılarak oturan, sarışın, zeki bakışlı, orta yaşlı bir adamın kendisini süzmekte olduğunu fark etti. Her birinin siperinde farklı tanımlar yazan pek çok şapka, oturduğu yerin hemen üzerinde

asılı duran bir kayışa sıralanmıştı: BİLET SATICISI, BAGAJ MEMURU, MAKASÇI, GECE BEKÇİSİ, TAKSİ. O an kafasında bulunan şapkanın siperinde ise, parlak kırmızı harflerle İSTASYON ŞEFİ yazılıydı.

"Ne arzu edersiniz?" diye devam etti orta yaşlı adam, gözlerini bu yeni yolcudan ayırmaksızın. "Bir sonraki trene bilet mi? Yoksa sizi hemen iki mahalle ötedeki Mısır Malikanesi'ne götürecek bir taksi mi?"

"Bilemiyorum." Alnındaki teri silen yolcu kararsızlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Gördüğünüz gibi, daha yeni geldim. Trenin yavaşlamasını fırsat bilip aşağı atladım. Nedenini soracak olursanız, inanın ben de bilmiyorum."

"İnsan içgüdülerini sorgulamamalı," dedi istasyon şefi. "Başka bir gün şansınız tutar ve kendinizi böyle kızgın bir tavada değil de sizi serinletecek buz gibi bir gölün kıyısında buluverirsiniz. Evet, kararınız nedir?"

Adam bekliyordu.

"Şu bahsettiğiniz, iki mahalle ötedeki Mısır Malikanesi'ne bir taksi öyleyse," dedi genç adam çabucak. "Evet, kararım bu!"

"Güzel karar, gelin görün ki orada ne inceleyecek Mısırlı ne de Nil Deltası var. Illinois

eyaletindeki Kahire kenti ise buraya kilometrelerce uzakta."

Yaşlı adam ayağa kalktı ve başındaki İSTASYON ŞEFİ kasketini üzerinde TAKSİ yazan kasketle değiştirdi. Yolcunun küçük valizine uzandığı sırada, "Böylece bırakıp gitmeyeceksiniz ya?" diye atıldı genç adam.

"Neyi, istasyonu mu? O kendi başının çaresine bakar. Raylar bir yere kaçacak değil, istasyonda çalınmaya değecek bir şey olduğu da söylenemez, bir başka trenin şans eseri bizim buradan geçmesi ise birkaç günü bulur. Gelin haydi." Valizi kaldırıp ayaklarını sürüyerek genç yolcunun önü sıra yürümeye başladı, beraberce binanın arkasına dolanıp istasyonun kasvetli ortamını geride bıraktılar.

Binanın arkasında taksi falan görünmüyordu. Onun yerine, oldukça gösterişli, büyük beyaz bir at beklemekteydi. Atın koşulu olduğu, küçük bir vagonun yanına ise boyayla şunlar yazılmıştı: KELLY'NİN FIRINI, TAZE EKMEK.

Taksici başının bir hareketiyle işaret edince. genç adam vagonun ön kısmına tırmandı ve sürücü mahallinin yanındaki koltuğun gölgesine sığındı. Yabancı, derin bir nefes çekti içine.

"Eşine az rastlanır güzellikte bir koku değil mi bu sizce de?" dedi taksici. "Beş düzine somunu daha yeni teslim ettim!"

"Bu koku," diye yorumladı genç adam, "ilk doğan günün sabahında cennette duyulan koku böyle olsa gerek."

Bu cümle karşısında ilgiyle kaşlarını kaldırdı yaşlı adam. "Şu işe bak," dedi meraklı bir edayla, "romancı olmaya hevesli bir gazete muhabirinin Arizona, Summerton'da ne işi var?"

"Çünkü öyle gerekti," dedi genç adam.

"Öyle mi gerekti?" dedi yaşlıca olanı hayretle. "Hayatımda duyduğum en güzel cevaplardan biri bu kuşkusuz. Ne yana çeksen farklı bir anlam kazanıyor." Bunları söyledikten sonra kendisi de yukarı tırmanıp sürücü koltuğuna yerleşti ve usulca beklemekte olan ata sevecen gözlerle bakarak ona komut vermek üzere dilini şaklattı. "Haydi Claude, gidelim."

İsmini işiten at, onları Arizona, Summerton'a doğru yola çıkardı.

4

Ekmek arabası sıcağın altında bir süre ilerledikten sonra, havanın nispeten daha serin olduğu ağaçlık bir bölgeye ulaştı.

Bir nebze rahatlayan genç adam, öne doğru eğilerek konuşmaya başladı: "Nasıl tahmin ettiniz?"

"Neyi?" dedi sürücü.

"Benim yazar olduğumu," diye yanıtladı genç adam.

Taksi şoförü arasından geçmekte oldukları ağaçlara şöyle bir göz atıp başını salladı.

"Konuşurken düzgün kelimeler seçiyorsunuz da ondan. Anlatın bakalım, hangi rüzgar attı sizi buralara?"

"Summerton hakkında bazı söylentiler duydum."

"Pek çokları duyar, ama pek azı buraya gelir."

"Duyduğuma göre sizin kasabanız başka bir zamanda ve mekandaymış, belki de kay-

bolmak üzereymiş. Bense tam tersini ümit ediyorum."

"İşte şimdi sizi takdir ettim," dedi sürücü.

Bunun üzerine muhabir başını çevirip doğruca yanındaki adama baktı.

Sürücü başını tekrar salladı.

"Birbirimize karşı önyargılı olmamıza gerek yok. Siz gördüğünü söyleyen birisiniz, hislerinizi gizlemiyorsunuz. Öyleyse, hoş geldiniz. Adım Culpepper. Elias."

"Memnun oldum Bay Culpepper," diyen genç adam elini diğerinin omzuna koydu. "Bendeniz de James Cardiff."

"Hey Tanrım," dedi Culpepper hayretle. "Tam birbirimizi bulmuşuz desenize; Culpepper ve Cardiff. Yüksek tabakaya hizmet veren bir avukatlık bürosu, bir mimarlık ofisi veya yayınevi kurabiliriz pekala. Bizimki gibi isimler kolay bir araya gelmiyor. Culpepper ve Cardiff."

Claude adlı atın çektiği araba ağaçların gölgesinde daha bir hızlı ilerliyordu şimdi.

Çok geçmeden, araba tırısa kalkarak kasabaya girmiş, Elias Culpepper bir sağı bir solu gösterip laf yağdırarak genç adama etrafı tanıtmaya koyulmuştu.

"Şurası postane. Zarfla ilgili bütün işlerimizi orada görürüz. Şurası buhar enerjisi üreten fabrika, bir zamanlar buhar üretirmiş fakat ne için olduğunu unuttum gitti. Şimdi de, *Culpepper Summerton News* gazetesinin ofisinin önünden geçiyoruz. Ayda yılda bir yazmaya değecek bir haber oldu mu, bir sayı *basarız*! Kolay okunur büyük harflerle dizgiye sürülen, dört sayfalık bir gazetedir bizimkisi. Gördüğünüz gibi, siz ve ben bir bakıma aynı sektörde faaliyet gösteriyoruz. Fakat siz benim gibi, at arabasıyla gezmek veya tren bileti satmak gibi ek işlerle uğraşmıyorsunuz tabii."

James Cardiff'in "Evet, böyle şeylerle iştigal etmiyorum," cevabını vermesiyle hafifçe gülüştüler.

Claude bir köşeyi dönüp, gökyüzünü maviye ve yeşile boyayan sıra sıra karaağaç, meşe ve akçaağaçla çevrili bir patikaya yönelirken, "Ve burası da," diye devam etti Elias Culpepper, "Yeni Günışığı Yolu. En varlıklı aileler bu kesimde yaşar. Bu gördüğünüz, Ribtrees ailesinin evi, şuradakinde ise Townwayler oturuyor. Şu ilerideki ise–"

"Tanrım," diye araya girdi James Cardiff. "Evlerin ön kısmındaki *çimlere* bakın, Bay

Culpepper!"

Araba birbiri ardına uzanan çitlerin yanından yavaşça geçerken, şafağın sökmesiyle beraber tiklemeye başlayıp günbatımıyla duracak saatler misali o kocaman yuvarlak yüzlerini güneşe çevirmiş duran, kimi bahçede bir karaağacın gözetimi altında yüz, kiminde ikiyüz, kimindeyse üçyüz kadar ayçiçeği gördüler.

Uzun yeşil saplarının ucunda aniden beliren sarı kenarlı geniş kara suratlarıyla bu sevimli bitkiler, her bir çitin iç yüzü boyunca da sıralanıyordu.

"Geçit töreni izleyen bir kalabalığı andırıyorlar," dedi James Cardiff.

"Onlara bu gözle hiç bakmamıştım, oysa hakkınız var," diye katıldı ona Elias Culpepper.

Elini kibar bir hareketle sallayarak konuşmasını sürdürdü: "Bay Cardiff, kasabamızı yıllardan bu yana ziyaret eden ilk muhabirsiniz. 1903'teki *Küçük* Sel'den beri burada kayda değer hiçbir şey yaşanmamış. *Büyük* Sel de ondan bir yıl önce, 1902'de meydana gelmiş zaten. Söylesenize Bay Cardiff, sıradışı hiçbir özelliği olmayan böyle bir kasabada genç bir muhabirin ne işi var?"

"Belki burada da ilgi çekici bir şeyler vardır," dedi Cardiff huzursuzca.

Bakışlarını kaldırıp çevresini boydan boya süzdü. 'Şu an buradasın,' diye geçirdi içinden, 'ama belki çok yakında ortadan kaybolacaksın. Olacakları biliyorum, ama kimseye söylemeyeceğim. Korkunç bir gerçek sizi yok edebilir. Zihnimi açık, ağzımıysa sımsıkı kapalı tutacağım ve olacakları görmek için bekleyeceğim. Çünkü kesin olmayan, belirsiz bir gelecek bekliyor bizi.'

Gömleğinin göğüs cebinden bir şerit yeşil nane sakızı çıkaran Bay Culpepper, ambalaj kağıdını yırtarak sakızı ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

"Yoksa *benim* bilmediğim bir şeyler mi biliyorsunuz, Bay Cardiff?"

"Belki de," dedi Cardiff, "Summerton hakkında tüm bildiklerini *benimle* paylaşmayan *sizsinizdir*."

"Öyleyse umarım en kısa zamanda ikimiz de ağzımızdaki baklaları çıkarırız."

Bunları söyledikten hemen sonra, Elias Culpepper Claude'un dizginlerini hafifçe çekti ve arabayı, verandasının hemen üzerinde MISIR MALİKANESİ yazısı bulunan bir bina-

nın ayçiçekleriyle bezenmiş avlusuna açılan çakıl taşlı patikaya yöneltti.

Yalan söylememişti.

Görünürde Nil Nehri'nden eser yoktu.

5

Tam o sırada, taşıdığı serinletici yüke acilen ihtiyaç duyduğu şüphe götürmeyecek ölçüde soluk soluğa kalmış bir atın çektiği, arka kapısından içerisi mağara ağzı gibi karanlık görünen, eski tip bir buz arabası, avluya girdi. Buna benzer buzların tadını otuz yıl öncesinin yaz günlerinden hatırlayabiliyordu Cardiff.

"Tam zamanında," dedi buz satıcısı. "Çok sıcak bir gün. Gidip birer tane kapın kendinize." Bu son cümleyi söylerken başıyla arabanın arkasını işaret etmişti.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle ekmek arabasından aşağı atlayan Cardiff, doğruca buz arabasının arka kapısının yolunu tuttu. Elini uzatıp keskin bir buz saçağı kırarken kendisini yeniden on yaşında gibi hissetmişti. Birkaç adım gerileyip koparmış olduğu buz parçasıyla alnını ovmaya başladı. Benzer bir alışkanlıkla, diğer elini cebine daldırıp buzu daha rahat tutabilmek için bir mendil çıkar-

mıştı. Sonra, buzu emmeye başlayarak uzaklaştı.

"Tadı nasıl?" Culpepper'in sesiydi duyduğu.

Buzu bir kez daha yaladıktan sonra cevap verdi Cardiff: "Yeni serilmiş bir çarşaf gibi."

Geri dönüp sokağa bakmak ancak o zaman aklına gelmişti.

İnsana şaşkınlık veren bir sokaktı bu. Evlerin her birinin çatısı sanki yeni elden geçmiş gibi özenle katranlanmış, kiremitleri eksiksiz dizilmişti. Verandalardaki salıncakların zincirleri düz ve sağlam görünümlüydü. Valhalla'nın salonlarını süsleyen ayna parlaklığındaki kalkanlar kadar göz alıcı olan pencereler, güneş doğarken ve batarken altın, öğle güneşi altında ise berrak bir dere gibi parıldıyordu herhalde. Dikkatle bakıldığında, orta pencerelerin içindeki kitaplık raflarında, birbirinin omzuna usulca yaslanmış kitaplar seçilebiliyordu. Yağmur oluklarının ağzına yerleştirilmiş fıçılar, mevsimden mevsime bereket biriktirir gibiydi. Evlerin arka avlularında, rüzgar üzerlerindeki tozu alsın da rengarenk desenleri ilk günkü gibi ortaya çıksın diye sicimlere bağlanıp havada asılı bırakılmış halı-

lar göze çarpıyordu. İnsanda açlığının her daim giderileceği ve akşam yemeğini izleyen huzurlu pinekleme saatlerinde beynin sadece güney-güneybatı kesimini işgal eden fikirler üzerine sohbet edileceği izlenimi uyandırmayan tek bir mutfaktan söz edilemezdi bu mahallede.

Her şey öyle mükemmel, öyle capcanlı, öyle taze, öyle güzeldi ki; sessizlik, göze asla görünmeyen bir telaş ve curcuna ile kusursuzca harmanlanmıştı sanki bu kasabada.

"Aklından geçenleri öğrenmek için neler vermezdim," dedi Elias Culpepper.

Gözlerini yuman ve öylece dikildiği yerde hiçbir şey görmediği halde pek çok şey hayal eden Cardiff, başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Sana söyleyemem," dedi sonra fısıltıyla.

"En azından deneyebilirsin," diye üsteledi Elias Culpepper.

Duyduğu açıklanamaz mutluluğun şiddetiyle neredeyse sarsılan Cardiff, tekrar olumsuz yönde salladı başını.

Buzu tutmak için kullandığı mendili çekip avucunda kalan son parçayı da ağzına attıktan sonra, bir yandan çatur çutur sesler çıkarıp

buzu çiğneyerek, kasabanın geri kalanına arkasını döndü ve sırada kendisini ne gibi bir ilginçliğin beklediğini görmek üzere, malikanenin verandasına çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

6

James Cardiff olduğu yerde hayretle donakalmıştı.

Mısır Malikanesi'nin girişindeki veranda, o güne dek gördüklerinin en genişiydi. Verandanın gölgesi boyunca beyaza boyanmış o kadar çok sayıda sallanan koltuk sıralanıyordu ki, saymayı yarıda kesti. Bu sandalyelerin bazılarında, orta yaşın biraz altında oldukları anlaşılan, şık giyimli, duştan yeni çıkmış gibi saçlarını ıslatıp geriye doğru taramış birtakım adamlar oturuyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarına geldiyse bile henüz kırkı bulmamış ve her biri sanki aynı gül, orkide veya gardenya çiçeği desenli duvar kağıdından dikilmişçesine birbirine benzeyen yazlık elbiseler giymiş olan bazı bayanlar, adamların arasına serpiştirilmiş gibi, diğer sandalyelere kurulmuştu. Adamların saç tıraşı aynı berberin elinden çıkma gibiydi. Bayanların uzaktan bakıldığında parlak birer miğferi andıran saçları ise, Cardiff doğ-

madan çok önceleri Parisli bir kuaför tarafından düzeltilip bigudilenmiş izlenimi uyandırıyordu. Tüm bu insanların oturmakta olduğu sallanan koltuklar, kendisini okyanusun esintisine bırakmış gibi dingin ve sessiz, uyum içinde bir öne bir arkaya sallanıyordu.

Cardiff basamakları bir bir çıkıp verandaya adım atar atmaz sallantı sona erdi ve tüm suratlar ona doğru dönüp tüm eller sakin bir hoş geldin seremonisi yaparmış gibi nazikçe havaya kalktı. Onların selamına başıyla karşılık vermesinin ardından, beyaza boyanmış yazlık sandalyelerin sallantısı ve herkesin birden katıldığı sohbetin alçak mırıltısı yeniden başladı.

Verandaya dizilmiş birbirinden şık bunca insana göz gezdirerek, *Bunca erkeğin günün bu saatinde evde olması ilginç doğrusu,* diye düşündü.

Girişteki perdeli kapının loşluğunda, küçük bir çanın billur gibi sesi duyuldu.

"Çorba hazır," diyen bir kadın sesi izledi bunu.

Birkaç saniye içinde, sallanan koltuklar boşalmış, iştahlı bir uğultu eşliğinde herkes kapının eşiğine yığılmıştı.

Tam onların peşi sıra içeri girecekti ki aniden durup arkasına baktı.

"Ne var?" dedi omuz başında dikilmiş olan Elias Culpepper fısıltıyla, bir yandan valizini ayaklarının dibine bırakırken.

"Bu ses," dedi Cardiff. "Bir yerlerde..."

Hafifçe güldü Elias Culpepper. "Kasaba orkestrası, Perşembe akşamı sahneye konacak olan *Tosca*'nın kısa versiyonu için son provalarını yapıyor. Kısacık bir icra."

"Tosca," diye tekrarlayan Cardiff, pirinç nefeslilerin uzaktan gelen sesine kulak kabarttı. "Bir yerlerde..."

"İçeri buyurun," dedi Culpepper, James Cardiff'in rahatça geçmesi için perdeli kapıyı aralayarak.

7

Loş salona adımını atınca, insanı mest eden kokusuyla kutu kutu kremanın güneşten korunmak üzere saklandığı dev bir buzdolabının içine girmiş gibi oldu Cardiff; içerdiği gizemli şuruplar buzlukların kenarından damlıyordu sanki, yemek masalarının üstüne taze ekmekler dizilmiş, turtalar pencere pervazlarına soğumaya bırakılmıştı.

Bir adım daha atan Cardiff, burada kaldığı sürece her gece dokuz saat uyku çekip sabahları bir çocuk gibi mutlu uyanacağına, her geçen gün kalbi attığı ve kanı damarlarında akmaya devam ettiği için şükredeceğine emindi.

Kulağına bir kahkaha geldi o an. Sonra birden, bunun kendi gülüşü olduğunun, açıklayamadığı bir neşeye kapılıp kahkaha attığının farkına vardı.

Üst katta hafif bir hareket sezinleyip başını kaldırarak yukarı baktı.

Hayatında gördüğü en güzel kadın, merdi-

venlerden aşağı iniyordu ve belli ki kendisini görünce o da bir an duraklamıştı.

Bir yerlerde, bir zamanlar, birisinin şöyle dediğini duymuştu: Silinip gitmeden önce bir görüntüyü belleğine iyice yerleştir. Işığı hapsedip onu porselen üzerine saçılmış kimyasal maddelerin hayaletlere can vermesini sağlayacak şekilde yönlendiren ilk kameralar da bu yöntemi izliyordu. Günışığında yakalanan yüzler mayhoş banyolardan geçirilerek gözleri, ağızları ve tüm ifadeleri yeniden şekillendirilip bir kadının güzellik ve kibir okunan suratına veya bir çocuğun sabırsız bakışına dönüştürülüyordu. Karanlıkta ise, esrarengiz hayaletler bazı el kol işaretleri onları zamanın derinliklerinden çekip beden yok olduktan çok sonraları bile elde tutulabilecek bir sonsuzluğa çıkarana dek, kimyasal maddeler arasında gizleniyordu.

Bu kadında da aynı sihir vardı; günışığının yarattığı mucizevi bir peri kızı gibi merdivenleri inip salonun serin loşluğunda bir an kaybolduktan sonra, yemek odasının açık kapısından dışarı sızan güneş ışınlarına ulaşınca tekrar görünür olmuştu. Önce Cardiff'in elini sıkmak üzere havada adeta kayarak ilerleyen eli gözüktü, sonra bileği, kolu, ornzu ve en so-

nunda, başlangıçta fotoğrafların banyo edildiği karanlık odadan çıkma bir hayaletin yüzünü andırırken, şafağın sökmesiyle beraber açan bir çiçek misali tüm benliğine yayılan, güzeller güzeli bir peri suratı. Yaz ortasında otlağa düşen bir yıldırım parlaklığındaki neşeli gözlerini ona dikmiş, karşısındaki adam da tıpkı kendisi gibi hatıraların sürükleyip getirdiği o mucizevi dalgaların birinden çıkmış gibi, şöyle demek istiyordu sanki: 'Beni hatırladın mı?'

'Hatırladım!' diye geçirdi aklından Cardiff.

'Emin misin?' diye sorduğunu duydu kızın adeta.

'Evet, eminim!' diye bağırdı, sadece kendi zihninde yankılanan bir sesle. 'Günün birinde seni hatırlamayı ummuştum hep.'

'*Peki öyleyse,*' diyordu kızın gözleri, '*artık dostuz. İlk karşılaşmamıza gelince, kimbilir, belki de başka bir zaman diliminde gerçekleşmişti.*'

"Bizi yemeğe bekliyorlar," dedi kız yüksek sesle.

'Evet,' diye düşündü genç adam, '*ikimizi* bekliyorlar!'

Sonra sesli olarak cevap verdi: "İsminiz neydi?"

Bu soru karşısında sessiz kalan kız, '*Sen bu-*

nu zaten biliyorsun,' diye yanıtlamıştı onu sanki.

Dörtbin yıldır ölü olan ve Mısır kumları içinde kaybolup gitmiş bulunan bir kadının ismiydi onunki ve şimdi burada, ıssız bir tren istasyonunu ve yanı başındaki sessiz rayları çevreleyen bir başka çölde, günışığıyla yeniden hayat bulmuştu o kadın.

"Nefertiti," dedi Cardiff. "Çok güzel bir isim. "'Güzel Olan Burada' anlamına geliyor."

"Oh, demek biliyorsunuz?" dedi kız beğeniyle.

"Ben üç yaşındayken Tutankamon mezarından çıkmıştı," dedi adam. "Onun altın maskesini görmüş ve kendi yüzümün de onunki gibi olmasını dilemiştim."

"Ama sizinki zaten öyle," dedi kız. "Sadece siz bunun hiç farkına varmamışsınız."

"Buna inanayım mı?"

"İnanırsanız bir de bakmışsınız ki gerçek olmuş. Karnınız aç mı?"

'*Açlıktan ölüyorum*,' diye düşündü kıza bakarak.

"Yere yıkılmadan önce sofraya otursanız iyi olacak," diye güldü kız. "Haydi, gelin."

Ve onu, krallara layık bir sofraya doğru götürdü.

8

Yemek salonu da tıpkı veranda gibi, o ana dek gördüklerinin en genişiydi.

Az önce verandada pineklemekte olan insanların hepsi, inanılmaz uzunlukta bir masaya sağlı sollu yerleşmiş, kapıdan içeri giren Cardiff ile Nef'e gözlerini dikmişlerdi.

Cardiff ve Nef masanın diğer ucunda kendileri için ayrılmış olan sandalyelere oturur oturmaz, servis tabakları elden ele aktarılmaya, çatal kaşıklar şıngırdamaya başladı.

Zengin bir salata, göz alıcı bir omlet ve kadife gibi pürüzsüz bir çorba süslüyordu sofrayı. Mutfaktan ise, ambrosia kadar güzel bir tatlının sırada olduğunu belirten kokular geliyordu.

Merakına daha fazla hakim olamayan Cardiff "Bu kadar yeter," dedi. "Gidip görmem lazım."

Oturduğu yerden kalkıp yemek salonunun diğer ucuna, mutfağa açılan kapıya doğru yürüdü.

Mutfağa girince karşı duvarda tanıdık bir kapı çarptı gözüne.

Bu kapının nereye açıldığını biliyordu.

Kilere.

Bu öyle gelişigüzel bir kiler de değildi hani, büyükannesinin evindeki kilerdi, veya tıpatıp ona benzeyen bir yer. Böyle bir rastlantı nasıl mümkün olabilirdi acaba?

Kapıyı açarken, muzların tavandan aşağı sarktığı ve halka şeklinde çöreklerin pudra şekeri kumullarına gömüldüğü, zaman ve mekan kavramlarının anlamını yitirdiği kayıp bir cengelde, büyükannesiyle karşılaşacağına dair belli belirsiz bir hisse kapılmıştı. Birbirinden parlak sepet sepet elma ve al yanaklı şeftaliler kendisini bekliyordu içeride. Sıra sıra sos ve baharatla dolu raflar, her daim karanlıklar içindeymiş gibi görünen bir tavana doğru yükseliyordu.

Kavanozların üzerindeki, Hintli prenslerin ve Arap gezginlerin isimlerini taşıyan markaları elinde olmayarak bir bir okudu.

Kakule, anason ve tarçın vardı içlerinde, bir de kırmızı biber ve köri. Zencefil, kırmızı toz biber, kekik ve kırlangıç otu ekleniyordu bunlara.

Kavanozlarda yazılı olan isimleri hecelerken adeta şarkı söylediğinin farkına vardı; kendisini daha fazla kaptırırsa, gece uykusunda bu şarkıyı söylerken aniden uyanacaktı şüphesiz.

Rafları tekrar tekrar gözden geçirdikten sonra derin bir nefes alıp döndü ve bu şahane öğle yemeğinin son aşamasında sunulacak tatlıyı hazırlamak üzere mutfak masasının üzerine eğilmiş tanıdık bir siluet göreceğine kuşku duymayarak, yeniden mutfağa baktı.

Tereyağı kadar sarı bir kekin üzerine koyu çikolata sosu gezdiren şişman bir kadın görünce, bir an büyükannesinin adını andığı takdirde, kadının onu kucaklamak için kendisine doğru koşacağını hayal etti.

Yine de sesini çıkarmadı ve gösterişli bir hareketle işini bitiren kadının, yemek salonuna götürmesi için keki bir hizmetçi kıza verişini seyretti.

İştahı kaçmış bir şekilde Nef'in yanındaki yerine döndü; saklı bir bahçeyi andıran bu kilerde gördükleri onu doyurmaya yetmişti.

Nef'e bakınca, bu kızda tüm diğer kadınlarınkinden daha yoğun bir dişilik, diğer tüm güzellikleri geride bırakacak bir güzellik oldu-

ğunu düşündü. Monet'nin en kusursuzunu tutturmak için tekrar tekrar yaptığı *Buğday Tarlası* tablosuydu adeta; Cézanne'nin asla solmayan o parlak elması ve dillere destan portakalıydı.

"Bay Cardiff," dedi kız. "Lütfen oturun da bir şeyler yiyelim. Beni sofrada bekletmemelisiniz. Yıllardan bu yana beklediğimi unutmayın."

Gözlerini kızdan bir an olsun ayırmadan ona yaklaştı.

"Yüce Tanrım," dedi. "Siz kaç yaşındasınız?"

"*Siz* söyleyin," diye karşılık verdi kız.

"Vay canına," diye bir çığlık kopardı adam. "Bunu tahmin etmek ne de güçmüş! Belki yirmi yıl önce doğdunuz; belki otuz, belki de daha dün dünyaya geldiniz."

"Belki de bu söylediklerinizin hepsi."

"Nasıl yani?"

"Ben sizin kız kardeşiniz, karınız, ya da yıllar önce okuldayken tanıdığınız biri olabilirim pekala, değil mi? Mezuniyet Balosu'na birlikte gitmeyi teklif ettiğiniz fakat önceden bir başkasına söz vermiş olan kızım belki de?"

"Fakat... Tüm bunlar, benim yaşantımda yer etmiş insanlar, hayatımın çeşitli evrelerin-

de gerçekleşmiş şeyler. Bunları nereden tahmin ettiniz?"

"Ben asla tahmin yürütmem," diye cevapladı kız. "Bilirim sadece. Şu an asıl önemlisi, sizin nihayet buraya gelmiş olmanız."

"Sanki gelişimi bekliyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

"Ezelden beri bekliyordum," dedi kız.

"Oysa benim, dün geceki rüyayı görene dek buraya gelmek gibi bir niyetim yoktu. Son anda kararımı verdim. Bir hikâye yazma kararını..."

Hafifçe güldü kız. "Bu nasıl olabilir? Kendi halinde ev hanımlarının yazdığı o ahlaksız aşk kitaplarına benzedi doğrusu. Summerton'u seçmenize sebep neydi peki? Kasabamızın ismi mi size cazip geldi?"

"Buradan geçen bir yolcunun hatıra olarak yanına aldığını zannettiğim bir kartpostal geçti elime."

"Sözünü ettiğiniz bu olay ancak yıllar önce gerçekleşmiş olabilir."

"Şirin bir kasabaya benziyordu... Çöl havası alıp büyük şehrin gürültüsünden kurtulmak isteyen turistler için ideal bir yer gibime gelmişti. Sonra haritaya baktım ve ne gördüm beğenirsiniz? Bulabildiğim haritaların hiçbi-

rinde bu kasabaya yer verilmemişti."

"Aslına bakarsanız trenler bizim istasyona uğramıyor bile."

"Beni getiren tren de durmadı zaten," diye kabul etti adam. "Hareket halindeki trenden yalnızca ben ve çantam inebildik... o da atlayarak."

"Anladığım kadarıyla beraberinizde fazla eşya getirmemişsiniz."

"Bir geceliğine geldim buraya. Bir sonraki tren, geçip giderken bu sefer koşarak tutunacağım."

"Hayır," dedi kız yumuşak bir sesle. "Belki de buna gerek kalmaz."

"Eve dönüp hikâyemi tamamlamalıyım," diye ısrar etti adam.

"Ah, doğru ya," dedi kız. "Madem öyle, kimsenin harita üstünde dahi bulamadığı bu kasabayla ilgili ne yazmayı düşünüyorsunuz?"

Tam o sırada bir bulut yemek salonunun pencerelerini karartmış, genç gazetecinin yüzüne gölgeler düşmüştü. Bu soruya karşılık olarak anlatabileceği iki gerçek vardı, fakat o sadece birinden bahsetmeyi tercih etti: "Buranın çok güzel bir kasaba olduğunu yazacağım," dedi hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

"Eşine artık pek rastlanmayan bir kasaba olduğundan, bu sebeple de insanların burayı daima hatırlaması ve ihmal etmemesi gerektiğinden bahsedeceğim. Peki siz benim buraya geleceğimi nereden bildiniz?"

"Şafak sökerken ansızın uyandım," diye açıklamaya girişti kız. "Sizi getiren trenin yaklaştığını çok uzaklardan duymuş... daha doğrusu, hissetmiştim. Öyle ki, saatler öğleyi gösterdiğinde tren halen dağların ardındaydı ve sadece düdüğünü duyabiliyorduk."

"Peki ya Cardiff diye birinin geleceğinden nasıl emin oldunuz?"

"Cardiff mi?" diye düşündü kız bir an. "Bir zamanlar bir dev vardı..."

"Tüm gazeteler yazmıştı. Bir sahtekar."

"Yoksa siz," dedi kız," bir sahtekar mısınız?"

Bu soru üzerine, bakışlarını kızın gözlerinden kaçırdı.

9

Başını kaldırıp tekrar baktığında, Nel'in sandalyesinin boşalmış olduğunu gördü. Uzun yemek masasının her iki tarafını birkaç dakika öncesine kadar işgal eden tüm o kalabalık da, yeniden verandadaki sallanan koltuklara kurulmak veya bu yaz gününün öğleden sonra saatlerinde biraz kestirmek üzere, masadan ayrılmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. "Kadın kaç yaşındaydı acaba? Genç mi yaşlı mı, kestirmek mümkün değil."

Aniden Elias Culpepper yanıbaşında bitip dirseğine dokundu.

"Kasabamızı adamakıllı gezmek istiyor musunuz? Claude'un teslim etmesi gereken bir miktar taze ekmek daha var. Haydi bakalım ayağa!"

At arabasının yükü etrafa güzel kokular yaymayı sürdürüyordu. Fırın gibi kokan bu ara-

banın içindeki raflara, toplam sayısı otuz veya kırkı bulan ve sarılı oldukları parafinli ambalaj kağıtlarının üzerine sipariş veren kişilerin adı yazılı sıcacık somunlar özenle dizilmişti. Rafların hemen yanına yerleştirilmiş olan, yine parafinlenmiş selelerde ise, araba hareket ettikçe dökülmesinler diye sicimlerle dikkatle bağlanmış çörek ve kekler duruyordu.

İçeriden gelen kokuları üst üste üç derin nefes halinde içine çeken Cardiff doygunluktan az daha bayılacaktı.

Culpepper ona ufak bir paket ve bir bıçak uzattı.

"Bunlar niye?" dedi Cardiff.

"Ekmeğin çekimine kapılmadan bir sokak öteye gidemezsin. Pakette tereyağı var. Al bir somun da ekmek vereyim sana. Hepsini mideye indir."

"Ama şimdi bunları yersem akşam yemeği yiyemem!"

"Aldırma. Afiyet olsun. Yaz mevsimi yedikçe yiyesi gelir insanın, merak etme."

Ardından, ona üzerinde çeşitli isimler ve adresler yazan küçük bir defter uzatırken "Ne olur ne olmaz," diye açıkladı bu hareketini Culpepper.

"Beni kendi halime mi bırakıyorsun? Bir başıma nasıl bulacağım bu adresleri?"

"Endişelenmene gerek yok. Claude yolu biliyor. Şu ana dek hiç kaybolmadı. Haksız mıyım, Claude?"

Adı seslenilince başını çeviren Claude, neşeli veya ciddi olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyen, sadece *hazır* olduğunu belirten bir bakış fırlattı onlara.

"Dizginlere çok asılmamaya dikkat et. Claude'un kendine göre bir sistemi vardır. Sen izlediğiniz yolu takip et, yeter. Benim gevezeliğime katlanmak zorunda kalmadan kasabayı gezmenin tek yolu bu. Deeh."

Cardiff bir sıçrayışla sürücü mahalline yerleşti. Claude güçlü bacaklarını çalıştırıp yürümeye başlayınca, vagon da sallanarak onu izledi.

"Kahretsin." Defterde yazılı olan isim ve adreslere göz gezdirmeye çalışırken, eli kolu birbirine dolanıyordu. "İlk durak neresi?"

"Akışına bırak!"

Mayalanmış tahılın baş döndürücü kokusunu etrafa yayarak, tekerlekleri üstünde kayarcasına uzaklaştı ekmek arabası.

Kendi haline salıverildiğinde bile yolu gayet rahat bulabileceğini göstermek istercesine, tırısa kalkmıştı Claude.

10

Claude telaşsız ve rahat bir koşuyla iki sokaklık mesafeyi geride bıraktıktan sonra sağa doğru yumuşak bir dönüş yaptı.

Tam karşılarında kalan evin ön bahçesine varınca durdu ve hemen oradaki, üzerinde *Abercrombie* yazısı görülen posta kutusuna bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Posta kutusunun üstündeki ismin elindeki listede yer alıp almadığını kontrol eden Cardiff çok geçmeden onu buldu: *Abercrombie!*

"Vay be! Gözümle görmesem inanmazdım!"

Elinde Culpepper'in vermiş olduğu ekmek somunu, tam vagondan aşağı atlamıştı ki bir kadın sesi duyuldu: "Teşekkürler, Claude."

Kırk yaşlarında bir bayan ekmeği teslim almak üzere bahçe kapısına gelmişti. "Tabii size de teşekkürler... Bay?"

"Cardiff, bayan."

"Claude," diye devam etti kadın, tekrardan

ata dönerek. "Bay Cardiff'e göz kulak ol. Siz de, Bay Cardiff, Claude'a iyi bakın. İyi günler!"

Bir süre sonra, iki yanında yükselen ağaçların dallarını birbiriyle buluşturarak bir kafes gibi güneşten koruduğu briket döşeli yol boyunca yaylanarak ilerlemeye devam ettiler.

"Sırada Fillmore ailesinin evi var," dedi Cardiff, bir yandan elindeki listeye göz gezdirip, at başka bir kapının önünde durur durmaz sanki onu kendi yönlendiriyormuş gibi dizginlere asılmak üzere hazır bekleyerek.

Fillmore malikanesinin önündeki posta kutusunun içine bir somun ekmek bırakan Cardiff, sürücüsünü beklemeden yeniden yürümeye başlamış olan Claude'a yetişmek için arabanın peşinden koştu.

Böylece listede ismi yazılı ailelerin evlerini bir bir dolaşıp teslimatları yerine getirdiler. Bramble, Jones, Williams, Isaacson, Meredith... Ekmek, kek, ekmek, çörek, ekmek, kek, ekmek...

Claude son bir köşeyi dönünce bir okul binası çıktı karşılarına.

"Dur, Claude!"

Vagondan aşağı atlayıp okul bahçesine giren Cardiff, tahtası kıymık kıymık olmuş otu-

rakları paslı zincirlerden sarkan köhne bir çift salıncak ile mavi boyaları pul pul dökülmüş bir tahterevalli gördü.

Bu manzara karşısında "Şu işe bak," diye fısıldadı Cardiff.

Okul binası iki katlıydı. İki kanatlı giriş kapısı kapalıydı, ön cepheye bakan sekiz pencere ise tozdan sanki kabuk bağlamıştı.

Yumruğuyla vurarak kapıyı çalan Cardiff, kapının sımsıkı kilitli olduğunu fark etti.

"Daha mayıs ayındayız," dedi kendi kendine. "Okulun henüz kapanmamış olması gerekir."

Cardiff etrafına bakınırken, sinirli bir şekilde kişneyen Claude, onu okuldan ayrılmaya teşvik etmek istercesine yavaş yavaş yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı.

"Claude!" Sert bir tını vermişti Cardiff sesine. "Dur orada!"

Bunun üzerine olduğu yerde kalan Claude, protestosunu ifade etmek için olsa gerek, her iki toynağıyla yolun taşlarını dövdü, ilerleyen dakikalarda da ara ara bu hareketi tekrar edecekti.

Cardiff yeniden binadan yana baktı. Giriş kapısının üstündeki pervaza şu sözcükler iş-

lenmişti: SUMMERTON İLKÖĞRETİM OKULU, KURULUŞ 1 OCAK 1888.

"Bin sekiz yüz seksen sekiz ha," diye mırıldandı Cardiff. "Şu işe bak."

Toz içindeki pencerelere ve paslı salıncak zincirlerine son kez göz gezdiren Cardiff ata seslendi: "Son bir tur atacağız, Claude."

Claude yerinden kımıldamadı.

"Listedeki isimleri ve arabadaki ekmekleri tükettik, değil mi? Sen sadece fırın siparişleri mi teslim edersin, dağıtacak başka bir şeyimiz yok mu?"

Atın gölgesi dahi kıpırdamıyordu.

"Pekala, sen bana bir güzellik yapana kadar burada böylece dikileceğiz o halde. Yeni sürücün, sıcağın altında kavrulan bu Allah'ın unuttuğu kasabayı enine boyuna gezip tanımak istiyor. Bak ne diyeceğim, beni alıp buradan dörtnala uzaklaşmazsan suyla yulafı rüyanda görürsün!"

Su ve yulaf gerekli etkiyi göstermişti.

Dörtnala uzaklaştılar.

Yonca Caddesi boyunca süzülürcesine ilerleyip Ebegümeci Yolu'na çıktılar ve onun bittiği noktadaki Gül Ağacı Meydanı'na varınca önce sağa, Kayran Yolu'na, bir süre sonra tekrar

sola, Sandal Ağacı Yolu'na, oradan da fazla derin olmayan bir vadinin kenarından geçip giden ve geçmiş yıllardaki yağmurlar yüzünden yer yer kesilmiş olan Kayrak Yolu'na saptılar. Geçtikleri yolu çevreleyen el değmemiş güzellikteki bu yemyeşil tabiat karşısında hayranlığa kapılan Cardiff, korulukların arasından kendisine göz kırpan çimlere ve çayırlıklara bakıyordu. Görünürde ne beyzbol sopası vardı, ne de beyzbol topu. Basketbol potası kirletmiyordu hiçbir çimenliği. Havada uçuşan basket topları da yoktu ortalıkta. Tenis raketlerinin veya kriket tokmağının takırtısı kulakları tırmalamıyordu. Evlerin önündeki kaldırımlar seksek oynamak için tebeşirle çizilmemişti. Tek bir salıncak bile asılmamıştı ağaçlara.

Claude onu seri bir koşuyla, Elias Culpepper'in kendilerini beklemekte olduğu Mısır Malikanesi'nin önüne getirdi.

Cardiff ekmek arabasından aşağı inerken "Nasıldı?" diye sordu Culpepper.

Öğleden sonra saatlerinin tatlı güneşi altında adeta kestirmekte olan çimenlere, çitlere ve ayçiçeklerine baktıktan sonra başka bir soruyla karşılık verdi ona Cardiff: "Nerede bu çocuklar?"

11

Bay Culpepper'in cevap vermesi zaman almıştı.

Çünkü kayısı ve şeftali turtaları ile çilekli lokum servisi yapılan ve çaydan sonra kahve, kahveden sonra da şarap ikram edilen, ikindi çayına davetli bulmuşlardı kendilerini. Bunu olağanüstü denebilecek zenginlikte bir akşam yemeği izlemiş, saatler dokuzu geçip de yemek nihayet sona erince, Mısır Malikanesi'nin sakinleri serin bir yaz gecesi geçirmek üzere birer birer üst katın yolunu tutmuştu. Ancak o zaman Cardiff, potadan ve toptan yoksun ön bahçenin çimlerine oturup, devamlı tazeleyip aralıksız tüttürdüğü küçük piposuyla verandada dikilmiş sanki bir şeylerin olmasını bekleyen Bay Culpepper'i süzme fırsatı buldu.

En sonunda, yüzünde düşünceli bir ifadeyle ayağa kalktı ve çimenliği birkaç adımda katedip verandanın ayağında beklemeye başladı.

"Çocukları mı sormuştun?" dedi Elias Culpepper.

Başıyla onayladı Cardiff.

"İyi bir muhabir böylesine önemli bir soruyu sorduktan sonra cevabı almak için araya bu kadar uzun süre sokmamalı."

"Şu anda daha da çok zaman kaybediyoruz," dedi Cardiff kibarca, bir yandan verandanın basamaklarını tırmanarak.

"Pekala, beklediğin açıklamayı şimdi alacaksın. Gel otur şöyle."

Bir şişe şarap, beraberinde iki kadehle, verandanın korkuluğunda onları bekliyordu.

Kendi kadehini bir dikişte boşaltan Cardiff, Elias Culppeper'in yanındaki koltukta yerini aldı.

Söze başlamadan önce piposundan bir duman üfledi Culpepper. "Bütün çocukları," derken sözlerini özenle tartar bir hali vardı, "okula gönderdik."

Ona bakakalmıştı Cardiff. "Kasabadaki bütün çocukları mı? Yani, her yaştan?"

"İşin aslı bu. Bizim kasaba ile Phoenix'in arası yüz elli kilometre. Bir üç yüz-üç yüz yirmi de Tucson'a çeker. Arada kum ve çalılardan başka bir şey yok. Çocukların ise çevresi

adamakıllı ağaçlandırılmış okullara ihtiyacı var. Bizim kasabamızda yeterince ağaç var, orası doğru, fakat burada ders verecek öğretmen bulamıyoruz. Bir zamanlar öğretmenlerimiz vardı, ama zaman içinde yalnızlığa kapıldılar. Artık kimse buraya gelip de ders vermek istemiyor, bunun üzerine biz çocuklarımızı gönderelim dedik."

"Haziran sonunda buraya tekrar gelirsem, yaz tatilini geçirmek üzere evlerine dönen çocukları görebilecek miyim yani?"

Claude'un çoğu zaman yaptığı gibi, olduğu yerde donakaldı Culpepper.

"Diyorum ki–" diye devam edecek oldu Cardiff.

"Ne dediğini duydum." Culpepper piposunu verandanın korkuluğuna çarpıp içindeki tütünü temizlerken, etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. "Evet desem inanır mıydın?"

Hayır der gibi başını salladı Cardiff.

"Yalan söylediğimi mi ima ediyorsun?"

"Ben sadece şekerleme vererek beni kandırmaya çalıştığını ima ediyorum," dedi Cardiff. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin, merak ediyorum."

Culpepper gülümsedi.

"Çocuklar eve dönmeyecek. Amherst, Providence ve Sag Harbor kasabalarında yaz okuluna gitmeyi tercih ediyorlar. Hattâ içlerinden biri Mystic Seaport denen yere gitmeyi buraya gelmeye yeğliyor. Sence de tuhaf, değil mi? Kasabanın adı Mistik, yani Gizemli. Bir keresinde, şiddetli bir fırtınadan dolayı orada mahsur kalmış ve bundan istifade *Moby Dick*'ten bölüm üstüne bölüm devirmiştim."

"Demek çocuklar eve dönmüyor," dedi Cardiff. "Sebebini tahmin etmemi ister misin?"

Halen yakmamış olduğu piposu ağzında, başını sallayarak onayladı adam.

Cardiff defterini çıkarıp şöyle bir baktı.

"Bu kasabanın çocukları," diye söze girdi en sonunda, "eve dönmeyecek. Bir teki bile. Asla."

Defteri kapayıp konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Çocukların buraya asla dönmeyecek olmasının nedeni," dedikten sonra şiddetle yutkundu, "ortada çocuk falan olmayışı. Uzun zaman önce burada bir şey meydana gelmiş. Kimbilir ne? Ama olmuş bir şeyler. O zamandan bu yana burası, uzağa giden aile fertlerinin yuvasına geri döndüğü bir yer ol-

maktan çıkmış. Sonunda en son çocuk da burayı terk etmiş ya da en son çocuk da büyüyüp reşit olmuş. Ve sen o çocuklardan birisin."

"Bu bir soru mu?"

"Hayır," dedi Cardiff. "Bu bir cevap."

Culpepper sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. "Sen," dedi son boşalttığından beri tekrar yakmadığı piposunu ağzından çıkarmadan, "adı en tirajlı gazetelerin manşetinde geçecek bir muhabirsin!"

12

Cardiff "Ben–" diye söze başlamıştı ki araya girdi Culpepper: "Yeter. Bu gecelik bu kadar."

Genç adamın kadehine kehribar rengi ışıltılar saçan şaraptan biraz daha doldurdu. Sunulan kadehi kabul etti Cardiff. İçkisini bitirip başını kaldırdığında, Mısır Malikanesi'nin girişindeki perdeli kapının hafifçe kapandığını fark etti. Üst kata çıkan birinin ayak sesleri geliyordu.

Sonra kendine bir kadeh daha doldurdu.

"Eve asla dönmeyecekler. Asla..." diye fısıldadı.

Ve kalkıp yatmaya gitti.

Evin içinde bir yerlerden birisinin ona 'İyi uykular,' dediğini duyar gibi olmuştu. Gelgelelim genç adamı bir türlü uyku tutmuyordu. Tavana bakıp felsefi bazı çözümlemeler yaparak, zihninde bazı şeyler toplayıp sonra birbirinden çıkarıp sonra tekrar toplayarak, giyinik vaziyette yattı, sonra aniden kalkıp pencere-

nin önüne giderek, denizin dalgalarına batıp çıkan gemileri andıran, binlerce çiçeğin ortasında kalmış evlerden kurulu, çöl ortasındaki bu yemyeşil kasabaya baktı.

'Şimdi kalkıp gideceğim,' diye geçirdi aklından Cardiff. 'Ama arıların vızıldadığı bir ormana değil, onun yerine, etrafa yaldız saçarak uçan pervanelerin kanat sesi dışında hiçbir şeyin toprağın sessizliğini bozmadığı bir yere.'

Merdivenleri çıt çıkarmaksızın yalınayak inip giriş kapısına ulaştı ve perdeli kapıyı ardı sıra sessizce kapatarak çimenliğe oturup, yükselen ayın ışığında ayakkabılarını giydi.

'Ay ışığı olması iyi,' dedi içinden, 'fener kullanmam gerekmeyecek.'

Sokağın ortasına varınca dönüp eve baktı. Perdeli kapının ardında kendisini gözetlemekte olan biri mi vardı yoksa? Bir süre daha yürüyüp sonra koşmaya başladı.

"Kendimi Claude'un yerine koyup onun çizdiği yolu izlemeliyim,' diye düşündü, bir yandan sıklıkla soluyarak. 'Buradan döneyim, sonra şu yola sapacağım, oradan tekrar sağa ve..."

Mezarlık.

Ay ışığı altında parlayan soğuk mermerle-

rin görüntüsü içini sızlatmış, nefesini kesmişti. Mezarlığın çevresinde demir parmaklık örülü olmadığını fark etti.

Sessizce mezarlığa girip ilk önüne çıkan mezar taşına dokunmak üzere eğildi. Taşın üzerine kazınmış ismi eliyle temizleyip okudu: BIANCA SHERMAN BATES.

Doğum tarihi: 3 TEMMUZ 1882.

Onun altında şu ibare göze çarpıyordu: HUZUR İÇİNDE YATSIN.

Ölüm tarihi belirtilmemişti.

Bulutlar ayı örterken, genç adam bir sonraki mezar taşına yöneldi.

WILLIAM HENRY CLAY.

Doğum 1885.

HUZUR İÇİNDE YATSIN.

Bunda da ölüm tarihi işlenmemişti.

Üçüncü bir mezar taşına yanaşıp üzerindeki yazıların tozunu eliyle silkeledi:

HENRIETTA PARKS.

13 AĞUSTOS 1881.

TANRI'NIN RAHMETİNE KAVUŞTU.

Oysa Cardiff, onun Tanrı'ya henüz kavuşmadığını gayet iyi biliyordu.

Bulutların arasından kısa bir süreliğine tekrar kendisini gösteren ayın ışığı, Cardiff'in bu-

lunduğu yerden onbeş metre kadar öteye, tanrıçalara yaraşır güzellikteki dört bakire figürü üzerinde minyatür bir Akropol misali yükselen ve zarif mimarisiyle diğerlerinden hemen ayırt edilebilen Grek tipi küçük bir lahdin üzerine vurdu. Kalbi tekledi o an. Mermerden yapılma bu dört kadın, üzerlerine vuran solgun ışığın etkisiyle canlanıp çıplak bedenleri kıvrılarak, kime ait oldukları belli fakat ölüm tarihleri eksik bunca mezar taşından meydana gelen tablonun ortasına yürüyecekti sanki.

Nefesini tutan Cardiff, birkaç saniye sonra kendi kalp atışlarını tekrar duymaya başladı.

Güzelliğini hiç şüphesiz sonsuza dek koruyacak olan bu tanrıçalardan biri, gecenin ayazıyla ürpermiş gibi hafifçe titreyerek ay ışığı altında yürümeye başlamıştı.

Bu manzara karşısında dehşete mi kapılmalı yoksa kendinden mi geçmeli, karar veremiyordu genç adam. Ne de olsa gecenin köründe, bir mezarlığın ortasındaydı. Peki ya kız? Bu serin havada çıplaktı, veya çıplak sayılırdı; diğer solgun heykellerin yanından uzaklaşırken, göğüslerini ve bel kısmını, havada sis misali süzülen, ipekten bir kuşak örtüyordu sadece.

Bir an öncesine kadar aralarında durduğu mermerler kadar sessiz, mezar taşları arasında yürüyerek Cardiff'e yaklaştı ve narin kulaklarını örten dalga dalga siyah saçları ve leylak rengi kocaman gözleriyle, adamın karşısına geçip durdu. Usulca elini kaldırıp selam vererek ona gülümsedi.

"Sen," diye zorlukla konuştu adam. "*Sen* burada ne arıyorsun?"

"Ya başka nerede olacaktım ki?" derken kızın sesi sakindi.

Adamın elini tutup onu mezarlığın dışına götürdü.

Başını çevirip arkalarında bıraktıkları mezarlığa bakan Cardiff, mezar taşlarının üzerindeki isimler ve kayıp ölüm tarihlerinin oluşturduğu bilmeceyi aklına getirdi tekrar.

'Hepsinin bir doğum tarihi var,' diye düşündü, 'fakat hiçbirinin ölüm tarihi belli değil. Birinin gelip de üzerlerindeki boşlukları doldurarak sonsuzluğa mahkum olmuş ruhlarını kurtarmasını bekliyorlar.'

"Evet," dediğini duydu birinin. Kızın dudakları kımıldamamıştı oysa.

'Mezar taşlarını incelememi ve sorular sormamı engellemek için ait olduğun yerden çıkıp

peşime takıldın sen.' diye düşündü. '*Peki ya şu yitik çocuklar, onlar evlerine asla dönmeyecekler mi?*'

Henüz sorusuna cevap alamadan, yanından geçtikleri tek bir ayçiçeğini bile kıpırdatmaksızın, ay ışığı altında buz tutmuş bir denizin üzerinde kayar gibi ilerleyerek verandayı geride bıraktılar ve bir kulenin tepesine çıkar gibi sessiz adımlarla üç kat merdiven tırmandıktan sonra, kapısı ardına dek açılmış bir odanın önüne geldiler; içerideki yatak, örtüsü insanı davet edercesine geriye doğru atılmış haliyle, bu sıcak yaz gecesinde bir buz kütlesi misali bembeyaz parlıyordu.

Evet, dedi kız nihayet.

Yolun geri kalanında uyurgezer gibi yürüdü Cardiff. Ancak ihmalkar bir çocuğun soyunurken yapacağı gibi odanın parke döşemesi üstüne saçılmış kendi giysileri ilişti gözüne. Kar kümesini andıran yatağın dibine gelince durup bilinçaltında yeniden kıza seslendi: *Son bir soru... Mezarlıktaki taşların altında kimse var mı? Adı yazılı insanlar orada gömülü mü gerçekten?*

Fakat artık çok geçti. Daha sorusunu tamamlayamadan yatağa yığılmış buldu kendini.

Işığı içine çekip yatağın beyazlığına gömülürken bir yandan sessizce haykırıyordu, ta ki bu fırtınanın içinde bir sıcaklık gelip onu sarana dek; birisi ona dokundu ve onu sarmaladı ama kendisini kucaklayanın kim olduğunu göremedi ve çok geçmeden rahatlayarak uykunun derinliklerinde boğulup gitti.

Uyanıp yeniden gözlerini açtığında, yüzmekten çok su üzerinde bir nesneye tutunup sürüklenmeye benzer bir hisse kapıldı. Her nasılsa, görünmeyen bir kişiyle beraber bir uçurumdan atlamış ve bir yıldırım onu korkuya ve neşeye boğmuştu; tüm ruhu ve bedeniyle yatağa çarpıp sonlanıncaya kadar sürdü bu düşüş.

Fırtına dinip sürüklenme hissi sona erdiğinde, avucunun içinde küçük bir el buldu ve gözlerini açmaksızın, *kızın* kendisiyle tek vücutmuş gibi nefes alıp vererek yanında yatmakta olduğunun bilincine vardı. Henüz şafak sökmemişti.

Sessizliği kız bozdu.

"Bana sormak istediğin bir şey mi vardı?"

"Yarın," diye fısıldadı adam. "Yarın soracağım."

"Tamam," dedi kız usulca. "Yarın."

Ve ilk kez olarak, kızın dudakları onunkilerle birleşti gibi geldi adama.

13

Tavan arasındaki dairenin penceresinden içeri vuran günün ilk ışıklarıyla uyandı. Sorular birikmişti dilinin ucunda.

Yanına dönüp bakınca, yatakta yalnız olduğunu gördü.

'Gitmiş.'

'Gerçekleri duymaktan mı korktu acaba?' diye geçirdi içinden.

'Hayır, öyle olamaz,' diye düşündü sonra. 'Buzdolabının kapısına bir not iliştirmiştir kesin.' Kızın böyle yapacağına emindi nedense. 'Gidip bakayım.'

Not gerçekten de bulmayı umduğu yerdeydi.

Bay Cardiff:

Kasabamıza pek çok turist geliyor. Onları karşılamalıyım. Sorularınızı kahvaltıda sorarsınız.

Nef.

Çok uzaklardan gelen bu ses, bir lokomotifin belli belirsiz düdüğü, büyük bir motorun zorlukla duyulan çalkantısı değil miydi?

Verandaya çıkıp dikkatle kulak verince, ufuk çizgisinin ötesinde bir yerlerden bir lokomotifin çığlığını bir kez daha duyar gibi oldu.

Başını kaldırıp evin en üst katına baktı. Acaba kız da aynı sese mi koşmuştu? Ya malikanenin diğer sakinleri... onlar da duymuş muydu sesi?

Bir koşu istasyona gitti ve düdüğünü tekrar çalması için trene meydan okurcasına, güneşin altında iyice kızışmış olan rayların ortasında durdu. Ancak bu defa sadece sessizlik vardı.

'Bir sonraki tren kimi getirecek acaba buraya?' diye merak etti.

'Hadi ben iyi niyetli bir yolcuyum, sıradaki nasıl olacak bakalım?"

Rayların üstünde bir süre daha bekledi fakat ufukta ne bir ses ne de bir hareket vardı, bunun üzerine geri dönüp Mısır Malikanesi'nin yolunu tuttu.

Malikaneye vardığında, pansiyonerlerin haber bekler gibi pencerelerden dışarı uğra-

mış olduğunu gördü. "Her şey yolunda," diye seslendi onlara. "Gelen giden yok."

Sakince bir ses karşılık verdi ona yukarıdan: "*Emin* misin?"

14

Ne kahvaltıda, ne öğle yemeğinde, ne de akşam yemeğinde göründü Nef.

Cardiff yatağına aç gitti.

15

O gece yarısı, rüzgar pencereden içeri hafifçe esiyor, fısıltı gibi bir ses eşliğinde havalanan perdeler ay ışığını gölgeliyordu.

Kasabanın diğer ucunda, ay ışığı altında gümüşi parıltılar çıkaran çimlerin üzerine devasa beyaz dişler misali dağılmış mezar taşları ile, mezarlık uzanmaktaydı.

Görünüşe göre altında ölüler gömülü olan dört düzine taş... Ama gerçekten öyle miydi acaba?

'Bunların hepsi yalan,' diye düşündü.

Sonra bir anda, binanın çeşitli odalarında uyumakta olan pansiyonerlerin horultuları arasında, merdivenleri yarılamış buldu kendini. Ay ışığının aydınlattığı mutfakta, buzdolabının altına yerleştirilmiş leğenin içine damlayan su sesinden başka şey duyulmuyordu. Ön cepheye bakan süslü pencerelerden içeri dolan limon ve leylak kokuları sarmıştı evi.

Beraberinde yol arkadaşı olarak sadece

kendi gölgesi, tozlu sokakta yürümeye başladı çok geçmeden.

Ve yol onu doğruca mezarlığa götürdü.

Mezarlığın ortasında, her nasılsa bir kürek geçti eline.

Kazdı, ta ki...

Küreğin çıkardığı sesten içi boş olduğu anlaşılan bir nesneye çarpana dek.

Toprağı hızla eşeleyip dışarı atarak tabutun kenar hatlarını ortaya çıkardı ve bir ucundan tutup çekmek üzere eğilmişti ki, bir ses geldi kulağına.

Bir ayak sesiydi bu.

'Evet!' dedi içinden mutlulukla, çılgınca bir fikre kapılarak.

'Kız geri geldi. Beni eve götürmek için peşim sıra buraya gelmiş. O...'

Duyduğu sesle çılgınca atmaya başlayan kalbi, şimdi tekrar yavaşlamıştı.

Kazdığı mezar çukurunun başında ağır ağır doğruldu Cardiff.

Mezarlığın girişindeki demir kapının ayağında, asla kazılmaması gereken bir yeri kazmış olan bu sersem arkadaşına ne söyleyeceğini düşünür gibi sessizce dikiliyordu Elias Culpepper.

Cardiff'in elinden kayıp yere düştü kürek.

"Bay Culpepper?"

"Ne duruyorsun, *devam etsene*!" şeklindeydi Culpepper'in karşılığı. "Tabutun kapağını kaldır!" Cardiff'in tereddüt ettiğini görünce tekrar bağırdı: "Haydi, kaldır hemen!"

Tekrar mezara doğru eğilen Cardiff tabutun kapağını tutup kendine doğru çekti. Kapak kilitli değildi, mıhlanmamıştı da. Kapağı kaldırıp bir kenara itti ve sonra doğrulup tabutun içine baktı.

Bu esnada Elias Culpepper da yanına gelmişti.

Beraberce aşağı baktılar.

Tabut boştu.

"Sanırım," dedi Elias Culpepper, "bir kadeh içkiye ihtiyacın var."

"En az iki kadeh," dedi Cardiff. "Anca yeter."

16

Gecenin ilerleyen saatlerinde yan yana oturmuş, iyi kalite bir çift puro tüttürüyor ve ne idüğü belirsiz bir şarapla doldurdukları kadehlerinden yudumlar alıyorlardı. Gözlerini sımsıkı yuman Cardiff sallanan koltukta arkasına yaslandı.

"Buraya geldin geleli pek çok şey keşfettin, değil mi?" diye sordu Culpepper, araştıran bir sesle.

"Hem de bir düzinesini. Claude ile beraber çıktığımız ekmek ve çörek dağıtma turu sırasında etrafta hiçbir tabela olmayışı dikkatimi çekti... Kasabada tek bir doktor tabelası yok. Cenaze levazımatçısı bürosu veya tabelası da görmedim."

"Bir köşede vardır elbet," dedi Culpepper.

"Bunlar telefon ajandasının sarı sayfalarında da mı bulunmaz peki? Doktor, cerrah, cenaze servisi... Hiçbiri yok."

"Gözünden kaçmıştır."

Küçük defterine almış olduğu notları inceledi Cardiff.

"Tanrım, bu hayalet kasabada hastaneniz bile yok!"

"Küçük bir tane var."

Cardiff defterе yazmış olduğu notlardan birini sözcüklerin üzerine basa basa yüksek sesle sordu: "Ayakta tedavi edilebilecek cinsten hastalara göre hazırlanmış, yüzölçümü bin metrekare bile etmeyen şu kliniği mi diyorsun? Siz burada *hep* ayaküstü mü tedavi olursunuz, adamakıllı bir sağlık tesisine işiniz düşmez rni *hiç*?"

"Gördüğün gibi," dedi Culpepper.

"Başınıza gelen en vahim şey parmak kesilmesi, arı sokması ve ayak burkulması mı yani?"

"Güzel özetledin doğrusu," dedi arkadaşı, "ama gerçekten öyle. Söyleyeceklerin bitti mi?"

"Bu durum," dedi Cardiff, bulundukları verandadan bakınca göz hizasının altında kalan kasabanın ışıklarını göstererek, "niçin tüm mezar taşlarının ölüm tarihinden yoksun ve tabutların boş olduğunu açıklıyor!"

"Sadece *bir* mezar kazdın."

"Dahasını kazmama gerek yok. *Sence*?"

Ona hak verdiğini gösterir şekilde sessizce başını iki yana salladı Culpepper.

"Kahretsin, Bay Culpepper!" Cardiff'in sesinde isyan okunuyordu. "Diyecek tek kelime bulamıyorum!"

"Doğruyu söylemek gerekirse," diye açıklamaya girişti Culpepper, "ben de öyle. İlk defa birisi senin şu an sormakta olduğun soruları dile getiriyor. Kasaba halkı olarak biz kendi günlük yaşantımıza öyle dalmışız ki, birinin gelip de eline tükürüğü çalıp küreğe sarılacağı ve kazmaya başlayacağı hiç aklımıza gelmedi!"

"Özür dilerim."

"Kasabamızın o çok duymak istediğin gerçek hikâyesini şimdi anlatacağım sana. Bunu hak ettin. Ben söyledikçe siz yazın, Bay Cardiff, defterinize notlar alın. Geçen yıllar süresince yolu buraya düşen yabancıların hepsi, geldikten kısa süre sonra can sıkıntısına kapılmış, kasabamızı terk etmeleri ise daha da kısa sürmüştür. Kasabamız diğer yerleşim yerlerine *benzesin* diye uğraşmadık değil hani. Cenaze arabaları, gerçek çiçekler, kilise orgu ve tüm diğer süsleriyle... ve tabii bir de içinin boşluğu görünmesin diye kapaklarını hiç açık bırakmadığımız göstermelik tabutlarla, sahte

cenaze törenleri düzenledik. Öyle ki, bizim kasabamızda da ara sıra ölenler olduğunu sana göstermek amacıyla, yarın için bir diğer sahte cenaze tertip etmiştik."

"Ara sıra ha?!" diye bağırdı Cardiff.

"Aslına bakarsan, son gerçek cenazenin üzerinden çok zaman geçti. Birisi araba altında kalıp ezilmeyeli veya merdivenden düşmeyeli bayağı oluyor."

"Hastalığa yakalanan, boğmaca veya zatürre olan da mı yok?"

"Buranın halkı öyle aksırıp tıksırma yüzünden ölmez. Bizimki zamana yayılan... yavaş bir ölümdür."

"*Ne kadar* yavaş?"

"Yani, ortalama bir rakam alacak olursak..."

"*Ne kadar* yavaş?"

"Yüz, iki yüz yıl kadar."

"*Hangisi*?"

"Hesaplarımız iki yüzü gösteriyor. Ama kesin sonuca varmak için henüz çok erken. Ancak 1864-65'lerden, Lincoln zamanından bu yana var bizim kasaba ve ahalisi."

"*Hepiniz* mi?"

"Evet, hepimiz."

"Buna Nef de dahil mi?"

"Bu saatten sonra sana niye yalan söyleyeyim?"

"Ama o benden bile genç!"

"Senin ninen yaşındadır olsa olsa."

"Yüce Tanrım!"

"Tam üstüne bastın, Tanrı'nın işi bu. Ama geç yaşlanmamızda asıl etken, bu yörenin havası olsa gerek. Ve tabii bir de şarabı."

Cardiff'in gözleri, boşalmak üzere olan kadehine takılı kaldı.

"İki yüz yıl yaşamanızı şaraba mı borçlusunuz yani?"

"Sabah akşam içmekten kalp sektesine uğramadığınız sürece, evet. Lütfen şarabınızı bitirin Bay Cardiff, kadehte kalmasın."

17

Cardiff'in elindeki not defterine göz atmak ister gibi öne doğru eğildi Elias Culpepper.

"Herhangi bir şüphen, takıldığın bir nokta veya aksi yönde bir görüşün var mı hâlâ?"

Düşünceli bir ifadeyle notlarını gözden geçiriyordu Cardiff. "Summerton'da gelişmiş bir iş kolu olduğunu söylemek zor."

"Bir şeyler var ama ufak çaplı işletmeler."

"Seyahat acentesi yok, kuma gömülmüş köhne bir tren istasyonu var sadece. Kasabanın içinden geçen anayolun her yanı çukur içinde. Görünüşe göre kasabadan kimse ayrılmıyor, gelen de tek tük. Nasıl oluyor da siz burada yaşayabiliyorsunuz kuzum?"

"Düşün bakalım," diyerek piposundan bir nefes çekti Culpepper.

"Ben de ona uğraşıyorum zaten, lanet olsun!"

"Çayırda açmış leylaklar misali, hiç çalışmaksızın tembelce zaman öldürüyoruz. Tıpkı

senin gibi. Senin de kılını kıpırdatmanı gerektirecek bir şey yok burada, öyle değil mi? Bu gece yaptığın gibi, ara sıra gezintiye çıkmak dışında tabii. Ama oturduğun yerde şuna buna kafa patlatmak dışında yapacak bir şeyin yok genelde. Haksız mıyım?"

"Tanrım!" diye bağırdı Cardiff not defterini kapatarak. "Dünya işlerinden elini eteğini çekip buraya sığınmış bir dolu münzevi! Evet... Sizin asıl mesleğiniz yazarlık!"

"Sanırım yakayı ele verdik."

"Bir sürü yazar!"

"Hem de bu kasabada gördüğün her odada, her tavan arasında, kilerde veya bodrum katında, şehrin çıkışına dek sağlı sollu her evde."

"Bütün kasaba ahalisi, herkes mi yazar yani?"

"Okuma yazma bilmeyen birkaç tembel teneke dışında herkes."

"Duyulmuş şey değil doğrusu!"

"Sen duydun ya işte."

"Salzburg kentinde herkes ya müzisyen, ya besteci ya da orkestra şefidir. Cenova ağzına kadar bankerle, saatçiyle veya sakatlanıp da iyileşmeyi bekleyen kayakçılarla doludur. Nantucket ise en azından bir zamanlar, gemi-

ler, denizciler ve balina avında hayatını yitirenlerin geride bıraktığı dullarla anılan bir liman şehriydi. Ama sizin kasaba!.."

Cardiff ayağa fırlayıp gece karanlığı içinde uyumakta olan kasabaya doğru baktı.

"Daktilo sesi duymayı umma," diye tavsiyede bulundu Culpepper. "Burada gürültü çıkarmayan yöntemlerle yazılır."

'Dolma kalemler, kurşunkalemler, not defterleri, deste deste kağıt,' diye aklından bir bir geçirdi Cardiff. 'Kurşunun veya mürekkebin kağıt üzerine yazarken çıkardığı ses. Sessiz yaz günleri, yazacakları şeyi sessizce tasarlayan yazarlar.'

"Yazarların kalkıp gidecek bir yeri yoktur," diye mırıldandı Cardiff, bakışlarıyla sokağın karşısındaki evleri tarayarak. "Onların teninin ne renk olduğunu, cinsiyetlerini, boylarının uzun mu kısa mı olduğunu okuyucuları bilmez. Devler sahneye çıkmadan önce ön gösteri niyetine sahne alan cücelerdir onlar... Yazarlar. Hepsinin canı cehenneme!"

"Kullandığın kelimelere dikkat et!"

Başını çevirip arkadaşını süzdü Cardiff. "Tanınmış yazarlar mı bari buradakiler?"

"Çoğunluğu öyle."

"İsimlerini duymuş olma ihtimalim var mı?"

"Söylesem belki bazılarının ismini çıkarırsın, ama söylemeyeceğim."

"Desene burası bir yetenek yuvası," dedi Cardiff derin bir iç geçirerek. "Anlamadığım şey, hepsinin buraya nasıl toplandığı."

"Genleri ve kromozomları onları buraya çekti. Yazarlardan oluşan küçük kolonilerden bahsedildiğini duydun mu hiç? Bizimki de öyle bir koloni işte, yalnız biraz büyükçe. Burada herkesin ruhu uyum içinde. Pek çok yönden benzeşen insanlar bir araya gelmiş. Kimse bir diğerinin yazdığı şeyi alaya almıyor. Alkolik ve cehennem kaçkını tipler barındırmıyoruz aramızda, büyük şehirlerdeki gibi çılgın partiler de verilmez burada."

"F. Scott Fitzgerald gelse aranıza almaz mısınız?"

"Onun yerinde olsam denemezdim."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Ancak kalemini ve kağıdını kaybedersen sıkıcı olur bu kasaba."

"Sen de onlardan biri misin?"

"Ben de bir çeşit yazar sayılırım."

"Yoksa... şair misin?!"

"Bağırmayın böyle. Bir duyan olur."

"Demek şairsin," diye fısıldadı Cardiff.

"Genellikle *haiku* yazıyorum. Gözlüğümü takmaya ve kalemi elime almaya üşenmediğim gece yarıları yazıyorum. Çok vurgulu şiirler benimkiler... Yarı-*haiku* demek daha doğru."

"Bir örnek verebilir misin?"

Ezberden okumaya başladı Culpepper:

Ah, gerçekten sevdalandığım kedicik,
Ve sen, delicesine tutulduğum sinekkuşu.
Kedinin ağzında işin ne?

Oturduğu yerde hoplayıp beğeni dolu bir çığlık koyuverdi Cardiff: "Vay be, ben böylesini asla yazamazdım!"

"Bir şiiri yazmayı deneme; *yaz* gitsin."

"Devam et... Bir kıta daha oku!"

Kar gibi bir yastığa dokundum sıcacık yanağımla.
Dağılıp gitti sanki rüzgarla;
Ve işte yoksun sen.

Aniden durgunlaşan Culpepper, sıkıntısını belli etmemek için piposuna sessizce taze tütün doldurmaya başlamıştı.

"Bunu pek sık okumam. Beni hüzünlendiriyor."

Sessizliği bozmak istedi Cardiff: "Siz burada yaşayan yazarlar, dış dünyayla nasıl iletişim kuruyor, nasıl haber alıyorsunuz?"

Malikanenin önünden geçen sessiz yolun ötesinde, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi akıp giden bomboş tren raylarına baktı Culpepper.

"Bir kamyonet dolusu el yazısı metni, ayda bir Gila Springs'e götürüyorum; böylelikle, bulunmadığımız bir yerden dış dünyaya posta iletmiş oluyoruz ve sonrasında başımıza yağacak olan ödeme çeklerini ve kimi zaman da ret cevaplarını içeren mektupları beklemeye koyuluyoruz. Sapla saman, bizim kasabanın sadece bir memuru ve bir de müdürü olan bankasına yatırılıyor. Günün birinde buradan ayrılmamız gerekir diye, parayı hiç dokunmaksızın bankada saklıyoruz."

Cardiff bütün vücudundan soğuk terler boşandığını hissetti.

"Söylemek istediğiniz bir şey mi var, Bay Cardiff?"

"Yakında söyleyeceğim."

"Sizi zorlamayacağım." Piposunu tekrar yakan Culpepper ezbere okumaya devam etti:

Bir ana ölü oğlunu anımsar.
Bugün ne kadar yol katetti acaba,
Benim yusufçuk avlayan yaman oğlum?

"Bu kıta benim ürünüm değil. Keşke öyle olsaydı. Bir Japon eseri bu. Türünün ilk örneklerinden."

Cardiff verandada bir o yana bir bu yana bir süre yürüdükten sonra aniden döndü: "Şimdi her şey yerli yerine oturmaya başladı aklımda. Yazmak böyle bir kasaba için tek kurtuluş yolu, en azından şu ana dek. Posta ile mal siparişi alan bir dükkan gibi."

"Yazmak başlı başına bir posta siparişidir *zaten*. Bir şey lazım olduğunda çek yazıp postayla yollarsın ve bir de bakmışsın ki Wisconsin eyaletinin Racine kentinden Johnson Smith adlı firma ihtiyaç duyduğun şeyi adresine ulaştırmış bile. Aklına ne gelirse: Topaç gibi dönen bir jiroskop, maskeli baloda giyilecek türden bir maske, çocukken çizgi romanlarını okuduğumuz şu *Yetim Annie* karakterinin oyuncak bebekleri, *Notre Dame'ın Kamburu* filminden sahneler, sihirbazların kaybedip tekrar bulduğu oyun kağıtları, tıp derslerinde kullanılanlara benzer iskeletler?"

"Şu bildik *masum* şeyler," derken gülümsüyordu Cardiff.

"Evet, şu çocuksu, masum şeyler."

Bu defa beraberce, hafif birer kahkaha attılar.

Derin bir iç geçirdi Cardiff. "Uzun lafın kısası, sizinkisi yazarlardan kurulu bir topluluk."

"Yoksa kasabamızda kalmayı mı planlıyordun?"

"Aksine, buradan *ayrılmayı* planlıyorum."

Cardiff bir an durup sanki ağzından bir laf kaçırmış gibi elini dudaklarına götürdü.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Elias Culpepper az daha sandalyesinden ayağa fırlayacaktı.

Cardiff cevap vermeye fırsat bulamadan, önlerindeki çayırda beliren solgun bir siluet verandanın basamaklarını tırmanmaya başladı.

Kızın adını seslendi Cardiff.

Elias Culpepper'in kızı binanın giriş kapısına varınca durup onlara döndü: "Hazır olduğunda, yukarı gel."

'Hazır olduğumda mı?!' diye içinden telaşla tekrarladı Cardiff, kızın sözünü anlamlandırmaya çalışarak. 'Neye hazır olduğumda?'

Perdeli kapı kızın ardı sıra kapandı.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi Elias Culpepper, bir yandan ona son bir kadeh doldurarak.

Tek söz etmeden, uzatılan kadehi aldı Cardiff.

18

Tavan arasındaki büyük yatak, sıcak yaz gecesinde, karla dolu bir havuz gibi serindi yine Kız gözünü tavana dikmiş, hareket etmeksizin yatağın bir yanında uzanıyordu. Yatağın diğer ucunda hiç ses etmeden oturan adam birden yana doğru devrilip başını yastığa koyarak beklemeye başladı.

"Bana öyle geliyor ki buraya adım attığın günden beri kasaba mezarlığında biraz fazla zaman geçirdin," dedi Nef sonunda. "Orada ne aradığını sorabilir miyim?"

Gözlerini bir süre tavanda gezdiren Cardiff, geciktirmeden cevabı yapıştırdı.

"Bana öyle geliyor ki sen de o hemen hiçbir trenin uğramadığı istasyonda fazlaca zaman geçiriyorsun. Neden?"

Kız ona doğru dönmeden cevap verdi: "Sanırım her ikimiz de ne olduğunu veya neden aradığımızı söylemediğimiz veya söylemekten kaçındığımız bir şeyler arıyoruz."

"Sanırın öyle."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. En sonunda kız yüzünü Cardiff'ten yana çevirdi.

"İlk önce hangimiz itiraf edecek?"

"Önden buyur."

Sessizce güldü kız.

"Benim sakladığım sır seninkinden çok daha büyük ve inanılmaz."

Adam bir yandan kızın gülüşüne katılırken bir yandan reddeder gibi başını sallıyordu. "Hiç de değil, benimki daha feci bir sır."

Kız yattığı yerde irkilerek bir anda toparlandı, adam onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Beni korkutuyorsun."

"Böyle bir niyetim yoktu. Ama işin aslı bu. Sakladığım sırrı sana anlatırsam kaçıp gideceğinden ve seni bir daha asla göremeyeceğimden korkuyorum."

"Asla mı?" diye mırıldandı Nef.

"Evet, asla."

"O halde," dedi kız, "beni korkuya sürüklemeyecek kadarını anlatmaya çalış."

Tam o sırada, etraflarını sarmış olan gecenin karanlığı içinde, giderek yaklaştığı anlaşılan bir lokomotifin tek ve uzun düdüğü duyuldu.

"Sen de duydun mu? Seni buradan götürmeye gelen tren mi bu acaba?"

İkinci bir ıslık sesi, ufkun ötesinden onlara ulaştı.

"Hayır," dedi adam, "belki de bu, Tanrı göstermesin, korkunç haberler getiren trendir."

Kız ayaklarını aşağı uzatıp gözleri yumuk halde yatağın kenarına oturdu. "Gidip bakmalıyım."

"Hayır," diye atıldı Cardiff. "Gitme. Bırak ben kontrol edeyim."

"Ama önce..." diye mırıldandı kız.

Elini uzatıp adamı yatağın kendi oturmakta olduğu kısmına doğru nazikçe çekti.

19

Sabaha karşı, yatakta bir kez daha yalnız olduğunun farkına vardı.

Tan ağarırken telaşla uyandı, düşünceler birbiri sıra aklından geçiyordu: 'Treni kaçırdım. Beni almadan gelip geçti. Ama, bu ses...'

Güneş çölün kumları üzerinde yavaş yavaş yükselirken, matem tutan bir cenaze treninin iniltisini andıran bir lokomotif ıslığının göğe yükseldiği duyuldu.

Bir süre önce kendi yaptığına benzer şekilde, hareket halindeki bir trenden aşağı savrulan bir valizin sesi değil miydi bu işittiği?

Peki ya hemen ardından duyduğu ses, örsün üzerine inen yüzelli kiloluk bir çekicin gücüyle trenden atlayıp istasyon peronuna konan birinin çıkardığı gürültü değil miydi?

İşte o zaman anladı Cardiff. Enseden kesilmiş gibi önüne düştü başı. "Yüce Tanrım, intikamın böyle mi olacaktı?!"

20

Bir yanda Cardiff, diğer yanda uzun boylu adam, bomboş istasyon peronunun iki ucunda durup birbirlerini süzdüler.

"James Edward McCoy?" diye sordu Cardiff.

"Cardiff," dedi karşısındaki adam, "sen misin?"

İkisinin de yüzünde sahte birer tebessüm oluştu.

"Burada ne işin var?" dedi Cardiff.

"Peşinden geleceğimi tahmin etmeliydin," dedi James Edward McCoy. "Sen şehirden ayrılınca, birisinin öldüğünü ve senin de defin işlemlerini halletmek üzere yola çıktığını sezdim. Bunun üzerine ben de valizimi topladım."

"Niye böyle yapasın ki?"

"Dürüstlüğünü korumanı sağlamak için tabii. Farklı yollar seçtiğimizi çok önceleri anlamıştım. Sen hep hatalıydın, bense hep doğrudan yanaydım. Yalancılardan nefret ederim."

"*Yalancılardan* değil, *iyimserlerden* demek istedin herhalde."

"Senden nefret ettiğime *şaşmamalı*. Dünya bir lağım çukuru, sen de kıyıya ulaşmak için boşuna çabalayarak onun içinde çırpınıp duruyorsun. Hey Tanrım, *nerede* bu kıyı? Onu hiçbir zaman bulamayacaksın çünkü kıyı falan yok! Kanalizasyon sularında boğulan fareleriz biz, ama sen hayali fenerlerin ışığına doğru kulaç atıyorsun. Mark Twain'in kitaplarındaki nehir vapurlarını sen *Titanic* gibi algılıyorsun. Svengali, Raskolnikov ve Hitler senin için *Üç Ahbap Çavuşlar*'dan farksız! Sana acıyorum. O yüzden, dürüstlükten ödün verme diye peşinden geldim."

"Sen ne zamandan beri dürüstlüğe inanır oldun?"

"Dürüstlük, değer ve sağduyu. Oyun salonlarındaki jetonlu kumar makineleriyle hiç oynamamak, dilencilerin avucuna bir kuruş dahi bırakmamak, ev sahibini merdivenlerden aşağı yuvarlamamak. Daha güzel bir gelecek mi diyorlar? Boş versene, gelecek, *içinde bulunduğumuz andır*, ve o çürümüş bile. Evet, bu unutulup gitmiş taşra kasabasında ne aradığını söyleyecek misin şimdi?"

McCoy, terk edilmiş görünümlü istasyonu keskin bakışlarla boydan boya süzdü.

"Bir sonraki trene binip buradan ayrılsan iyi olur," dedi Cardiff.

"Elindeki öyküyü çalmak için yirmidört saatim var." Kent merkezine doğru uzanan yol boyunca dizilmiş boynu bükük ayçiçeklerine gözlerini kısıp baktı McCoy. "Önden buyur. Ben seni izler, böylelikle daha güvenli adım atabilirim."

McCoy valizini kulpundan tutup kaldırarak yürümeye başlarken, anlık bir duraksamadan sonra Cardiff peşinden koşup ona yetişti.

"Bizim yayın yönetmeni manşetlerde patlama yapacak iyi bir haberle dönmemi bekliyor... Karşılığı bin dolar, eğer haber çok iyiyse, üçbin." Beraberce yürürlerken McCoy'un bakışları çevredeki evlerin verandasında sabah esintisi altında hiç kıpırdamadan duran boş salıncaklara ve ışık yansıtmayan pencerelere takılıyordu. "Biliyor musun, burada bulunmak insana tuhaf bir his veriyor."

Ağır adımlarla ona eşlik etmekte olan Cardiff'in aklından ise başka şeyler geçiyordu: 'Nefes alma. Öylece uzan.'

Kasaba onun bu komutlarını duydu.

Etrafta yaprak kıpırdamıyor, ağaçlardan tek bir meyve dahi düşmüyordu. Başıboş köpeklerin gölgeleri çalıların dibine vuruyordu ama köpeklerin kendisi görünürde yoktu. Sinirlenip de tekrar sakinleşen bir kedinin sırt tüyleri gibi yatışmıştı çimler. Ortalığa derin bir sessizlik hakimdi.

Kendi gelişine bağladığı bu sessizlikten dolayı memnuniyete kapılan McCoy iki sokağın kesiştiği ağaçlık bir noktaya varınca durdu. Çevrelerini saran bu yemyeşil manzaradan aldığı ilhamla dalıp giderken "Şimdi anladım," dedi kısaca. Valizini yere bırakıp gömleğinin cebinden bir kurşunkalem çıkardı ve kalemin ucunu yalayıp, yazdıklarını bir yandan yüksek sesle heceleyerek, ufak bir not defterine bir şeyler karalamaya başladı. "Çoktan kapanıp gitmiş bir dönemden artakalan bir kasaba. Stillborn, Nebraska. Remembrance, Ohio. 1880 yılında batıya doğru son hızla yayılmaya başlayıp 1890'a gelindiğinde hızı kesilen, 1900 senesinde ise yolun sonuna gelen mantar kasabalardan biri. O zamandan beri de unutulmuş."

Cardiff çenesini öyle kasmıştı ki gören tetanos geçiriyor zannederdi.

Yüzünde değer biçen bir ifadeyle ona doğru döndü McCoy. "Bu işin ucunda büyük para var, değil mi? Yüzünden okunuyor böyle olduğu. Sen buraya Sezar'ı gömmeye gelmişsin, bense onun kemiklerini uyandırmaya. Sen hislerinin etkisiyle buraya geldin, bense önsezilerimin beni dürtmesiyle. Burada bulduğun şeyi beğendin ve ben gelmeseydim büyük ihtimalle evine dönüp bundan hiç kimseye söz etmeyecektin. Böylesi benim hiç hoşuma gitmez." Kalemi kulağının arkasına sıkıştırıp not defterini pantolonunun cebine tıktıktan sonra elini uzatıp valizini tekrar kaldırdı. Kendi sesinin yankıları tarafından sürüklenircesine Summerton sokakları boyunca geniş adımlarla yürürken, bir yandan da gözlemlerini dile getirmeyi sürdürüyordu: "Şu berbat mimariye bak; cafcaflı oymalarla kaplanmış barok çatılara ve gölgeliklere. Tek bir yerleşim yerinde bu kadar çok sayıda ucu kıvrık buz saçağı görmüş müydün hiç? Tanrım, sonsuza dek bu kasabaya mahkum yaşamak ne feci olurdu, burada her yaz *iki* hafta geçirmek bile çekilmez. Vay canına, *bu* da nedir şimdi?" Ansızın durup başını kaldırdı.

Önünde durduğu binanın verandasının

üzerine büyük harflerle şunlar işlenmişti: MISIR MALİKANESİ.

McCoy kaskatı kesilmiş vaziyette yanında dikilmekte olan Cardiff'e döndü: "İçimden bir ses senin de *buraya* yerleşmiş olduğunu söylüyor. Aslı var mı, şimdi göreceğiz."

Cardiff verecek cevap ararken McCoy verandanın basamaklarını tırmanıp perde kapıdan içeri girmişti bile.

Çarpmasına fırsat vermeden kapının kanadını yakalayan Cardiff onu izledi.

Sessizlik. Cenaze töreni sona ermiş, merhum toprağa verilmiş.

Onlar eve girerken verandadan toz bile kalkmamıştı, sanki orada hiç toz *birikmemiş* gibi. Kilise camlarını andıran rengarenk lambalar kararmış, çiçek vazoları boşalmıştı. McCoy'un mutfakta bir şeylerle uğraştığını duyunca, ne yaptığına bakmak için oraya yöneldi.

McCoy kapısı ardına dek açılmış buzdolabının tam önünde duruyordu. İçeride ne buz vardı ne de krema, süt veya tereyağı; saatler gece yarısını gösterdikten sonra susamış bir köpeğin gelip içine birikmiş suyu içtiği leğen de kaybolmuştu buzdolabının altından. Ben-

zer şekilde, oldum olası kilerde bulunan muzlar ve Seylan ile Hindistan'dan gelme baharatlar da buhar olup uçmuştu sanki. Sessiz bir rüzgar içeride bir tur atmış ve tüm o paha biçilmez baharatları beraberinde götürüp evi terk etmişti adeta.

Bir yandan not defterine bir şeyler çiziktiren McCoy kendi kendine mırıldandı: "Bu yeterli bir kanıt."

"Kanıt mı, neyin kanıtı?"

"Herkes saklanmış. Her şey gizli bölmelere zula edilmiş. Ben buradan ayrıldığım an hayat normale dönecek; çimler yeniden biçilmeye. buzdolabı su damlatmaya başlayacak! Anlamadığım şey, benim bu kasabaya *geleceğimi* nasıl haber aldıkları. Bu ücra yerde bir Western Union ofisi bulunacağına pek ihtimal vermiyorum, ya sen?" Koridorun girişinde gözüne ilişen bir telefonun başına gidip ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü. "Çevir sesi gelmiyor." Ardından bakışlarını perde kapıya çevirdi. "Görünürde postacı da yok. Burası terk edilmiş kocaman bir telefon kulübesinden farksız."

McCoy sallana sallana yürüyerek verandaya çıktı ve her an kırılıp düşecekmiş gibi gıcır-

tılar çıkaran korkuluğa sırtını yasladı. Yüzünde bir şeyler okumak istercesine gözlerini Cardiff'e dikti.

"İyi niyetli fakat bir türlü istediğini başaramayan bir sosyal reformcuya benziyorsun," diye başladı sonra. "Böylesi bir çabayı hak etmeyen insanları korumak için kendini oradan oraya atıyorsun. Cardiff Kurtuluş Ordusu diye anılabilecek bu yardım hareketini hak edecek ne varmış bu kasabada? Bu işin içinde başka bir iş var. Hikâyenin kötü adamı ne zaman ortaya çıkacak acaba?"

Cardiff nefesini tutmuştu.

McCoy not defterini tekrar eline alıp kaşlarını çatarak sayfalara göz gezdirdi.

"Sanırım kötü adamın kimliğini tespit ettim," dedi mırıltıyla. "Kasabanın bu halinin sorumlusu..."

Devam etmeden önce, Cardiff'i sabırsızlığa sürüklemek ister gibi bir süre durakladı.

"...Karayolları Bölge Müdürlüğü olmasın sakın?"

Tuttuğu nefesi gürültüyle bıraktı Cardiff.

"Tombala," dedi McCoy fısıltıyla. "Gazete manşetlerini şimdiden görebiliyorum: YILDIZ MUHABİRİMİZ ŞİRİN BİR KASABAYI YOK

OLMAKTAN KURTARIYOR. Alt başlık bunu izliyor: Karayolları Bölge Müdürlüğü Yağma ve Yıkımda Israr Ediyor. Gelecek hafta: SUMMERTON KASABASI DEVLETE KARŞI AÇMIŞ OLDUĞU DAVAYI KAYBETTİ. Yıldız Muhabir Kendisini İçkiye Vurdu."

Defterini kapadı.

"Bir saat içinde oldukça mesafe katettim, değil mi?" diye sordu.

"Oldukça," dedi Cardiff.

21

"Bu müthiş bir haber olacak," dedi James Edward McCoy hevesle. "Gözümde canlandırabiliyorum: Arizona eyaletine bağlı Summerton kasabasının nasıl göçüp gittiğine dair yazının altında benim imzam. Bunun yanında Johnstown selinin esamisi okunmayacak, Büyük San Francisco depremi bile sönük kalacak. Hükümetin masum insanların hayatını nasıl mahvettiğini ve evlerinin ön bahçesini nasıl perişan ettiğini gözler önüne sereceğim. Önce *New York Times* yer verecek haberime, sonra da Londra, Paris, Moskova ve hattâ Kanada gazeteleri. Haber bağımlıları başkalarının kederi hakkında yazılar okumaya bayılır... Hele söz konusu olan, hükümetin açgözlülüğü sonucu ümüğü sıkılmış bütün bir kasaba ahalisiyse. Bunu tüm dünyaya duyuracağım."

"Bu olayda gözüne çarpan tek yan bu mu?" diye sordu Cardiff.

"Görülecek daha önemli ne olabilir ki?"

"Çevrene bir bak," dedi Cardiff. "Bu kasabada insan yok. İnsan yoksa yapacak haber de bulunamaz. Hiç kimse, içinde insan yaşamayan bir kasabanın yok oluşunu umursamaz. Senin 'haber' olsa olsa bir gün yayınlanır. Kitap haline getirilmez, televizyonda izleme rekorları kıracak bir diziye veya filme dönüştürülmez. Elinde bomboş bir kasaba... ve tabii bir de aynı ölçüde boş bir banka hesabıyla kalakalırsın."

McCoy'un kaşları çatılmıştı yine.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Hangi cehenneme gitmiş bu millet?"

"Hiçbir zaman burada değillerdi ki."

"Ne yani, burada kimse yaşamıyorsa evleri kim badanalıyor, çimleri kim biçiyor? Kısa süre öncesine dek burada olmuş *olmaları* gerekir. Bunu gayet iyi biliyorsun ama gerçeği benden saklıyorsun. Burada ne dümenler döndüğünü biliyorsun."

"Şu dakikaya dek ben de bilmiyordum."

"Artık öğrendiğin halde bana söylemiyor musun? Bu küçücük, acınası hayalet kasabayı korumak için haber başlıklarını kendine saklıyorsun demek?"

Başıyla onayladı Cardiff.

"Seni koca ahmak. Devam et öyleyse, doğruluktan şaşma ve hep fakir kal. Sen bana yardım etsen de etmesen de bu hikâyenin sırrını açığa çıkaracağım ben. Sakın yoluma çıkmaya kalkma!"

McCoy yaslandığı yerden fırlayıp verandanın basamaklarını bir iki adımda inerek kendini sokağa attı. Hızla komşu eve doğru ilerleyerek ön kapıyı aralayıp içeri baktı ve sonra eşikten içeri adımını attı. Göz açıp kapayana dek geri dışarı çıktı, kapıyı ardı sıra çarparak kapattı ve bir sonraki eve koşup perde kapıyı hızla açarak içeri dalıp çıktı; tüm bunları yaparken yüzünde karanlık bir ifade vardı. İzleyen dakikalarda, yarım düzine boş eve daha girip çıktı.

En sonunda, Mısır Malikanesi'nin önündeki çimenliğe döndü McCoy. Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak, verandanın önünde nefes nefese durdu. Sesi giderek duyulmaz hale gelirken, aniden beliren bir kuş James Edward McCoy'un üzerine bir talih işareti kondurdu.

Cardiff'in bakışları, üzerinde yer yer göze çarpan çalılarla alabildiğine uzanıp giden çöle dalmıştı. Bir yandan kendi aralarında itişip

kakışarak kasabaya üşüşen onlarca muhabiri taşıyan trenlerin ıslıklarını öttürerek istasyona varışını görür gibi oldu. Gazetelerden oluşan bir hortumun kasabayı içine çekip sonsuza dek ortadan kaldırışını zihninde canlandırdı.

"Pekala, sen haklıymışsın." McCoy karşısına geçmiş, soran gözlerle dosdoğru kendisine bakıyordu şimdi. "Nerede bu insanlar?"

"İşin orası benim de halen çözemediğim bir gizem," diye cevap verdi Cardiff.

"İlk makalemi şimdi hazırlayıp baskıya yolluyorum!"

"Bunu nasıl yapacağını umuyorsun acaba? Burada ne telgraf çalışıyor ne de telefon hattı."

"Tanrı aşkına! Bu insanlar nasıl *yaşayabiliyor* burada?"

"Temiz hava âşığı orkide çiçekleri gibi hepsi; soluk alıp vermek onlara yetiyor. Ama bekle. Henüz her şeyi incelemiş değilsin. Sen yarım yamalak bilgilerle buradan ayrılmadan önce, göstermek istediğim bir yer daha var."

22

McCoy'u hareketsiz taşlar ve bir türlü uçamayan melek heykelleriyle bezeli geniş alana götürdü Cardiff. Mezar taşlarına merakla baktı McCoy.

"İşe bak! Pek çok isim var, fakat hiçbirinin ölüm tarihi belli değil. Bu ne anlama geliyor?"

"Ölmemişler," dedi Cardiff telaşsız bir sesle.

"Tanrım, şunlara daha yakından bakayım hele."

Altı adım bir yana, dört adım öbür yana yürüyüp mezarlıkta bir süre dolanan McCoy nihayet diğerlerinden de ilginç bir noktaya ulaştı...

İçinde kapağı aralanmış bir tabut ve yanı başında gelişigüzel bırakılmış bir kürek bulunan, yeni kazılmış bir mezar.

"Bu da nedir? Bugün cenaze mi vardı?"

"Orayı ben kazdım," dedi Cardiff. "Bir şey arıyordum da."

"Bir şey mi?" Bir tekmede mezarın içine bir miktar toprak yuvarladı McCoy. "Bana söylediğinden fazlasını biliyorsun. Neden bu kasabayı koruma konusunda bu denli ısrar ediyorsun?"

"Emin olduğum tek şey, burada kalmam gerektiği."

"Eğer burada kalmaya devam edersen, bu insanlara gerçeği bütünüyle anlatamazsın... Yani buldozerlerin, beton taşıyan mikserlerin, uygarlık kisvesi altındaki cenaze levazımatçılarının buraya gelmekte olduğunu. *Ayrılacak* olsan bile, gitmeden *önce* bunları anlatıp kasaba halkını uyarır mıydın?"

Olumsuz yönde başını salladı Cardiff.

"Çünkü eğer öyle olursa," diye devam etti McCoy, "bu durum *beni* kasabalıların sahip olduğu erdemlerin yegane koruyucusu kılar, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyle olmaz." Cardiff açık mezarın başında yer değiştirince toprak parçaları boş tabutun üzerine gürültüyle yığıldı.

McCoy içindeki boş tabutla yeni kazılmış bu mezara öfkeyle bakarak birkaç adım geriledi. "Bekle biraz." Yüzüne garip bir ifade yerleşmişti. "Sen beni dışarı telefon edemeyeyim,

hattâ kasabadan ayrılmaya yeltenmeyeyim diye buraya getirdin! Sen..."

Sözlerini yarıda kesen McCoy oradan uzaklaşmak için hızla arkasını dönünce dengesini yitirip düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Cardiff, ama geç kalmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde boş mezarın içine sırtüstü kapaklanan McCoy'un gördüğü son şey, o daha kazara mı yoksa kendisini öldürme kastıyla mı olduğunu anlayamadan mezardan aşağı, tam kafasına inen kürek oldu. Kürek tam alnına isabet ederken, düşüşün sarsıntısıyla geri kapanan tabut kapağı, onun cansız gözlerindeki sersemlemiş ifadeyi sonsuza dek örtmüş oldu.

Kapağın çarpışıyla sarsılan toprak yığınları mezarın içine kaymış ve tabutun üzerini kaplamıştı.

Sanki kilometrelerce yükseklikten aşağı bakıyormuş gibi, dehşet ve şaşkınlık içinde donakaldı Cardiff.

McCoy'un ayağı mı kaymıştı, yoksa mezar boşluğuna doğru *itilmiş* miydi?

Ayağıyla bir miktar toprak parçası daha eşeleyerek mezardan aşağı itti. Tabut kapağı-

nın altından birisinin çığlığı mı geliyordu kulağına gerçekten? Cardiff elinde olmadan daha da çok toprak iteledi sessiz mezara doğru. Tabutun üzerinin yeteri kadar örtüldüğüne kanaat getirip inleyerek gerilediği sırada mezar taşına kazınmış başka bir isme takıldı gözleri: 'Bunu değiştirmek gerek.'

Sonra arkasını döndü ve delicesine koşup tökezleyerek mezarlığı terk etti.

23

'Bir cinayet işledim,' diye içinden tekrarladı Cardiff.

'Hayır, hayır. McCoy kendi kendisini gömdü. Ayağı kayıp düştü ve kapak da üzerine kapandı.'

Lazarus misali McCoy'un da ayağa kalkıp görünmesini bekler gibi, gözlerini arkada bıraktığı mezarlıktan bir türlü ayıramayan Cardiff, sokağın ortasında geri geri yürüyecekti neredeyse.

Mısır Malikanesi'ne geldiğinde adımları birbirine dolanıyordu, kendini evden içeri atınca derin bir nefes alıp doğruca mutfağa gitti.

Ocakta güzel kokular yayan bir şey pişiyordu. Kilerin eşiğindeki raflardan birinde ise sıcacık bir kayısılı turta soğumaya bırakılmıştı. Buzdolabının altından bir fısıltı geliyordu; belli ki yaz sıcağından bunalmış bir köpek oradaki leğene birikmiş serin suyu yalıyordu.

Cardiff aniden geriledi. 'Tıpkı bir kerevit gibi,' diye düşündü, 'asla ileri gitme.'

Arka pencerelerin birinden bakınca, geniş çimenliğe dev bir dama tahtası oluşturacak şekilde serilmiş birbirinden göz alıcı iki düzine piknik örtüsü üzerine çatal-bıçak takımlarının, boş tabakların, içi limonata dolu sürahilerin ve şarap şişelerinin yerleştirilmiş olduğunu gördü. Sokaktan at toynaklarının yumuşak sesi duyulmaya başlamıştı.

Verandaya çıkan Cardiff kaldırıma göz gezdirdi. Atların en kibar ve de en akıllısı Claude, sürücü mahallinde kimsenin oturmadığı ekmek arabasının başında sakince dikilmekteydi.

Başını kaldırıp ona baktı Claude.

"Ekmek teslimatın yok mu bugün?" diye seslendi Cardiff.

Kocaman ıslak gözlerle onu süzen Claude, sessizliğini bozmadı.

"Belki de bir yerlere teslim edilmesi gereken benimdir, ne dersin?" dedi Cardiff, olabildiğince sessizce.

Ardından verandanın basamaklarını inip arabanın sürücü koltuğuna tırmandı.

Sorduğu sorunun cevabı evet idi hiç kuşkusuz.

Çünkü Claude harekete geçmiş ve onu kasabanın içlerine doğru götürmeye başlamıştı bile.

24

Mezarlığın yanından geçiyorlardı.

'Cinayet işledim ben,' diye düşündü Cardiff.

Ansızın bir çığlık attı: "Claude!"

Claude olduğu yerde donup kalınca Cardiff vagondan aşağı atladı ve bir koşu mezarlığa daldı.

Mezar boşluğuna doğru eğilip iki eliyle toprağı eşeleyerek, korkunç bir telaş içinde tabut kapağına uzandı.

McCoy tabutun içindeydi, ölmemişti, uyuyordu sadece; kapağı açıp kurtulmak için boşuna çabaladığı sonucuna varmış ve pes edip uykuya yenik düşmüştü anlaşılan.

Korkunç düşmanının halen hayatta olduğunu anlayınca rahat bir nefes alan Cardiff ona seslendi.

"Orada kal. Belki farkında değilsin ama, eve dönüyorsun." İçeri hava girmesini sağlamak için araya ufak bir dal yerleştirerek, tabutun kapağını özenle kapadı.

Ziyaretinin amacına ulaştığı sonucuna varmış olacak ki, gerisingeri Claude'un bulunduğu yere koştu ve çok geçmeden nal sesleri sokağı yeniden çınlatmaya başladı.

Yol boyunca yanından geçtikleri tüm evlerin avluları ve verandaları boştu.

'Herkes nereye gitti?' diye kendi kendine sormadan edemedi Cardiff.

Claude aniden durunca sorusuna bir cevap bulacağını hissetti.

Girişte iki yana, gerçekmiş izlenimi uyandıran ve miskince oturan yarı-aslan yarı-tanrı Mısır sfenksleri yerleştirilmiş, kocaman ve oldukça şık tuğla bir yapının önünde durdular.

Kapının üstündeki yazıyı okudu Cardiff: UMUT KÜTÜPHANESİ.

Onun altına daha küçükçe harflerle şunlar işlenmişti: BURAYA GİREN SİZLER, UMUDA İNANIN.

Kütüphanenin girişine uzanan merdivenleri çıkınca, Elias Culpepper'in ikiz kanatlı büyük kapının önünde kendisini beklemekte olduğunu gördü. Genç adamın gelişini bekliyormuş gibi bir tavır takınan Culpepper eliyle giriş kapısının önündeki basamaklara oturmasını işaret etti.

"Seni bekliyorduk," dedi sonra.

"Bekliyor muydunuz?" diye sordu Cardiff, çoğul ekine vurgu yaparak.

"Bütün kasaba ahalisi, yani hepsi olmasa bile büyük çoğunluğu," diye sözlerine açıklık getirdi Culpepper. "Nerelerdeydin?"

"Mezarlıkta," dedi Cardiff.

"Orada çok fazla zaman geçiriyorsun. Bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz; eve bir paket postalamama yardımcı olursanız, hiç sorun kalmayacak. Bu yakınlarda kasabaya uğrayacak tren var mı?"

"Bugün bir tren geçmesi gerekiyor," dedi Elias Culpepper. "Ama bizim istasyonda duracağından şüpheliyim. Biliyorsun ki uzun zamandır..."

"*Durdurulabilir* mi peki?"

"İşaret fişekleri yakıp dikkatini çekmeyi deneyebiliriz."

"Eğer treni durdurabilirsek, onunla göndermek istediğim bir kargo var."

"Fişekleri yakacağım o halde," dedi Culpepper. "Paketi nereye gönderiyorsun?"

"Eve," diye tekrarladı Cardiff. "Chicago'ya."

Not defterinden kopardığı bir sayfaya bir

isim ve bir de adres yazıp kağıdı Culpepper'e uzattı.

"Bu işi oldu bil," dedi Culpepper kendinden emin bir sesle. Sonra ayağa kalkıp şöyle devam etti: "Artık içeri girsen iyi olur."

Cardiff kütüphanenin büyük kapılarını açıp içeri girdi.

Antredeki gişenin üzerindeki yazıları okudu: GÜNÜ YAŞA. ANIN TADINI ÇIKAR. Yazılar şu şekilde de yorumlanabilirdi pekala: BİR KİTAP SEÇ. YENİ BİR YAŞAMA YELKEN AÇ. BİR METAFOR YARAT.

Bakışları kütüphanenin ana salonuna doğru kayınca, kasaba halkından pek çok kişinin iki düzine kadar masaya yerleşmiş, önlerine açtıkları kitapları çevrede asılı duran ve üzerinde SESSİZ OLUNUZ yazan tabelalardaki komutu yerine getirircesine çıt çıkarmadan okumakta olduğunu fark etti.

Vücutlarına bağlı tek bir iple çekilmiş gibi, hepsi aynı anda başını çevirip Cardiff'i hafifçe selamladı ve sonra yeniden kitaplarına gömüldü.

Kütüphane resepsiyon masasının ardında akıl almaz güzellikte bir genç kız dikilmekteydi.

"Tanrım," dedi Cardiff fısıltıyla. "Nef!"

Kız elini kaldırıp ona kendisini izlemesini işaret etti.

Adamın önü sıra yürürken, aydınlık yüzü kitap raflarını öyle bir ışıkla aydınlatıyordu ki, görenler kızın elinde fener var sanırdı. Her nereye baksa, oradaki karanlık dağılıyor ve her bir rafın üstüne kazınmış altın yaldızlı harfler kızdan yayılan ışınla adeta tutuşuyordu.

Birinci rafta şunlar okunuyordu: İSKENDERİYE BİR.

İkincide İSKENDERİYE İKİ yazısı göze çarpıyordu.

Üçüncüye ise İSKENDERİYE ÜÇ ibaresi işlenmişti.

"Sen söyleme," dedi adam sessizce. "Bırak ben tahmin edeyim. İsa'nın doğumundan beşyüz veya bin yıl önce İskenderiye kütüphaneleri üç ayrı yangın geçirmiş ve içindeki tüm kitaplar yanıp kül olmuş."

"Evet," dedi Nef. "Şu ilk raf, kazara çıkan birinci yangında zarar gören kitapların hepsini olmasa bile büyük çoğunluğunu içeriyor.

İkinci raftakiler, yine kaza eseri çıkan o korkunç ikinci yangın sonucu yitip giden kitaplar ve diğer metinler.

Sonuncu, yani üçüncü rafta ise üçüncü

yangında yanan kitaplar var... Bu seferki, Milattan Önce 455 yılında, tarih, sanat, şiir ve piyese dair elde ne varsa yok etmek için barbar ruhlu halk yığınları tarafından sistemli olarak çıkarılan bir yangınmış. Milattan Önce 455'te," diye usulca tekrarlayarak sözlerini noktaladı kız.

"Yüce Tanrım," dedi adam, "tüm bunlar nasıl korunabilmiş, *buraya* nasıl getirilmiş?"

"Onları buraya biz *getirdik*."

"Peki ama nasıl?!"

"Biz mezar hırsızıyız." Nef çevrelerini saran tüm rafları içine alacak şekilde parmağını havada gezdirdi. "İnsan aklının yararına olsun diye, insan ruhu daha geniş bilgi âlemlerine erişebilsin diye yaptık bunu... ruh dediğin şey her neyse artık. Ne var ki, bu yazıların içerdiği gizemi tarif etmekten öteye gidemedik. Bir değil yirmi ayrı Truva harabesi keşfeden Schliemann'dan çok önce, bizim atalarımız tarihin gördüğü en görkemli kütüphanede eşya bulmaca oynuyorlarmış; o kütüphane ki, ziyaretçilerine barındırdığı kitaplara dokunma ve onları inceleyip varlıklarına yeni anlamlar kazandırma imkânı sunarak, asla yanmadan sonsuza dek ayakta kalacak. Bu bina, mutlak şekilde

ateşe dayanıklı. Şu ya da bu şekilde, Hazreti Musa'dan Jül Sezar'a ve Hazreti İsa'ya değin varlığını sürdürmüş, motor gücüyle çalışan uzay araçlarının Apollo'ya ve Ay'a ulaşmak üzere uzaya atıldığı günümüze dek gelmiş."

"Yine de anlayamadığım bir nokta var," dedi Cardiff. "O kütüphaneler yanmış ve yerle bir olmuştu. Bu gördüklerimiz, öncekilerin kopyası mı? Kaybolan eserlerin eşi bulunmuş, fakat nasıl?"

Hafifçe güldü Nef. "Bunları yeniden edinmek çok güç bir işti. Geride kalan yüzyıllara yayılmış bir arayıştı bu; kitaplar şuraya buraya dağılmış, bir tiyatro oyunu orada, bir şiir başka tarafta. Dev bir yapbozun parçalarını birleştirmek gibi."

Parmaklarını kitap sırtları üzerinde gezdirerek, kütüphanenin duvarlarını kaplayan uzun pencerelerden içeri sızan ışığın yarattığı alacakaranlıkta, rafların arasında yürümeye başladı.

"Hemingway'in karısı eşinin yazdığı bir romanın taslak metnini trende unutup bir daha bulunmamak üzere kaybedince ne olmuştu, hatırlıyor musun?"

"Hemingway kadını boşadı mı yoksa öldürdü mü?"

"Evlilikleri kısa bir süre devam edebildi. Ve işte o metin burada, bizim kütüphanede."

Cardiff daktiloyla yazılmış metnin içine konduğu kutunun üstünü okudu: KILIMANJARO'NUN ETEKLERİNDE.

"Sen bunu okudun mu?"

"Okumaya korktuk. Bu da yazarın diğer yapıtları gibi muhteşemse, sonsuza dek kayıp kalacağı için içimiz parçalanır diye düşündük. Yok eğer başarısız bir kitapsa, kendimizi daha da kötü hissederdik. Belki de üstat bunun kayıplara karışmasının daha hayırlı olacağını düşündü; başka bir *Kilimanjaro* romanı yazdı, fakat bu defakine isim verirken sonunu *Karları* diye getirdi."

"Madem öyle, kayıp versiyon elinize nasıl geçti?"

"Hemen kaybolduğu hafta kayıp ilanı verdik. Üstat bu kadarını bile yapmamıştı. Metin elimize geçince ona da bir kopyasını gönderdik. Bizim postaya hiçbir zaman cevap yazmadı, bundan bir yıl sonraysa *Kilimanjaro'nun Karları* yayınlandı."

Yürüdükçe bir yandan da raflardaki kitaplara dokunuyordu.

"Edgar Allan Poe'nun reddedilip yayınevin-

den geri dönen son şiiri burada. Herman Melville'in yazdığı ve şu ana dek kimsenin görmediği son öykü de bu raflarda bulunabilir."

"Nasıl mümkün oluyor bu?"

"Bu ustaların son saatlerinde, ölüm döşeğinde onları ziyaret ettik. Ölmek üzere olan kimseler, bazen kendinde olmayarak tuhaf bir etki altındaymış gibi çeşitli şeylerden bahsederler. Sayıklamalardan anlam çıkarma yeteneği olanlar bu sözlerin ardında yatan garip ve bir o kadar acı gerçekleri çözümleyebilir. Gecenin ilerleyen saatlerinde, ölüme giderken onlara eşlik edecek özel muhafızlar gibi yataklarının başucunda bekleyip, son bir hayat kıvılcımıyla dile getirdikleri şeyleri dikkatle dinleyip not aldık. Neden, diyeceksin. Biz de zaman içinde seyahat eden sıradan yolcular olduğumuza göre, sonsuzluğa kanat açmadan önce elimizden geldiğince çok bilgi edinerek ve ihmal edilmesi halinde ilelebet unutulacak şeylere sahip çıkarak, şu uzun yaşantımız süresince biriktireceğimiz bilgilere birkaç kırıntı eklemeyi uygun bulduk. Truva'yı ve kalıntılarını korumakla kalmadık, Antik Mısır'ı saran kumları eşeleyip daha berrak konuşabilmek için dilimizin altına koyacak bilgelik taşları bulduk ama karşılığın-

da, tıpkı aynı Antik Mısır'ın firavun kedileri gibi, ölümlülerin nefeslerini içimize çekip hazmettik ve peşinden onların fısıltılarını yayınladık. Bize bahşedilmiş olan uzun ömrü, bakmasını bilen gözlerce incelendiğinde hayat bulacak roman, şiir ve piyes gibi cansız şeyleri gelecek nesillere aktarma yolunda kullanmayı seçtik. Karşılığını iki katı veremeyeceksen, asla, ama asla hediye kabul etme. Bu kütüphane yardımıyla, Nasıralı İsa'dan yarınlarımıza sessiz konuşmalar taşıyan aracılarız biz. Burada gördüğün her bir kitap, öldükten sonra tekrar dirilmiş birer Lazarus'tur, sence de öyle değil mi? Ve okurlar kitap kapaklarını çevirdikçe Lazarus'u yeniden can bulmaya davet etmiş oluyorlar. Böylece *o*, yaşayanlar arasına dönüyor ve senin bakışlarınla ısınan cansız *sözcüklerde* tekrar hayat buluyor."

"Olaya hiç bu yönüyle bakmamıştım..." diyecek oldu Cardiff.

"Bir de bu yönüyle düşün o zaman." Kız gülümsedi. "Şimdi," dedi sonra, "sanırım piknik sofrasına oturmanın ve kutlama yapmanın zamanı geldi... Kutlanacak şey her ne ise artık. Yine de kutlamaktan geri kalmamalıyız."

25

MISIR MALİKANESİ'nin arka bahçesine serilmiş örtü, piknikçileri bekliyordu.

"Bir konuşma yap!" diye bağırdı birisi.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi Cardiff.

"En başından!" Kibarca gülüşmeler oldu.

Derin bir nefes alan Cardiff konuşmaya girişti.

"Sizin de bileceğiniz üzere, Karayolları Genel Müdürlüğü, bir süreden beri Phoenix'in doğu ve kuzeyi, Gallup'un ise kuzeyi ve batısında kalan toprak kesitinde yol inşa etmek üzere birtakım ölçümler yapıyor. Görünen o ki, yeni yapılacak çevre yolu 40. boylamın yüzotuz kilometre batısından geçip 89. enlemle kesişecek."

Bu laflar üzerine, piknik alanında toplanan kalabalığın uçlarında bir yerde dikilmekte olan dinleyicilerden biri elindeki sandviçi düşürüp hayretle bağırdı: "Tanrım, bu *bizim* kasabaya denk geliyor!"

"Hayır!" diye çığlık attı bir diğeri, ve bir düzinesi fısıltıyla ona katıldı: "Hayır, olamaz!"

"Bu imkânsız," dedi dinleyicilerden biri.

"Eğer hükümet bir şey yapmayı planlıyorsa," dedi Cardiff sakince, "o şey mümkündür."

"Bunu *yapamazlar*," diye karşı çıktı bayanlardan biri.

"Pek tabii yapabilirler. Sizin kasabanın bağlı bulunduğu eyalette şu güne dek hiçbir karayolunun yapımı oya sunulmamış. Karayolları yetkilileri, sizi temin ederim ki, iş yol yapımına geldi mi, kendi başına buyruk hareket eder."

"Bizi uyarmak için mi buraya geldin?" diye sordu Elias Culpepper.

"Hayır," derken Cardiff'in yüzü kızarmıştı.

"Bunu bizden sır gibi saklayacak mıydın yani?!"

"Önce kasabanızı kendi gözümle görmek istedim. Aklımda hiçbir plan olmadan geldim aranıza. Hepinizin olup bitenin farkında olduğunu varsaymıştım galiba."

"Hiçbir şeyin farkında değiliz biz," dedi Elias Culpepper. "Tanrı yardımcımız olsun. Vezüv Yanardağı sizin kasabanın dibinde patlamaya hazırlanıyor desen bundan pek farkı olmazdı!"

"Kabul etmeliyim ki," diye toparlamaya ça-

lıştı Cardiff, "sizinle her gün yüz yüze oturup üç öğün aynı yemeği paylaşınca, sizi terk edemeyeceğimin ve yaklaşan tehlikeyi haber veremeyeceğimin farkına vardım."

"Şu tehlikeyi bize tekrar anlatır mısın?" diye rica etti Elias Culpepper.

Yeniden konuşmaya başlamadan önce Nef'e bir bakış fırlatan Cardiff, kızın kendisini yüreklendirmek için başını belli belirsiz salladığını görür gibi oldu.

"Karayolları Genel Müdürlüğü..."

Tam o sırada bir şimşek çaktı. Depremler yeryüzünü sarstı. Dünya'ya bir kuyrukluyıldız çarptı. Kediler damlardan aşağı savruldu, köpekler ise kendi kuyruklarını ısırıp can verdi.

Ve piknik alanı, yemyeşil çimleriyle, bomboş kaldı.

'Yüce Tanrım,' diye geçirdi içinden Cardiff, 'bütün bunlara ben mi sebep oldum?'

"Aptalın tekiyim ben," diye yüksek sesle ekledi, "hem de katıksız bir aptal."

Gözlerini açtığında, Nef'in çimen kaplı bir tümseğin üzerinde durmuş, elini sallayarak kendisini yanına çağırmakta olduğunu fark etti. "Gölgeye gel. Başına güneş geçecek."

Bunun üzerine gölgeye koştu.

26

'Tanrım,' diye düşündü Cardiff, 'ayçiçekleri bile başlarını öte yana çevirdiler.' Yüzlerini göremiyordu belki ama, kendisine bozulup kaşlarını çattıklarına emindi.

"Söyleyecek şeyim kalmadı," dedi sonunda. "Tüm sırlarımı ortaya döktüm. Şimdi, sen de sırlarını benimle paylaşmalısın, Nef."

"Tamam," dedi kız, anlatımını yavaşlatmak için bahane ararcasına sandviç hazırlamaya girişerek; kestiği ekmek dilimlerine tereyağı sürüyor ve bir yandan konuşurken bunları adama uzatıyordu.

"Bu kasabada gördüğün herkes vaktiyle başka başka yerlerde yaşıyordu," diye başladı söze. "Sonra teker teker burada bir araya geldik. Çok önceleri, Roma, Paris, Atina, Dallas veya Portland'da arkadaş toplantılarında rastgele buluşuyorduk ve zamanla, hepimizin devamlı beraberce yaşayabileceği bir yer bulma fikri uyandı içimizde. Arizona eyaletinin Sanc-

tuary kasabası, böyle bir buluşma için ilk aklımıza gelen yerdi, fakat çok geçmeden bunun aptalca bir seçenek olduğunu anladık. Sanırım Summerton da aynı ölçüde aptalca bir tercihti, ama her nasılsa burada toplanmaya karar verdik. Issız bir çölün orta yerinde, çiçekler ve yemyeşil doğayla çevrelenmiş bu ortamda yaşamak bize cazip gelmişti herhalde. Ne de olsa ya Madrid'te doğup büyümüştük ya da Dublin ve Milwaukee gibi yerlerde, kimilerimizse Fransa veya İtalya'da. Başlangıçta, çok önceleri, aramızda çocuklar da vardı, fakat onlar zamanla ateşli bir hastalığa yakalandı. Bunun şarap veya çiçeklerle, ya da bu yörenin doğası veya her ne kadar sebep genetik gözüküyorsa da burada yaşayan ailelerle bir ilgisi yok. Sanırım bizi *hilkat garibesi* diye niteleyeceksin; açıklanamayan şeyleri tanımlamakta kullanılan bilimsel bir tabirdir bu. Darwinciler bu süreci türlerin hoplayıp zıplaması ve genlerde birbirinden bağımsız meydana gelen değişimlerle açıklıyor. Bir de bakmışsın ki, ataları yetmişli yaşlarına dek hayatta kalabilmiş bir ailenin fertleri doksan, hattâ yüz yaşını görüyor. Üstelik başkaları daha da uzun yaşıyor. Burada asıl tuhaf olan, içimizden bazılarının –buna

hem genç adamlar hem de bayanlar dahil– bariz bir yaşlanma süreci geçirmemesi, bir zaman sonra ise yaşlanmayı tümden *bırakmaları*. Dostlarımız çeşitli hastalıkların pençesine düşüp yaşlanırken, biz garip olanlar hep genç kaldık. Kuzey Amerika kıtasının tümüne ve de Avrupa'ya yayılan devasa bir piknik alanıydı sanki yaşadığımız yer. Zamanla diğer insan topluluklarından uzak kalan ve yalnızlığa mahkum olan bizler, *yaşlanıp ölmenin* kaçınılmaz döngüsünden muaftık. Arkadaşlarımız hızla yaşlanıp mezarı boylarken bizim genç kalışımız ve kendimizi zinde hissedişimiz bir yana, bir süre için, bizi diğer insanlardan ayıran bu uzun yaşama yeteneğinin farkına tam anlamıyla varmadık. Biz ayrıcalıklı olanlar ilkbahar ortasında oyalanırken, yaz köşeden burnunu gösteriyor, sonbahar ise henüz ufukta dahi görünmüyordu. Bu anlattıklarım senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Duydukları karşısında hayrete düşmüş olan Cardiff başını sallayarak onayladı; kızın tarzının akıcılığı ve sadeliği anlattıklarını inanılır kılıyordu.

"Karşılaşmalarımızın çoğu tesadüf eseri oluyordu," diye devam etti Nef. "Kimi zaman

bir feribot gezisi veya gemi yolculuğu sırasında, kimi zaman asansörde aşağı inerken, kapı eşiğinde çarpışarak, bir davet sofrasında yan yana düşerek, kimi zamansa onyedinci yüzyıldan kalma tarihi bir sokakta aval aval etrafa bakınıp yürürken göz göze gelerek; ama geçen süre içinde bir an geldi ki durup kendi kendimize sorduk: Nereden geliyorduk, amacımız neydi ve kaç yaşındaydık? İşte o zaman, birbirimizin yüzündeki yalancı ifadeyi okuyabildik.

"*Ben yirmi yaşındayım, ben yirmi iki, benim yaşımsa otuz,* diyorduk karşılıklı çaylarımızı yudumlarken ya da bir barda kafaları çekerken, yine de işin aslının başka olduğunun bilincindeydik. Bazılarımız Kraliçe Victoria'nın hükümranlığı döneminde dünyaya gelmişti, kimimiz Lincoln suikaste kurban gittiği gün, kimimizse Sekizinci Henry kendi karısının başını idam sehpasına koydurduğunda doğmuştu. Gerçeğin tek tek itiraflarla ortaya konması biraz vakit alsa da, hepimizin doğum tarihi sonunda su yüzüne çıktı. *Yüce Tanrım,* diye bağırdık hep birden. *Zamanın içinde eşleşmiş ikizleriz biz; sen doksanbeş yaşındasın, ben yüzon.* Duruma açıklık getirecek bir şeyler bulma ümidiyle birbirimizin yüzünü inceledik fa-

kat aynaya bakmaktan farksızdı bu; sağanak yağışlı bir Kasım veya ışıksız bir Noel yerine ılık yağmur damlalarıyla ıslanan bir Nisan ve güneş ışığı altında pırıl pırıl parlayan bir Mayıs bulduk orada. Ve sonra ağladık. Ağlayıp sızlanmamız kesilince unutulup gitmiş çocukluğumuzdan aklımızda kalan hatıraları kıyaslamaya başladık, sırf farklı olduğumuzu sezdikleri ve sebebini kendileri de tam olarak bilmedikleri halde bizi pataklayan iri kıyım sınıf arkadaşlarımız geldi aklımıza. Biz halen liseyi yeni bitirmiş gibi tazeliğimizi korurken, göz açıp kapayıncaya dek elli-altmış yaşını bulan ve dolayısıyla bizden kopan arkadaşlarımızdan bahsettik. Evlilikler bozuluyor, mezarlar kapanıyordu. Kemikleri çoktan toza karışmış, halen hayattaysalar bile koltuk değneği veya tekerlekli sandalyeye bağımlı şekilde yaşamlarının son demlerini geçiren okul arkadaşlarımızın gülüşlerinin yankılandığı dev bir anıt mezarın içinde sıkışıp kalmış vaziyette bulduk kendimizi. Çok geçmeden, biraz da içgüdüsel olarak, en iyi çözümün yaşam mücadelesine devam etmekte yattığını anladık; sıfırdan hayatlar kurabileceğimiz yeni kentlere yerleşmeli, geçmişimiz hakkında yalanlar uydurup

bunlara kendimizi de inandırarak, yıpranmış ruhlarımızı taze bedenlerle desteklemeliydik. O zamanlar mutlu değildik. Ansızın mutlu *hale geldik*. Nasıl mı? Yüzyıllar süren bekleyişten sonra, yerleşme kararı aldığımız türden bir kasabanın kurulduğuna dair söylentiler geldi kulağımıza. Dediklerine göre adamın biri at sırtında büyük bir çölden geçerken duraklayıp bir kulübe inşa etmiş ve başkalarının gelip kendisine katılmasını beklemeye koyulmuş. Bu arada, bir dergiye verdiği ilanda, o bölgedeki havanın *temizliğinden* ve insana *tazelik* veren böylesi bir yerde düzen kurmanın kişilerin önünde *yepyeni* imkânlar doğuracağından dem vurarak, temellerini attığı bu yeni yerleşim yerini göklere çıkarmış. Oswego ve Peoria gibi yerlerde yaşayan kendisi gibi pek çok kaçığın... arkadaşlarının yaşlanıp patır patır dökülüşüne ve tabut kapaklarının gürültüyle kapanmasına tanık olan kendisi gibi birçok yalnız seçilmişin, ardında yatan anlamı kavrayabileceği sayısız ima içeriyormuş ilan metni. Böylelikle, bedenlerini liseden mezun oldukları günkü kadar esnek ve sağlam hisseden bu kişilerde, içinde bulundukları yalnızlıktan silkinip kurtulma dürtüsü uyanmış.

Çölde yapılan bu garip yolculuğun öyküsünü ve kendilerine henüz ismi konmamış yeni bir sığınak, yepyeni bir yaşama ortamı vadeden ilan metnini tekrar tekrar okumuşlar. Sonuçta, ortada yeni kurulmuş ve büyümeyi bekleyen bir kasaba vardı ve bu misyonu üstlenmek üzere başvuruda bulunma hakkı *sadece* yirmibir yaşındakilere sunulmuştu. Görüyorsun, değil mi? Her bir kelimede, sadece aynı kaderi paylaşanların anlayabileceği ortak bir ima var! Resmi bir bildirim yok, yalnızca imalar var. Dakota eyaletinin Deadfall kasabasından İngiltere'deki Wintershade kazasına dek her yerdeki yalnızlar enselerindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedip valizlerini toplamaya başlamış. *Belki de*, diye düşünmüşler, *zaman ayırmaya ve bu seyahate çıkmaya değer*. Böylece, bir zamanlar yol kenarında unutulup gitmiş bir takas yerinden ibaret olan kulübe, aynı zamanda Pony Express şirketinin yolcu ve yük arabalarına durak işlevi de gören bir postaneye dönüşmüş ve zamanla, istasyona inen yolcuların birbirinin yüzüne baktığında geleceğin karanlığını değil, geçmişin aydınlığını gördüğü, o yöredeki demiryolu şube hattının uğrak noktalarından biri haline gel-

miş. Doğumla kazanılan bir hakkın çok ötesinde bir itkiyle oraya üşüşmüşler. Hepsinden daha korkunç olan son bir gerçek onları diğer insanlardan uzağa, bu kasabaya sürüklemiş: Ne kadın ne erkek, hiçbiri çocuk yapma yeteneğine sahip değilmiş."

"Sonunda bu hale mi geldiniz?"

"Evet, bu kaçınılmazdı. Daha uzun yaşıyorduk yaşamasına, ama bunun da bir bedeli vardı. Hiç çocuk yapamayacak, kendi kendimizin çocuğu olarak kalacaktık. Bunu izleyen yıllarda, o ana dek birbirine yabancı olan pek çok kişi, farklı yönlerden yola çıkıp arkalarına bir kez olsun bakmadan, dönüş bileti olmaksızın seyahat ettikleri trenlerle, atlarının sırtında veya yayan olarak, tek tek kasabamıza ulaştılar. 1900 yılına gelindiğinde, Summerton, ekin ekilmedik tarlası kalmamış, meyve bahçeleri çeşitli ağaçlarla dolup taşan, evlerine taraçalar inşa edilmiş, toplumsal yaşamın belli başlı unsurlarının hepsine sahip, dış dünyayla ise *çıkışa elverip girişi engelleyen* bir haberleşme ağının geçerli olduğu bir kasaba kimliği kazanmıştı. Ne radyo ve televizyon vardı burada, ne de gazete... yani, hemen hemen. Kasabamızda doğan veya ölen kimse olmadığı göz önüne alın-

dığında, yazacak pek de bir haber bulamayan şu bizim *Culpepper Summerton News* gazetesini ayrı tutuyorum. Ara sıra adamın birinin evinin basamaklarından veya duvara ölçüsüzce dayanmış bir merdivenden aşağı düştüğü oluyor, ama yaralarımızı çabuk sararız biz. Otomobil kullanmadığımızdan, ölümcül kazaların önüne geçebiliyoruz. Bu da bize, besin yetiştirme, komşularımızla daha sosyal ilişkiler kurma, yazma ve de hayal kurma olanağı sunuyor. Tabii bir de aşk meşk işleri var. Çoğalamıyor olmamız, tutku ve şehvet hisleri besleyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor ne de olsa. Dünyanın dört bir yanından kopup bir araya gelmiş insanlardan kurulu, tek bir parçası bile diğerleriyle uyuşmazlık göstermeyen bir yapboz misali, mükemmel bir bütünlük arz eden bir topluluk bizimki. Burada herkesin bir mesleği vardır; bazıları şiir yazar, bazılarıysa roman, ve bu eserler çok uzak şehirlerde basılıp yayınlanır. Oradaki okuyucu bunların konularının gerçekte var olmayan hayali mekanlarda geçtiğini zanneder, oysa onlar gerçektir, *bizim yaşantımızı* yansıtırlar. Evet, artık biliyorsun. Senden bir gizlimiz *kalmadı*. Kusursuz bir doğa, kusursuz bir kasaba ve bir o kadar kusursuz ya-

şamlar. Üstelik adamakıllı uzun yaşamlar. Pek çoğumuz Lincoln'le tokalaşmış, Grant'in cenaze törenine katılmıştır, oysa şimdi..."

"Şimdi ne?" diye atıldı Cardiff sabırsızca.

"Kurduğumuz tüm bu düzeni yıkmak üzere, bir felaket habercisi gibi, sen çıkageldin."

"Felaketi getiren ben değilim, Nef. Ben onu size haber veriyorum sadece."

"Biliyorum," dedi Nef sakince. "Oysa senin buradan ayrılıp daha güzel haberlerle aramıza dönmeni ne kadar isterdim."

"Eğer Tanrı yardım eder de bunu başarırsam, Nef, istediğin haberleri seve seve getiririm."

"Git öyleyse," dedi kız. "Lütfen artık git. Müjdeli haberler bul ve bize getir."

Ne var ki, genç adamın tek yapabildiği, gözlerinden yaşlar süzülerek, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen yaz sıcağı altında, pürüzsüz yeşillikteki çimler üzerinde oturmak oldu.

27

"Madem öyle, şimdi..." diye tekrar söze başladı Nef.

"Şimdi ne?" diye sordu Cardiff.

"Bize kötü haberler getiren bu ulağı öldürme niyeti beslemediğimi kanıtlamalıyım. Benimle gel."

Nef'in peşi sıra yürüyen Cardiff, piknik alanındaki sofra örtülerinin fırtınadan çıkmışçasına savrulup kırışmakla beraber halen yerini koruduğunu, üzerlerini süsleyen yiyeceklerin ise ordu gibi karınca ve birkaç köpek tarafından yağma edilmekte olduğunu gördü. Az ötede konuşlanmış birtakım kediler ise yağmadan pay elde etmek için köpeklerin oradan ayrılmasını bekliyor gibiydi. Tüm bu curcuna içinden adeta süzülerek geçen Nef, az sonra Mısır Malikanesi'nin ön kapısından girerken, yanakları duyduğu utançla kızaran Cardiff de başı önde, onun peşinden hızla içeri daldı. Üst katlara çıkan merdivenin ilk basamağına adımını

atmıştı ki, kızın çoktan yolu yarılamış olduğunu fark etti. Bir solukta kızın en üst kattaki odasında buldular kendilerini. Geniş yatak odanın ortasında çıplak uzanıyor, ardına dek açılmış olan pencerenin önündeki perdeler rüzgarda dalgalanıyordu. Kasaba meydanındaki saatin tam o sırada öğleden sonra dördü vurmasıyla Nef kollarını kaldırdı ve yaz ortası gökyüzünü kaplayan bembeyaz bir bulut misali ellerinde yumuşacık bir çarşaf belirdi. Diğer ucu iki eliyle havada yakalayan Cardiff'in yardımıyla, çarşafı nazikçe indirip yatağa serdiler. Sonra geri çekilip, ılık öğleden sonra rüzgarının dantelli perdeleri hiç yere düşmeden yağan bir kar misali yatağa doğru üfleyişini seyrettiler. Adamın sorgulayan bakışlarla yatağın her iki ucundaki komodinlerde duran birer sürahi limonataya dikkat çekmesi, kızın gülüp başını olumsuz yönde sallamasına neden oldu. *Aklına başka şey gelmesin, o gördüğün sadece limonata* der gibiydi.

"Seni sarhoş edecek bir şey varsa," dedi kız, "o da *benim*."

Cardiff'in yatağa girmesi neredeyse bir asır sürdü. Kız ise bir ömür sonra ona katılmıştı sanki. Karbeyaz çarşafların içine gömülürken

tüm yaşamı gözlerinin önünden bir çırpıda geçti genç muhabirin.

"Haydi, söyle artık," diye bağırdığını duydu kızın, çok uzaklardan gelen bir sesle.

"Ah, Nef, Nef," diye haykırdı bunun üzerine. "Seni seviyorum!"

Alacakaranlık çökmüştü. Dantelli perdeler lapa lapa yağan bir kar gibi üzerlerine doğru süzülmeye devam ediyordu. Verandanın girişine asılmış Çin tarzı rüzgar kristalinin şıngırtısı en üst kattan bile duyuluyordu. Nihayet bir araya gelmiş olan ikili, sessizliği içlerine çekercesine gözlerini sımsıkı yummuş, üzerlerinde soludukları hava dışında hiçbir giysi olmadan, el ele uzanıyordu. Sessizliği ilk bozan, Nef oldu: "Birkaç yüzyıl yaşamak ister miydin?" Hemen ardından ekledi: "Veya sonsuza dek, hangisini tercih ederdin?"

"Sanırım, sonsuza dek yaşamayı," dedi adam.

"İyi." Adamın elini daha bir kuvvetle sıktı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet. Hayır. Yani, evet..."

"Karar ver, hangisi?"

"Kafam çok karışık," dedi adam. "Uzun yaşama mucizesi bahşedilmiş şu *hilkat garibeleri-*

nizden biri değilim ben. Onlardan biri haline gelmemi sağlayabilir misin?"

"Unutma ki seni buraya biz davet etmedik, kendin gelip *aramıza katıldın*."

"Bunun iki sebebi var: Çimento yığınları altında kaybolup gitmeden önce kasabanızı görmek istedim, ve yok olacağınız haberini size iletmekle yükümlüydüm. İşte sebepler bunlar."

"Üçüncü bir sebep daha var," dedi kız. "Pek çoğumuz gibi sen de bir sezgiye sahipsin; çok uzaklardan yola çıkıp sonunda evine ulaşan bir güvercin misali, kanına karışmış, beyninde hayalet gibi gezinen bir duyu bu. Neden olmasın ki? Bizi harekete geçiren ve sokak köşelerinde veya tren yolculukları sırasında karşılaştığımızda birbirimizi tanımamızı sağlayan... ihtiyaçtan doğan bir hayalet. Seni buraya sürükleyen üçüncü sebep, soluk almak kadar doğal bir etken. Senin için doğru olan yeri aramak üzere buraya geldin, fakat bu gerçeği kabullenemiyorsun, o yüzden de başka sebeplere sarılıyorsun. Sen de bizim gibisin, yani hemen hemen. Sende de bizim yaşam tarzımıza bir yatkınlık var; şu anki yaşının dört katı kadar yaşamanı sağlayacak, dilbilgisi gibi

genlerine işlemiş bir itki bu. Seni aramıza alıp sana dostluğumuzu sunmakla... ve tabii bir de kasabamızın tertemiz havası, yemeklerimiz ve şarabımızla, seni cesaretlendirmek gelir elimizden ancak."

"Gençlik iksiri, şarap şişelerinizde *saklı*, doğru mu?"

"Hayır, hayır." Usulca güldü kız. "Öyle bir ilaç, bir iksir yok. Tanrı'nın sana doğuştan bahşetmiş olduğu bir yeteneği su yüzüne çıkarıyoruz biz sadece. Bazı insanlar hiç üşütmez, kemiklerini incitmez, baş ağrısı çekmez, küp gibi içse de asla akşamdan kalma olmaz, bir an durup dinlenme ihtiyacı duymadan dağlara tırmanır, pek çok bakımdan doyuma ulaştıkları halde cinsel tutkularını inanılmayacak ölçüde koruyabilir; tüm bunlar Tanrı vergisidir. Darwin'in Tanrısı'ndan veya Tanrı'nın Darwini'nden bizim payımıza düşen lütuf, ölüme ulaşmak için akıntıya karşı yüzen bir kalıtımın tadını çıkarmak oldu. Ah, Tanrım." Sözlerine devam etmeden önce hafifçe güldü kız. "Ölüme ulaşmak için akıntıya karşı yüzmekle ne kastettiğimi anlamışsındır. Seni gece karanlığına çeken o kara akıntıya kapılıp gitmeyi belli ki sen de reddediyorsun. Aksi halde burada

durup bu aptalca laflan dinler miydin?"

"Delice laflar eden güzeller güzeli bir kaçıksın sen," diye mırıldandı adam.

"Şimdi izin verirsen sana kendim ve burada tanışmış olduğun tüm diğer dostlarım hakkında son bir gerçeği açıklamak istiyorum. Bize bahşedilen müthiş *ilaç*, ömrümüzün uzadığını ve bundan hoşnut kaldığımızı fark etmemizdi. Yaşantımızın gün gün tadını çıkarıyorduk. Bu kutlamalar, bu neşe ve sahip olduğumuz ayrıcalığa taparcasına sevdalanmak, genç kalmamızı sağlıyordu. Kulağa imkânsız mı geliyor bu? Güneşe bakmak ve doğanın tadını çıkarmak, hayatta olduğunu tüm benliğinle hissetmek... Uzun yaşamamızın sırrı *burada* yatıyor. Varlığımızın her bir anını dolu dolu yaşıyor olmamız, başlıbaşına muhteşem bir ilaç. Bu sayede karanlığı reddetmiş oluyoruz. Şimdi, deminden beri anlattıklarımdan hareketle, kendi geleceğinde ne gördüğünü söyle bana."

Sırtüstü devrilip yatakta öylece uzanan adam, cevap ararcasına tavanda gezdirdi gözlerini. "Şu işe bak!" dedi sonra. "Ne desem bilemiyorum ki. Evde, geride bıraktığım hayatımda birtakım yükümlülüklerim var. Arkadaşlarım beni bekliyor. Annem ve babam ha-

len hayattalar. İki yıldır bir kadınla birlikteyim... Bir düşünsene, tam iki yıl olmuş! Erkeklerin bu tür durumlarda çoğu zaman yaptığı gibi, ben de ayak sürüyor ve çeşitli bahaneler uydurarak nişanı geciktiriyorum. Yarım kalmış pek çok mesele, bağlanacak bir sürü düğüm, veda edilecek şeyler ve kişiler var. Geleceğim hakkında düşünmeye daha yeni *başladım*, üstelik ne düşüneceğimi bile tam olarak bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, bu kasabayı, buranın insanlarını ve seni çok sevdiğim. Tanrım, aşkın kucağına düştüm ve daha da derinlere yuvarlanmaya korkuyorum. Birkaç gün içinde fazla ileri gittim sanırım."

Kendi geleceğinin tavana yansımış özetini inceler gibi, ses çıkarmadan bir süre yukarıyı seyretti kız. "Soluk almak için ihtiyaç duyduğun havayı kesmek üzere tam göğsünün üstüne çöreklenen bir kedi olmayacağım ben," dedi. "Ama bir karar vermen lazım. Karara varmanda etkisi olsun diye sona sakladığım bir unsurdan daha bahsedeceğim şimdi sana. Eğer burada bizimle kalırsan, pek çok bakımdan varlığımızın merkez noktasını oluşturacaksın. Benimkinin merkezini teşkil edeceğin kesin. Çünkü, senin de gayet iyi bildiğin gibi,

çok uzun zamandan beri bu kasabada hiç çocuk dünyaya gelmedi."

"Yakında," diyerek sohbete tekrar katıldı adam, "ilk yeni çocuğun doğması ve bunun için de bir baba bulunması gerekiyor. Belki de seçilmiş olan baba, benim."

"Belki de çoktan baba oldun." Orada bir varlık sezinlemek ister gibi elleriyle karnını yokladı kız. "Evet, belki de bir babasın artık."

"Bu bana büyük sorumluluk yüklerdi doğrusu," dedi adam.

"Böylece," dedi kız, "seni büyük bir yük altına sokmuş oldum. Gitmene izin vermeli ve aramıza geri dönmeni ümit etmeliyim. Ne olursa olsun, bir an önce karar vermen gerek. Burada daha uzun süre kalabileceğimizi sanmıyorum, çok yakında kasabamız ortadan kalkacak. Biz de buradan taşınacağız."

"Gerçekten mümkün mü bu?"

"Evet. Daha önce de defalarca oldu, Summerton henüz kurulmamışken. Evlerimizi başımızın üzerinde taşır gibiydik. Providence'ten Kansas'a ve daha da batıya dek, arazi üzerinde dolanıp duruyorduk. Bu kasabayı koruyamazsak onu yakar ve küllerini rüzgara savururuz. Sırrımızın bir kez daha açığa çık-

masına izin veremeyiz. Vaktiyle ilkokulda bizi pataklayan zorba çocuklar varlığımızdan asla haberdar olmamalı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı adam. "Omuzlarımdaki yük gittikçe ağırlaşıyor. İzin verirsen biraz uyumak istiyorum. Bazen en iyi çözümler uykuda gelir insanın aklına."

"Uyu öyleyse," dedi kız.

"Sen..." dedi adam. "Ne hava ne de genetik hücreler..." Bir an durakladıktan sonra bitirdi cümlesini: "Benim ölümsüzlük pınarım sensin, sevgili Nef."

"Bırak seni tekrar genç kılayım," dedi kız bunun üzerine.

Ve ağzıyla adamın ağzını mühürledi.

28

Uyudu ve rüya gördü.

Bir trene binmiş doğuya gidiyordu ve aniden Chicago'da, hemen sonrasında ise daha da ani bir şekilde Sanat Enstitüsü'nün girişinde buldu kendisini, merdivenlerden çıkıp koridorlardan geçtikten sonra *Parkta Pazar Günü* adlı kocaman tablonun önüne gelip durdu.

Kendisi gibi tablonun önünde dikilmekte olan bir kadın başını çevirip bakınca bunun nişanlısı olduğunu fark etti.

Kadın gözleri önünde giderek yaşlanırken "Değişmişsin," dedi adama.

"Hayır, hiç de değişmedim," oldu adamın cevabı.

"Yüzünde farklı bir ifade var. Sanırım bana veda etmeye geldin."

"Hayır, senin nasıl olduğunu görmeye geldim sadece," diye karşılık verdi adam.

"Hayır, veda etmeye geldin."

Konuşurlarken kadın daha da yaşlanmıştı

ve adam söyleyecek söz ararken, önünde dikildikleri tabloya kıyasla kendisini küçücük hissetti.

Kaşla göz arasında ortadan kayboldu kadın.

Adam binadan çıkınca merdivenlerin dibinde yedi-sekiz kadar arkadaşının kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Onlar da, adamın şaşkın bakışları altında yaşlandılar ve kadının söylediği şeylerin aynısını söylediler.

"Biliyoruz, veda etmeye geldin."

"Hayır," diyordu genç adam ısrarla. "Hayır, öyle bir niyetim yok."

Arkasını dönüp, içeriye koştu; eski tablolar arasında birden yaşlanan genç bir adam.

Ve sonra uyandı.

29

Rüzgarın bacada ve oluklarda çıkardığı uğultuya kulak kabartarak uzunca bir süre oturdu.

Eski ev kök saldığı topraktan her yanı gıcırdayarak sıyrılıp kopuyor ve gecenin karanlığına dalıp zaman içinde kayboluyordu sanki.

Fareler duvar dipleri boyunca koşturuyor, örümcekler ise sadece insan kulağının en derin yerlerindeki tüylerin duyup dikeleceği tizlikte bir sesle adeta arp çalıyordu.

"Kaybım ne, kazancım ne?' diye düşündü. 'Ne kadarı bitti, daha ne kadar kaldı?'

'Nasıl bir karar almalıyım acaba?' diye geçirdi aklından sonra.

'Pekala, bir karar ver artık!' diye çıkıştı içindeki sese. 'Ne yapacaksın? Hangi yolu seçeceksin?'

Benliğini kaplayan karanlıkta buna cevaben hiçbir kıpırtı olmamış, hiçbir ses titreşmemişti.

Bir fısıltı duymuştu yalnızca: 'Uyu.'

Gözlerinin ardındaki ışığı söndürüp tekrar uykuya çekildi.

Bu defa rüyasında ıslık çalarak ilerleyen bir lokomotif gördü.

Tren gecenin ortasında süzülürcesine ilerliyor, ay ışığının aydınlattığı raylar üzerinde dönemeçlerden dönüyor ve sonra açık araziye çıkınca tüm tozları havaya kaldırarak dosdoğru ilerliyordu. Trenin ıslığı dimağında giderek daha az duyulan yankılar bırakırken, yarı uyur yarı uyanık halde yatan genç adamın beyninde şu tanıdık dizeler belirdi:

Tek bir öpücükle zaman senin esirin olur,
Tek bir dokunuşla ölüm buz keser.
Tek bir gece tüm mezarlıkların yolunu keser,
Tek bir saat bir daha asla yaşlanmamana yeter.
Sonsuzluk şarabından kana kana iç,
Sonsuzluğun iksirini durmadan yudumla,
O sonsuzluk ki orada herkes bilge ve zekidir,
Iki milyar aşk dahi onlara yetmez.

Rüyasında haykırdığını duydu: *Hayır!* Hemen ardındansa şöyle dedi: *Ah Tanrım, evet...*

Rüyasının derinliklerinden çıkıp gelen son dizeler çınladı zihninde:

Bir yerlerde bir müzik çalıyor,
Olabilecek en tuhaf tonlarla
Birbirinden garip ayların çekimine kapılmış,
Ayçiçeği tohumlarından ve denizcilerden bahsederek.

Uyanma belirtileri gösteriyordu artık; dudaklarını aralamış, dizeleri mırıldanıyordu:

Bir yerlerde bir müzik çalıyor,
Dinleyin, onun sesine kulak verin!
Çaldığı melodiyi ezberleyebilirseniz
Sonsuza dek dans edebilirsiniz
Haziran'da...
Ve bir diğer Haziran'da...
Ve daha nice Haziran ayında...

Tren o kadar da uzak değildi artık. Tepelerin etrafından dolanıp giderek yaklaşıyordu. Güneş yükseliyordu ve genç adam fikrini değiştirdiğini fark etmişti.

Kan kırmızı bir güneşin yükselen ışınları altında göz kamaştıran ve kendisine veda etmeye hazırlanan bir kasabayı, aradan binlerce

gün geçse de unutamayacağı tuhaflıkta bir gökyüzünü seyrediyordu.

Tıraş olurken banyonun aynasında yüzünü gördü; gözlerinde derin bir hüzün okunuyordu.

Merdivenleri inip yemek salonuna girdi ve sofrada kendisini beklemekte olan yığınla gözlemenin önündeki yerini aldı, fakat hiçbir şey yiyesi yoktu.

Aynaya yansıyan yüzünde gördüğü ifadeyi tam karşısına oturmuş olan Nef de gözlemlemiş olacak ki, kız merakla arkasına yaslanıp sordu:

"Düşünüyor muydun?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Konuştuğu ana dek ağzından ne gibi sözcükler çıkacağını kendisi de bilmiyordu.

"Burada bizimle kal," dedi kız onun yanıt vermesini beklemeden.

"Bunu çok isterdim."

"Kal öyleyse."

Hemen sonra uzanıp adamın elini kavradı.

Kızınkiler sıcacık, kendi elleri ise buz gibi soğuktu. Bu haliyle, adamın mezarından içeri elini uzatmış onu çekmeye çalışan bir tanrıçayı andırıyordu kız.

"Lütfen."

"Ah Tanrım," dedi adam çaresiz bir sesle. "Tanrım, keşke kalabilsem!" Göğsünün sıkıştığını hissetti. "Anlamıyorsun. *Yaşlanmamak* benim doğama aykırı."

"Buna nasıl emin olabilirsin?"

"Bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Normal şartlar altında doğdum ve yine normal şartlar altında, yetmiş yıl kadar yaşamaya mahkumum. Süreç o zaman tamamlanacak. Hayatın ateşi, tüm o cazip değerleriyle, şöminenin bacasından uçup gidecek. Günahlar, üzüntüler ve benzeri kötülükler ise baca duvarlarını is misali kaplayacak. Bir insanın benliği ancak bu kadar karanlığa bürünür. İşte benim durumum bu. Sen kendi zihninin duvarlarını bürümüş olan isleri nasıl söküp atardın?"

"Bir baca süpürgesiyle tabii," dedi kız. "Bırak seni kahkahaya boğana dek senin bacanı da temizleyeyim. İnan bunu başarabilirim, eğer izin verirsen tabii."

"Buna izin veremem."

"Haklısın," dedi kız sakince. "Buna ben de ihtimal vermiyorum zaten. Aman Tanrım, ağlamak üzereyim. Ama kendimi tutacağım. Elveda."

"Henüz buradayım."

"Ama ben gidiyorum. Ayrılışını izlemeye gücüm yok. Umarım günün birinde geri dönersin."

"Asla geri dönmeyeceğimi mi düşündün yoksa?"

Gözlerini yuman kız başını sallayarak adamın dediklerini doğruladı.

"Üzgünüm," dedi genç adam. "Bu benim için çok zor. Yüz otuz yıl yaşamaya hazır olduğuma emin değilim. Herhangi bir başkası buna hazır mı veya kendisini hazırlayabilir mi, ondan da şüpheliyim. Bu insana öyle..." Devam etmeden önce yutkundu, "öyle... yalnızlık veren bir his ki. Tanıdığın herkesi geride bırakmak. Son arkadaşımın mezarına toprak atacağım günü hayal ediyorum da..."

"Başka arkadaşlar edinirsin."

"Olabilir, ama hiçbiri eski dostların yerini tutmaz. Onların yeri doldurulamaz."

"Evet, orası öyle."

Kapıdan yana baktı kız.

"Eğer şimdi gidersen ve günün birinde bizi yeniden bulmak üzere geri dönmeye karar verirsen, çok bekleme."

"Aksi halde iş işten geçer mi? Biliyorum...

O zaman çok yaşlanmış olurum. Geri dönme kararını en geç kaç yaşında almam gerekir o halde? Elli?"

"Geri dön yeter," dedi kız.

Bir anda kızın oturduğu sandalye boşalmıştı bile.

30

Tren istasyonundaki rayların çevresine ayçiçekleri dikilmişti. Belli ki birisi ondan önce buraya uğramıştı; bunun Elias Culpepper olup olmadığını asla öğrenemeyecekti.

Tren bu kez istasyonda durdu ve kompartımanlardan birine binen genç muhabir bilet aldığı esnada kondüktöre sordu: "Beni hatırladınız mı?"

Gözlerini kısıp anımsamaya çalışan bakışlarla onu süzen biletçi kaşlarını çattı ve nihayet şöyle dedi: "Doğrusunu isterseniz, hatırlayamadım."

Havaya buharlar saçan tren istasyondan uzaklaşırken, Arizona eyaletinin Summerton kasabası giderek gözden kayboldu.

31

Tren mısır tarlalarıyla kaplı düz arazide uçarcasına ilerlerken, ufukta önce bir göl, sonra da benzer şehirlere has tüm o kargaşa ve gürültüsüyle, göl kıyısında konuşlanmış büyük bir kent belirdi. Çok geçmeden, bir müzenin merdivenlerini ikişer üçer sıçrayarak çıkan genç adam, resimler arasından geçerek, Seurat'ın yaptığı, görende sonsuz bir dinginlik hissi uyandıran ve bir parkın ortasında pazar gezintisi yapan insanları betimleyen tablonun önüne gelince durdu.

Resmin önündeki sıraya ilişince, Laura'nın yüzünde afallamış ve sorgulayan bir ifadeyle bir tabloya bir kendisine bakarak yanı başında oturmakta olduğunu fark etti.

Az sonra şöyle dedi kadın: "Suratına ne oldu böyle?"

"Ne varmış suratımda?" diye sordu adam.

"Değişmiş," dedi kadın kısaca.

"Ben bir şey değiştirmedim."

"Nasıl bu hale geldi öyleyse?"

"Bazı şeyler... Çeşitli etkenler değiştirdi onu."

"Yeniden eski haline getirebilir misin?"

"Denerim."

Ardından, tıpkı rüyasında olduğu gibi, yalnız bu kez gerçekten, müzenin basamaklarından aşağı indi ve tüm yakın dostlarını basamakların dibinde kendisini bekler buldu.

Tom oradaydı, Pete de, Will, Sam ve tüm diğer arkadaşları... Hep birlikte şöyle seslendiler ona: "Haydi bir yere gidip şöyle keyifli bir akşam yemeği eşliğinde sohbet edelim."

"Hayır, buna vaktim yok," diye karşı çıktı adam.

"Ama daha yeni döndün, hem de uzun bir aradan sonra," dediler hep bir ağızdan.

"Bu benim için de kolay değil," dedi genç adam. "Sizi yıllardır tanırım. Ama ben *artık* değiştim. Şimdi kusura bakmazsanız, gitmeliyim."

Başını çevirip baktığında, basamakların başında dikilen Laura'yı gördü. Adamın o çok tanıdık ve ne yazık ki bir o kadar yabancılaşmış yüzüne bakarken, kadının yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

Yüzünde bir tebessümle başını çeviren adam, tren istasyonuna doğru sokak boyunca yürümeye başladı.

32

Doğu yönünden gelen tren, zaman ve mekan kavramlarını umursamazcasına, herhangi bir tabela yerine sadece ve sadece toz, rüzgar, kaktüsler, yere saçılmış bir miktar yaprak ve trenin yaklaşmasıyla beraber havalanıp, uzaklaşmasıyla tekrar yere düşen tomar tomar bilet fişiyle işaretlenmiş bir istasyondan süzülerek geçip gitti.

Bu sırada, trenden aşağı savrulan tanıdık bir valiz, istasyonun köhne platformunu kaplayan kum dalgaları üzerinde bir süre kaydıktan sonra hareketsiz kalmış, hemen ardından ise adamın biri sırtında kırış kırış olmuş yazlık bir takım elbiseyle trenden aşağı akrobat misali sıçrayıp, bir zafer çığlığı eşliğinde, allak bullak ama tek parça, platforma konmuştu.

"Vay be, *başardım*!"

Eften püften valizini kavrayıp ıssız istasyona göz gezdirerek alnındaki teri elinin tersiyle sildikten sonra istasyonun bir ucundaki posta kutusuna ilişti gözü. Hızla oraya yönelip, kapağı

açık duran posta kutusunun içindeki beyaz zarfı koparırcasına çekip aldı. Zarfın üzerinde kendi ismi yazılıydı. Rüzgarın esintisiyle oradan oraya uçuşan kumların altında göz alabildiğine uzayıp giden çölden başka bir şey bulmayı umar gibi etrafına bakındıysa da bu terk edilmiş sonsuzluğa giren-çıkan hiçbir yol çarpmadı gözüne.

"Pekala," diye fısıldadı, "işte geri döndüm. Ya şimdi?"

Zarfı açıp içindeki mektubu okumaya koyuldu:

Sevgili James,

Demek geri döndün?! Zaten buna mecburdun! Sen gittiğinden bu yana çok şey yaşandı.

Okumaya bir an ara verip, bakışlarını bir zamanlar üzerinde Summerton kasabasının kurulu olduğu bomboş çölde gezdirdi.

Sonra okumaya kaldığı yerden devam etti:

Sen bu satırları okuduğunda biz çok uzaklara gitmiş olacağız. Kumdan ve rüzgarın silip süpüreceği birkaç ayak izinden başka bir şey kalmayacak geride. İnşaat makineleri ile operatörlerinin gelişini beklemedik. Pılımızı pırtımızı toplayıp, ardımızda varlığımıza dair hiçbir kanıt bırakmaksızın ortadan kaybolduk. Kaliforniya

eyaletinin belli başlı bazı şehirleri çevresinde yeşeren meyve bahçelerinden söz edildiğini hiç duymuş muydun? Küçük kasabalar zamanla büyüyüp kentleşirken, bu portakal bahçeleri esrarengiz bir şekilde ortadan kalktı. Ne var ki, o yöreden geçen motosikletçiler başlarını kaldırıp da civardaki dağlara doğru dikkatle bakınca, sözü geçen meyve bahçelerinin her nasılsa uzağa sürüklenip dağ eteklerinde kök saldığını ve tüm o benzin koşturmacasından uzaktaki bu ırak bölgeyi giderek yayılan bir yeşile boğduğunu fark eder.

İşte, sevgili James, bizim durumumuz da aynı. Yukarıda sözünü ettiğim meyve bahçelerine benziyoruz. Geçen yıllar süresince çoğu geceler, sonu hiç gelmeyecekmiş gibi uzayıp giden o beton yılanın, avını boğumlarıyla sıkıp onun kemiklerini kırmak üzere, insanın içine korku salan yağlı bir tıslama ve bir sürüngenin çimleri hışırdatarak ya da etrafa kum saçarak ilerleyişi sırasında çıkaracağına benzer sesler dışında hiçbir küfür, bağırtı, traktör veya kamyon motoru gürültüsüne yol açmaksızın, usulca sürünerek bize yaklaştığını hissettik. Sırtının boğumlarına binmiş herhangi bir sürücü tarafından yönlendirilmeden, yönünü kendi seçerek, şuursuzca ve sadece vücut ısısının... yani insan bedeninin sıcaklığının

çekimine kapılarak, üzerimize geliyordu. Tipik bir sürüngenin yapacağı gibi, vücut ısımızı hedef almıştı ve uykumuzu bölüp bizi evimizden uzaklaştırmayı hedefliyordu. Tüm bu anlattıklarımı, sen omzumuza ağır bir yük gibi çöken o uğursuz haberlerinle çıkagelmeden çok önceleri rüyamızda görmüştük. O yüzden, kasabamızdan koptuğumuz için kendini sorumlu tutup da ruhunu daraltma. Eninde sonunda bu anın gelip çatacağını biliyorduk; zaman meselesiydi sadece.

Kasabamızın öleceği ve halkımızın göçe zorlanacağı güne hazırlanmaya, sevgili James, biz uzun yıllar önce başlamıştık. Dev boyutlarda yüzlerce ahşap tekerlek ve bunları birbirine bağlamakta kullanılacak yığınla kereste ile demir sürgü edinmiştik. Bu tekerlekler ve beraberindeki keresteler, kasabanın bir ucuna istiflenmiş ve güneşin altında kurumak pahasına orada yıllarca beklemişti.

Günün birinde –hani şu senin kendine has mizah anlayışınla Kıyamet Pikniği diye adlandırdığın olay sırasında– insanları toplantıya çağıran bir trompet sesi bizi gafil avlamış ve sen, getirdiği haberin ayrıntılarını bize aktarırken, dinleyicilerin yüzlerinin bir bir soluşuna tanık olmuştun. Konuşmanın orta yerinde bir an susup

devam etmeyeceğini ve bizim korkumuz ve telaşımız karşısında dehşete kapılıp oradan kaçacağını sanmıştım. Ama sen konumunu bozmayıp anlatmayı sürdürdün. Sözlerini bitirdiğinde ise, bizim ölüşümüze tanıklık etmemek için oracıkta düşüp ölmeyi dilediğin geçmişti aklımdan.

Oysa sen ayılıp başını kaldırdığında biz orayı çoktan terk etmiştik.

Bu yaptığımızdan dolayı kalbinin kırılacağını biliyorduk, o sebeple elimdeki tüm ilaçların yanı sıra ilgimi ve kendimizi affettirmekte yetersiz kalacağını bildiğim bazı sözcükleri sana bırakmıştım. Sen, durmasını bile beklemeden sıçrayıp vagonlarından birine asıldığın öğle treniyle Summerton'u terk ettikten sonra, kasabanın ucunda uyuyan demir yığınlarına ve ahşap tekerleklere, üstünde evlerimizi, ahırlarımızı kurmayı hayal ettiğimiz döşeme kütüklerine çevirdik gözlerimizi; hiç kimsenin burada daha önce bir yaşam alanı bulunduğu şüphesine kapılmasına fırsat vermeyecek şekilde yurdumuzdan kopup, tıpkı az önce bahsi geçen meyve bahçeleri gibi, uzak bir dağ eteğine yerleşecektik.

Kökünden sökülüp tahta bir levha üzerine kondurulan yapayalnız bir evin, eski temelleri toza karışırken, boş bir arsadaki yeni yerini almak üzere

sokaklar boyunca oyuncak gibi çekilişini gözünde canlandırabiliyor musun? Bu manzarayı üç yüzle çarp ve sırtından seken oklara aldırmayan bir gergedan kadar vurdumduymaz, meyve bahçelerini de peşinde sürükleyerek dağ eteklerine doğru ilerleyen koca bir kasaba ahalisini gözünün önüne getir.

Bütün bunlar insana inanılmaz geliyor. Savaş zamanlarının telaşını düşün bir de; hazırlanan planları, sevkiyatı tamamlanan malzeme ile teçhizatı: Binlerce gemi, onbinlerce tank ve top, yüzbinlerce tüfek ve mermi, milyonlarca çelik miğfer, onmilyonlarca gömlek ve ceket... Elimizdeki işi bırakıp savaşın çağrısına koştuğumuz sırada bizimle beraber cepheye yetiştirilmesi gereken alabildiğine karmaşık fakat bir o kadar da hayati şeyler! Oysa temelinden başlayıp koskoca bir kent kurmak, onu tekerlekler üzerinde taşıyıp yeniden doğacağı yere ulaştırmak, buna oranla çok basit bir görev.

Zamanla korkularımız cenaze marşı havasından sıyrılıp bir zafer kutlamasına dönüştü. Doğu ufkunda belirip giderek bulunduğumuz yere yaklaşan yeni yolun hayali gümbürtüsü ve tehditkar tıslaması bizi kasabamızı terk etmeye zorlamıştı. Geceleri yolun biz kaçıp gitmeden ensemizde bitmek üzere ileri atılarak son hız üzerimize geldiğini duyabiliyorduk.

Öyle ya da böyle, beton dökme makineleri ve toprak taşıyıcılar bizi yakalayamadı. Kaçtığımız gün, şu an senin dikilmekte olduğun yerde bulunan, portakal ve limon bahçelerinden kurulu bir cengelce sarılmış köhne istasyon binasından başka bir şey kalmamıştı kasabamızdan geriye. Gözlerden uzak bir yerde kurduğumuz yeni kasabamızı çevrelemek üzere, rüzgarda süzülürcesine bize koşan tatlı kokulu meyve bahçeleri de çok geçmeden oradan ayrılacaktı.

Artık her şeyi biliyorsun, sevgili James. Ardımızda tek bir çakıl taşı, tek bir kiler veya mezar taşı bırakmadan çekip gittik. Her şeyi ama her şeyi beraberimizde götürdük.

Yeni otoyol inşaatı bir zamanlar kasabamızın bulunduğu bölgeye ulaştığında, orada neyle karşılaşacaklar? Adliyesi, belediye binası, piknik alanı ve bomboş okuluyla, Summerton adlı bir kasaba orada hiç var olmuş muydu acaba? Hayır, asla. Orada ezelden beri tozla kaplı çıplak bir arazi yer almıştı sadece.

Günün birinde geri dönmen halinde eline geçer umuduyla bu mektubu bir zarfın içine koyup istasyon binasının yanındaki posta kutusuna bırakıyorum. Her nasılsa, gün gelip döneceğine eminim. Onu imzalayıp mühürlediğim şu anda

bile, elimdeki zarfa dokunuşunu hissedebiliyorum.

Bu mektubu okumayı bitirdiğinde, sevgili dostum ve de sevgilim, onu yırt ve parçalarını rüzgara bırak.

En altta kızın imzası görülüyordu: Nef.

Mektubu yırtıp parçalara ve sonra daha da küçük parçalara ayıran Cardiff, ardından bu kağıt parçacıklarını havaya savurdu.

'Şimdi,' diye düşündü, 'ne yana gitmeli?'

Gözlerini kısarak, bir dizi alçak yeşil tepenin yan yana sıralandığı çölün kuzey sınırına baktı. Orada olduğuna şüphe duymadığı meyve bahçelerini hayalinde canlandırabiliyordu.

'Oraya,' dedi içinden.

Henüz bir adım atmıştı ki omzunun üstünden geriye bir göz atma gereği duydu.

Yaşlı ve kahverengi bir köpek gibi, toz kaplı istasyon peronuna çöküp kalmıştı valizi.

'Hayır,' diye geçirdi aklından, 'sen başka bir zamana aitsin.'

Valiz adamın kendisini kaldırmasını bekler gibi, hareketsiz duruyordu.

"Orada kal," dedi.

Valiz olduğu yerde kaldı.

Adamsa yürüyerek uzaklaştı.

33

Portakal ağaçlarının kendisine en yakın dizisine ulaştığında, alacakaranlık çökmüştü bile.

Her bir evin ön bahçesini süsleyen sayısız ayçiçeği ve binalardan birinin verandası üstünde sallanan MISIR MALİKANESİ tabelasıyla karşılaştığında, alacakaranlık daha da derinleşmişti.

Aradaki son bir kaldırımı da geride bırakıp malikanenin girişine çıkan basamakları tırmanarak kapının önünde durduğunda, güneş batmak üzereydi. Parmağını basmasıyla beraber kapı zilinin ahenkli sesi duyuldu. Çok geçmeden zarif bir gölge eşikte göründü.

Bir süre bekledikten sonra "Nef," diyebildi adam usulca.

"Nef... Ben eve döndüm."

Şimdi ve Daima *bilim-kurgunun en büyük isimlerinden Ray Bradbury'nin, bambaşka dünyalara ait iki kısa romanını bir araya getiriyor.*

Leviathan '99, Herman Melville'in Moby Dick'inin şaşırtıcı, usta işi bir uyarlaması niteliğinde. Kaptan Ahab'ın yerini çılgın bir uzay gemisi kaptanı, Beyaz Balina'nınkini dev bir kuyruklu yıldız alıyor. Ray Bradbury, Moby Dick'in anafikrini olduğu gibi koruyarak, insanoğlunun tutkularının sınır tanımazlığını uzayın derinliklerine taşıyor.

Bir Yerlerde Bir Müzik Çalıyor ise, bambaşka bir coğrafyaya götürüyor bizi. Amerika'da gizemli bir kasabayı ziyaret eden bir gazeteci, yaşamın ve zamanın anlamını yeniden keşfeder. Ancak bu keşifle birlikte, kaderini belirleyecek bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. Bu benzersiz anlatıda, Bradbury'nin şiirsel üslubu, olayların büyüleyiciliğinden geri kalmayarak, mistik bir hava yaratıyor.

EDEBİYAT - 704 | İNTERNET SATIŞ www.iknokta.com | www.ithaki.com.tr | ISBN: 978-605-375-

ithaki

16,00 TL
KDV DAHİL

9 786053 750925